

ทดลองจับ

ทดลองอ่าน

เทียบ
2 ท้า
ประณี

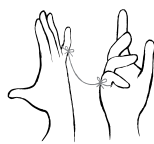
且試天下

ทดลองอ่าน

ซิงหลิงเยวี่ 倾冷月 ฝิยน
กระบี่หลงทิด แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ในเล่มหนึ่งเรารู้กันแล้วว่าไปเฟิงซีคือเฟิงซีอวีน กงจู่แห่งแคว้นชิงโจว และเฮยเฟิงซีคือเฟิงหลันซี ซี้อจื่อแห่งแคว้นยงโจว! เป็นอย่างไรบ้างคะ มีใครเคยถูกกันบ้างเอ่ย

เวลานี้การศึกะหว่างชิงโจวและโยวโจวกำลังเข้มข้นเลยคะ เพราะโยวอ่องนำป็นใหญ่มาเสียด้วย แล้วนางเอกของเราที่กลายเป็นอ่องแห่งชิงโจวเสียแล้วจะรับมืออย่างไร คำตอบอยู่ในเล่มนี้คะ

อาจเป็นเพราะแผ่นดินกว้างใหญ่นัก ดังนั้นจึงมีคนไม่น้อยอยากครอบครองบัลลังก์ฮ่องเต้ที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายอำนาจ ทำให้เกิดสงครามขึ้นหลายต่อหลายครั้ง แล้วสุดท้ายกสิยศจะจบลงหรือไม่ ปรุ่ที่ จะอยู่ในมือใครไปติดตามกันต่อเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

ว่าแล้วนางก็หยายหลังทิ้งตัวลงนอน พลิกกายหันหลังให้เฟิงหลันซี แล้วกลับไป ทว่าเฟิงครู่เดียวก็พลิกกายกลับมา ดวงตาหลับลงแล้ว ทว่า ศีรษะกลับหนุนลงบนตักเฟิงหลันซีอย่างคุ่นเคยเส้นทาง มือคว้าแขนเสื้อเขา มาครอบปิดหน้า เอ่ยอย่างงัวเงียว่า "จิ้งจอกดำ เจ้าช่วยไต่ยุ่งให้ข้าที่ ตีเสียว่าเป็นการตอบแทนที่ข้าจะช่วยเจ้าชิงเอาไต้ห้ำ้า อีกร้อย...ส่งข้า กลับไปก่อนที่พวกเขาจะตื่น..."

เฟิงหลันซีนั่งเสียบ สายตาทอดไกล ข้างกายมีเสียงลมหายใจ ราบเรียบสม่ำเสมอของเฟิงซือวินดังขึ้น เห็นได้ว่านางหลับไปแล้ว

ลมรัตติกาลโชยผ่าน เขาก็มองผู้ที่หลับสนิทอยู่บนตัก จากนั้นก็ ปลดเสื้อคลุมตัวนอกออกมาคลุมลงบนร่างนางอย่างเบามือ ทอดถอนใจ ว่า "บางที่ชาติภพก่อนพวกเราอาจติดค้างกันและกัน"

•

แนะนำตัวละคร

- * ไปเฟิงซี/เฟิงซีอวิน[†] จอมยุทธ์หญิงอันดับหนึ่งและอ่องแห่งแคว้นชิงโจว ฉลาด เก่งทั้งด้านบู๊นและบู้ ให้ความสำคัญกับคุณธรรมน้ำมิตร มักจะสวมอาภรณ์สีเขียวเสมอ
- * เฮยเฟิงซี/เฟิงหลันซี ครอบครองตำแหน่งสองในสี่กิ่งจื่อผู้ยิ่งใหญ่แห่งใต้หล้า สูงสง่า รูปร่างหล่อเหลา ถูกเรียกขานนามเฮยเฟิงซีร่วมกับไปเฟิงซีว่า 'ไปเฟิงเฮยซี' มีศักดิ์เป็นสี่อ้อแห่งแคว้นยงโจว
- * หวงเฉา สี่อ้อแห่งแคว้นจีโจว รูปร่างสูงใหญ่ นัยน์ตาสีน้ำตาลทอง ท่วงท่าสูงศักดิ์และหยิ่งทะนง มักสวมอาภรณ์แพรไหมสีม่วง ได้รับการยกย่องเป็นหนึ่งในสี่กิ่งจื่อผู้ยิ่งใหญ่แห่งใต้หล้า
- * อวิ๋วหยวน ได้รับการยกย่องให้เป็นกิ่งจื่ออันดับหนึ่งในใต้หล้า ท่วงท่าสูงส่งบริสุทธิ์ปราศจากมลทิน

21

ในลวดกว้างไร้ผนวณสู่มุรพา*

เดือนห้า วันที่สิบสาม ช่วงเช้าตรู่

เมื่อโยวอ่องยาตราทัพสิบหมื่น เบิกทางด้วยปืนใหญ่สี่กระบอก เตรียมบุกโจมตีสี่เชิงอย่างหนักหน่วง ทหารที่ไปสืบข่าวจากแนวหน้าก็ กลับมารายงานว่า "ฝ่าบาท ประตุมืองสี่เชิงเปิดกว้าง แต่ในเมืองไม่มีร่องรอย ของคนเลยพะยะค่ะ บนหอเหนือกำแพงก็มีเพียงหุ่่นไถ่ก้า!"

"อะไรนะ" โยวอ่องสดับคำก็ตกตะลึงไป จากนั้นก็แหงนหน้าหัวเราะลั่น "ฮ่าๆๆ...นางเด็กน้อยเฟิงซือวินนั้นต้องหวาดกลัวปืนใหญ่ของข้าเป็นแน่ จึงได้ระเห็จหนีไปเช่นนี้!"

หวงเฉาและอวี๋อู่หวนนได้ยืนดั่งนั้นก็สบตากันคราหนึ่ง ล้วนแต่ มองเห็นแววสนเท่หีในดวงตาของกันและกัน เฟิงซือวินไหนเลยจะเป็นคน ผู้ที่เพียงได้ยินเสียงลมก็หลบหนี?

* สายน้ำในประเทศจีนส่วนใหญ่ไหลจากตะวันตกไปตะวันออก

"ถ่ายทอดคำสั่งลงไป ให้ทหารเข้าไปพักผ่อนและจัดระเบียบทัพในเมือง ยามเว่ยค้อยออกเดินทาง ไล่ตีกองทัพวายุเมฆมา!"

"ฝ่าบาท" หลิวอวี่เซิงกลับเกลี้ยกล่อมว่า "กองทัพวายุเมฆมาทึ่มเมืองโดยไร้สาเหตุ เกรงว่าจะมีอุปาย ไม่ควรยกทัพเข้าเมืองทันที มีผู้ส่งคนเข้าไปตรวจสอบดูสิกรอบแล้วค่อยคิดการต่อก็ยังไม่สายนะพะยะคะ"

ไววอ๋งไต่ตรงแล้วพยักหน้า "มีเหตุผล เมิ่งไก เจ้านำกำลังหาร้อยปืนใหญ่อีกหนึ่งกระบอกเข้าเมืองไปตรวจสอบ"

"พะยะคะ!"

ครั้นแล้วเมิ่งไกก็นำกองทัพเสือทองจำนวนห้าร้อย เช่นปืนใหญ่หนึ่งกระบอกก้าวเข้าสู่สี่เชิง ในชั้นแรกก็ระวังระไว สะกดใจเตรียมพร้อมถึงหมื่นส่วน ทว่าหลังจากเดินตรวจไปได้หนึ่งเคอ มีต้องเอ่ยถึงมนุษย์ กระทั่งสุนัขหรือแมวสักตัวก็ไม่พบ ในสี่เชิงอันกว้างใหญ่มีเพียงความเปล่าร้างเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เหล่าทหารจึงพากันผ่อนคลายประสาทที่เครียดเกร็งลง

"ท่านแม่ทัพ เภาคนสักครึ่งคนก็ไม่มีเลยขอรับ" ทหารนายหนึ่งปรารภขึ้น

เมิ่งไกไม่เอ่ยคำ เพียงเฝ้าตรวจตราสองข้างทาง

"คงหวั่นเกรงปืนใหญ่ของเราจนหนีเตลิดไปแล้วเป็นแน่" ทหารอีกนายส่งเสียงรับ

"ไหนว่าอ๋องสตรีของพวกเขาร้ายกาจนักหนาอย่างไรเล่า เหตุใดถึงใจเสาะเช่นนี้ ถึงกับหนีไปเสียแล้ว"

"สตรีนางหนึ่งจะเก่งกาจได้สักเท่าไรกันเชียว ข้าว่านับแต่นั้นนางก็อย่าเป็นชิงอ๋องต่อไปเลย หลบไปอยู่ในห้องในหอ บักผ้า คลอดบุตรจะดีกว่า"

"ฮ่าๆ...มีเหตุผลๆ สตรีก็ควรอยู่ในเรือน ทำกับข้าวออกลูกไปซี!"

ทหารทั้งกลุ่มหัวเราะครั้นครวญขณะวิพากษ์วิจารณ์
 เมิ่งไโกเห็นว่าเดินมาไกลถึงเพียงนี้แล้วก็ยังไม่พบร่องรอยคนสักคน
 จึงตัดสินใจกลับไปรายงานโยวอ๋องถึงสภาพในสี่เจิง

"ทุกท่านเตรียมออกเดินทางเสียแล้วหรือ"

ขณะที่เมิ่งไโกนำเหล่าทหารมุ่งหน้ากลับ เสียงหนึ่งก็พลันดังกังวานขึ้น
 ประหนึ่งหยดน้ำตกกระทบบ่อนิ่ง ในปริศนุทธหาใดเหมือน

เมิ่งไโกและเหล่าทหารตะลึงงัน เมื่อมองตามเสียงก็พบว่าเหนือ
 หลังคาสูงทางด้านซ้ายยื่นไว้ด้วยสตรีสวมเกราะสีเงิน ศีรษะสวมหมวกเกราะ
 สีเงินบดบังใบหน้าไว้ เห็นเพียงดวงตาสุกสกาวดุจดวงดาราร สั้นผมดำยาว
 ปลิวล้อลมอยู่ด้านหลัง ตัดกับแสงตะวันยามเช้าอันสดใส ดูประหนึ่ง
 เทพแห่งสงครามผู้จุติลงมาจกฟากฟ้า เจิดจ้าจนไม่อาจจ้องมองตรงๆ!

"ชิงอ๋อง!"

เสียงร้องอย่างตื่นตระหนกของเหล่าทหารยังไม่ทันสิ้น เฟิงซือวิน
 บนหลังคาก็ยกมือขึ้น เหนี่ยวสายเกาทัณฑ์ยาว ศรเพลิงพาดอยู่บนคัน

"รีบหลบเร็ว!" เมิ่งไก่อ๋องลั่น

แต่เห็นชัดว่าสายเกินการณ์เสียแล้ว เขากล่าวไม่ทันขาดคำ ศรเพลิง
 เหนือหลังคาก็พุ่งเข้าสู่ปากกระบอกปืนใหญ่ จากนั้นปืนซึ่งบรรจุกระสุน
 เรียบร้อยก็ระเบิดตูมทันที ทหารที่รายรอบร้องโหยหวนขณะล้มลง

"ยิงนางให้ตกลงมา!"

ยามนี้เมิ่งไโกไม่มีเวลาสนใจเป็นใหญ่ เขาสั่งให้บรรดาทหารพาดศร
 เล็งไปที่เฟิงซือวินซึ่งอยู่บนหลังคา ทว่าเกาทัณฑ์ของพวกเขายังมีทัน
 ปล่อยออก หน้าหนูเป็นสายฝนก็โถมมาจากบนหลังคาแล้ว เหล่าทหารแห่ง
 กองทัพเสื้อทองเป็นดังเป่ามีชีวิตที่ถูกรูดลงกลางท่าศร

กองทัพเสื้อทองที่อยู่นอกเมืองย่อมได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว
ในสี่เชิง ขณะกำลังแตกตื่นงุนงง เสียงหนึ่งก็ดังมาแต่ไกลว่า "ผู้ใดบังอาจ
รुक้าแผ่นดินของข้า สंहार!"

น้ำเสียงเย็นชาทว่าไม่ขาดบารมีน่าเกรงขาม ทหารทัพเสื้อทอง
ทั้งสิบหminenายที่นอกเมืองมิมีใครได้ยินอย่างถนัดหู

"ระเบิดสี่เชิงให้ราบ!" โยวอ่องผู้โกรธกริ้วแผดเสียงคำราม ไม่เหลียวแล
ทหารห้าร้อยนายในสี่เชิงอีกแล้ว เวลานี้เขาคิดเพียงจะระเบิดเพิงชื่อวัน
ผู้บังอาจดูแคลนเขาให้ร่างกระจายกระดูกกลายเป็นผุยผง!

หวงเฉาและอวิ้วู้หวนสบตากันหนึ่งครา สายหน้าพร้อมกับ
ทอดถอนใจเบาๆ อย่างแทบจะมองไม่เห็น

"ด้านหลังสี่เชิงคือหุบเขาคู่หุบ (ไร่หวน)" อวิ้วู้หวนมองคว้นสี่ดำ
ที่ลอยขึ้นจากในเมือง ดวงตาทอแววเวทนา "หุบเขาคู่หุบ...นามนี้มีความหมาย
นัก"

หวงเฉาไม่เอ่ยคำ สายตาของเขาทอดไปทางโยวอ่องที่อยู่เบื้องหน้า
ที่โยวโจวสามารถครองตำแหน่งเจ้าแห่งความมั่งคั่งในหกแคว้นได้ใน
ทุกวันนี้ล้วนเป็นความดีความชอบของโยวอ่องคนก่อน น่าเสียดายที่
ผู้สืบทอดตำแหน่งเป็นผู้มีปณิธานยิ่งใหญ่ แต่ปัญญาขาดเขินเอาความคิด
ตนเป็นที่ตั้ง หยิ่งผยองไม่เห็นสิ่งใดในสายตา

เมื่อผู้เฒ่าวันในสี่เชิงสงบลงแล้ว ณ ตำแหน่งที่ห่างจากสี่เชิงไปสิบสี่
เพิงหลังซีกก็กล่าวกับเพิงชื่อวันว่า "หากเจ้าไม่เอ่ยประโยคสุดท้าย โยวอ่อง
ก็ไม่ถึงขั้นบันดาลโทษระเบิดเมืองเช่นนี้ หลังเสร็จศึกเจ้ายังต้องเปลือง
เงินทองเปลืองแรงบูรณะสี่เชิงขึ้นมาใหม่ นับว่าได้ไม่คุ้มเสียเลย"

"ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาจะใจแคบถึงเพียงนี้" เฟิงซือวินชักไหล่ ยื่นมือปลดหมวกเกราะออก สะบัดศิโรราบ แล้วผ่อนลมหายใจยาวเฮือกหนึ่ง "อากาศร้อนขึ้นแล้ว" นางแหงนหน้ามองตะวันกล้าที่ลอยสูงอยู่บนเวทาค ล้ำเกราะหนาหนักบนร่าง จากนั้นก็มองเสื้อคลุมยาวสีดำอันบางหลวม ของผู้อยู่ข้างกาย จิตใจไม่สู้จะสงบนัก

สายตาของเฟิงหลันซีกลับจับอยู่บนร่างของเหล่าทหารกองธนูทเวะ ที่อยู่ด้านหลังพวกเขา

"เจ้าอย่าได้คิดใช้อุบายอะไรกับพวกเขาเชียว" เฟิงซือวินรู้จั๊กกับเขามานับทศวรรษ แต่เขากลอกดวงตานางก็รู้แล้วว่าเขาคิดอะไร "พวกเจ้า ล่วงหน้าไปก่อน จะได้ไม่ตกหลุมอุบายผู้ใด" นางโบกมือให้กองธนูทเวะ ที่อยู่เบื้องหลัง

"พะยะคะ!" บรรดาพลเกาทัณฑ์รับบัญชา จากนั้นก็พากันหวดอาชาน ขึ้นหน้าไป ไม่ทันไรก็ทิ้งระยะห่างหลายสิบจั้ง

เฟิงหลันซีมองกองธนูทเวะที่เคลื่อนไกลออกไป เขาสายหน้าพร้อมกัน ยิ้มน้อยๆ "ต่อไปเจ้าคิดการเช่นไร"

"เดิมทีนั้นขอเพียงถึงหุบเขาอู่หุย ข้าก็จะไม่กลัวปืนใหญ่ของพวกเขาสักนิด แต่หวงเจามาถึงแล้ว จึงหวั่นใจอยู่บ้าง ปืนใหญ่ที่ไร้พิษสงในมือ โยวอ่องเมื่อมาอยู่ในมือเขาก็อาจจะด้านทานพันทหารหมื่นอาซาได้" เฟิงซือวินขมวดคิ้ว "ปืนใหญ่ห้ากระบอกถูกข้าทำลายไปสอง ที่เหลือ อีกสามกระบอก..." กล่าวถึงตรงนี้ดวงตานางก็กลอกหนึ่งครา จับจ้องอยู่บนร่างเฟิงหลันซี

เฟิงหลันซีถูกสายตานี้เหลือบไต่ก็รู้ว่าไม่เข้าที่ จึงชิงโบกมือขัดขวาง ก่อนที่นางจะออกปาก "อย่าได้ปิดมาใส่หัวข้า"

เฟิงชื่อวินมองเขา ทันใดนั้นก็ยิ้มเอ่ยว่า "จิ้งจอกดำ..." ฉายานี้นางมิได้ใช้มานานแล้ว น้ำเสียงก็แปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวลหวานฉ่ำ รอยยิ้มบนดวงหน้างามจับตาอย่างวิเศษ นางลงแล้ม้าอย่างแผ่วเบา แล้วอาซาขาวได้อานก็เบียดขึ้นไปอยู่ข้างอาซาดำของเฟิงหลังซี เมื่อม้าอยู่เคียงข้างกันคนทั้งสองบนหลังอาซาก็อยมไถลชิดกันตามไปด้วย "ข้ารู้ว่าสำหรับเจ้าเรื่องนี้ไม่กินแรงไปกว่าการเป่าเศษซีไถ่เลย"

"ซึ่งอ่องเฟิงยิงศรเพลิงดอกเดียวก็จัดการได้ ไม่กินแรงไปกว่าเป่าเศษซีไถ่ตุจกัน" เฟิงหลังซีไม่หวั่นไหว หวดแล่หนึ่งครว เจ้าม้าดำก็ขึ้นหน้าไปหนึ่งก้าว

"จิ้งจอกดำ" เฟิงชื่อวินยื่นมือคว้าสายบังเหียนอาซาดำไว้ "ข้าเป็นสตรีอ่อนแอ รอบคอบต่อกันมาสามศึกแล้ว เจ้าเป็นบุรุษออกสามศอกยืนอยู่ข้างๆ กลับไม่ออกแรงให้เหงื่อหยาดแม้จนหยุดเดียว หากโจษกันไปเจ้าก็หมดความมีหน้ามีตาแล้ว"

"โยวอ่องรุกดินแดนชิงโจว เกี่ยวแก่ข้าเฟิงหลังซีแห่งยงโจวที่ตรงไหนรี" เฟิงหลังซีปิดความเกี่ยวข้องอย่างไม่รู้สนใจ

เมื่อไม้อ่อนไม่เป็นผล เฟิงชื่อวินก็ควักตั้ง ตาถลิ่ง "เจ้าจิ้งจอกดำ ไร้หัวใจไร้ความรู้สึก! เสียแรงที่พวกเราผู้มีมิตรภาพมานับสิบปี ไม่คิดบ้างเลยว่าหลายปีมานี้ข้าเคยเกื้อหนุนเจ้าตั้งกี่ครั้ง ช่วยเหลือเจ้าตั้งกี่หน! อีกทั้งหลายวันมานี้เจ้าหน้าด่านอยู่ในชิงโจวของข้า กินของข้า อยู่บ้านข้า ใช้ของข้า เจ้าถึงกับกล้าพูดว่าไม่เกี่ยวกับเจ้าเสียวีรี!" นางทางหนึ่งก็กล่าวทางหนึ่งก็ยื่นมือดึงเสื้อเฟิงหลังซีไว้ "เจ้าช่างเป็นจิ้งจอกดำที่ใจดำ ปอดดำ ตับดำ ลำไส้ดำ ถึงขนาดไม่นำพาความเป็นความตายของข้า ข้า..."

"หยุด" เฟิงหลังซีชูนิ้วมือเรียวยาวขาวเกลี้ยงขึ้นโบกตรงหน้า

เฟิงซือวิน สกัดคำกล่าวโทษของนางไว้ "สิบปีมานี้ ข้าต่างหากที่เป็นฝ่าย
 เกื้อหนุนเจ้าตั้งไม่รู้กี่ครั้ง ช่วยเหลือเจ้าไม่รู้กี่หน เจ้าอย่ามากลบด่าเป็นชาว
 หน้อยเลย ส่วนเรื่องกินเรื่องอยู่ในช่วงหลายวันนี้..." สายตาของเขาเหลือบไป
 มองเฟิงซือวิน "เจ้าจะให้ข้าคำนวณอย่างละเอียดดูหรือไม่ว่าสิบปีมานี้เจ้า
 กินของข้า สวมของข้า ใช้ของข้าไปเท่าใด ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงว่าสิบปีมานี้
 เจ้าก่อเรื่องมากมายปานใด ล้วนเป็นข้าที่คอยตามปกปิดแก้ไขให้ หหมด
 เปลืองทรัพย์สินเงินทองไปตั้งเท่าไร เจ้าจำไม่ได้ แต่ข้าจำได้ สตรี ในสิบปี
 มานี้เป็นเจ้าต่างหากที่ติดค้างข้า หาใช่ข้าติดค้างเจ้าไม่ได้โปรดใช้สมอง
 ที่ขึ้นชื่อว่าเฉลียวฉลาดเป็นอัจฉริยะแห่งยุคของเฟิงซือวินใครครวญ
 คำนวณให้ถ้วนถี่ด้วย ส่วนสมองที่เปรียบได้กับกากเต้าหูของไปเฟิงซินั้น
 ก็ช่างเถิด!"

เฟิงซือวินถูกคำร้ายยาวของเฟิงหลันซีกระทำจนเรื่องหงอย ปนอุปบิ
 ออกมาประโยคหนึ่งว่า "ติดค้างมากมายเพียงนี้เชียวหรือ"

เฟิงหลันซีร้านจะปราศรัยกับนางให้มากความ จึงเพียงชี้ไปยังมือ
 ของนางที่คว่ำอกเสื้อเขาไว้ "ขอชิงอ่องปล่อยมืออันสูงค่าของท่านด้วย"
 จากนั้นก็ชี้ไปทางกองธนูทเวทางด้านหน้า "หากว่ากันตามตรง สภาพ
 ทั้งอันธพาลทั้งไรรมารยาทนี้ของเจ้า น่าจะให้บรรดาขุนนางพวกนั้นที่
 มองเจ้าเป็นเทพเจ้าได้ดูขมสั๊กหน้อยจริงๆ"

เฟิงซือวินมองกองธนูทเวด้านหน้าคราหนึ่งแล้วจึงปล่อยมืออย่าง
 ไม่ใคร่จะเต็มใจนัก แต่ยังมีวาทย์ท้วงจาไว้อย่างดูร้ายว่า "จึงจอกดำ หากเจ้า
 ไม่จัดการปิ่นใหญ่สามกระบอกนั้นให้เรียบร้อย กลับไปข้าจะถลกหนังเจ้า
 กินเนื้อเจ้า แทะกระดูกเจ้า ต้มเลือดเจ้า!" ลิ้นค่านางก็ครอบหมวกเกราะ
 ลงบนศีรษะตามเดิม นั่งตัวตรงบนหลังอาซา สีหน้าท่าทางจริงจังงามสง่า

เฟิงหลันซีมองนางแล้วทางหนึ่งก็ดันศีรษะ ทางหนึ่งก็เอ่ยว่า "กาลก่อนเจ้ามักจะตำหนิว่าข้านอกใจไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียว ข้าว่าเจ้าต่างหากที่นอกใจไม่ตรงกัน อย่างน้อยข้าก็ประพฤติเยี่ยงเดียวกันทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้อื่น"

เฟิงซือวินไม่ต่อปากต่อคำกับเขาคืออีก เพียงทอดถอนใจเบาๆ "เพราะเฟิงซือวินคืออ่องแห่งชิงโจว นายเหนือหัวกับขุนนาง ไม่ว่าจะมิตรภาพจะลึกซึ้งเพียงใด นายเหนือหัวก็ไม่อาจเสียบารมี หาไม่แล้วขุนนางจะไม่นับถือ เมื่อไม่นับถือก็ไม่กระตือรือร้น เมื่อไม่กระตือรือร้นก็เสียธรรมเนียม ความกระด้างกระเดื่องก็จะบังเกิด!"

วาจານี้ชื่อจื่อแห่งยงโจวอย่างเฟิงหลันซียอมแฉใจดี ดังนั้นเขาจึงเพียงพยักศีรษะ ไม่เอ่ยอันใดอีก

"พวกเรารีบกันหน่อยดีกว่า" เฟิงซือวินลงแฉ่เร่งอาชา

"อืม" เฟิงหลันซีเอนอาชาติดตามไป

อาชาฟ่วงพีทะยานผ่าน ฝุ่นเหลืองฟุ้งตลบ ไม่นานนักคนทั้งมวลก็ลับไปไม่เหลือร่องรอย

เดือนห้า วันที่สิบเก้า ไยวอ่องตามบุกตีกองทัพวายุเมฆามาถึงหุบเขาอู๋หย

ไยวอ่องมองค่ายของกองทัพวายุเมฆาที่อยู่ไกลออกไปแล้วกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า "นางเด็กสกุลเฟิงสมควรตาย ดูซิว่าคราวนี้เจ้ายังจะหนีไปที่ใดได้อีก!"

เมื่อหวนนึกถึงการไล่ตีในหลายวันมานี้ ไยวอ่องก็พิโรธเหลือจะยับยั้ง พวกเขาถูกลอบโจมตีอยู่เนืองๆ โดยกองทัพวายุเมฆาที่คอยดักรุม

อยู่ตลอดเส้นทาง หลายครั้งที่เขาตัดสินใจตามติดไม่ปล่อย หมายถึงบุกตีให้สิ้นซาก ทว่าอีกฝ่ายก็หนีรอดได้ทุกครั้งไป จากสี่เจิ้งมาถึงหุบเขาอู่หุย ระยะทางเพียงสองร้อยลี้ พวกเขากลับเดินทัพอยู่เจ็ดวันเต็ม เสียไพร่พลหลายพันนาย!

เมื่อนึกถึงตรงนี้โยวอ่องก็กุมกระบี่ที่ข้างเอว อยากจะจับตัวเฟิงซือวินมาแล้วสังหารด้วยกระบี่ให้หายแค้นเสียตอนนี้! ทันทันที่เงยหน้าขึ้นเพ่งโทสะในหัวอกก็โชติช่วงขึ้นหลายส่วน สวรรค์หรือก็ข้างประหนึ่งจะเป็นปรบักซ์กับเขาไม่กี่วันมานี้ดวงอาทิตย์สาดแสงร้อนแรงแผดผลาญไม่มีเว้น เฟิงจะเดือนห้าเท่านั้น ทว่าอากาศกลับร้อนระอุอย่างอาเพศ ทหารหลายนายด้านไอร้อนไม่ไหว จับไข้ไปตามๆ กัน

"ที่นี้เรียกว่าหุบเขาอู่หุย ไม่รู้ว่ามีมาไร่กลับจริงหรือไม่" หวงเฉาพิจารณาทั้งสี่ด้านของหุบเขาอู่หุย

โยวอ่องแค้นเสียงเย็นชา "ข้าจะให้นางเด็กเฟิงซือวินนั้นมีมาไร่กลับให้จงได้!"

หวงเฉาได้ยืนดั่งนั้นก็ยิ้ม ขณะกำลังจะเอ่ยบางอย่างก็พลันเกิดเสียงตูม! ตูม! ตูม! ดั่งสนั่นหวั่นไหวขึ้นหลายครา เขาสะดุ้งเหลียวมองไปแล้วก็ได้เห็นว่าปลายค่ายทางตะวันตกที่เฟิงตั้งกระโจมไปไม่ทันไรบังเกิดลำแสงพวยพุ่งขึ้นฟ้า ข้าเสียงก็ก้องยังดังต่อเนื่อง กองทัพเสื้อทองถูกเล่นงานจนลนลานไม่เป็นกระบวน

"นี่คือ?" ต่อให้เป็นผู้สุขุมอย่างหวงเฉา ยามนี้ก็อดตกตะลึงจนหน้าเปลี่ยนสีมิได้

"กระโจมเก็บดินปืน!" โยวอ่องเห็นเช่นนั้นก็ตระหนกนัก "อวีเชิง! หลิวอวีเชิง!"

"ผ่าบาท!" หลิวอวี๋เซิงวิ่งตะบึงมาจะถึงอยู่แล้ว "กระโจมเก็บดินปืนของเราจู่ๆ ก็เกิดเพลิงปะทุขึ้นโดยไม่รู้สาเหตุ กระหม่อมสงสัยว่า..."

"สงสัย? ยังต้องสงสัยอะไรอีก!" โยวอ๋องแผดเสียงคำราม ชักกระบี่ยาวออกมาโบกสะบัด "ต้องเป็นเพลิงชื่อวันนางเด็กนารังเกียจนั่นเล่นลูกไม้แน่นอน! นางต้องส่งคนเข้ามาปะปนเป็นแน่! ไปหาตัวมา! หากนของชิงอ๋องนั้นออกมาให้จงได้! ข้าจะสับร่างของพวกมันเป็นหมื่นท่อน!"

"ไม่ต้องไปหาแล้ว" เสียงอันเยือกเย็นนุ่มนวลสอดขึ้น อวี๋อู๋หยวนเดินมาแต่ไกล

"ต้องหา! ข้าจะหาตัวคนของชิงอ๋องออกมา!" โยวอ๋องที่เดือดพล่านสูญเสียเหตุผลไปนานแล้ว "ข้าจะให้นางเด็กเพลิงชื่อวันนั้นรู้ถึงความร้ายกาจของข้า!"

"ผ่าบาท คนเหล่านั้นต้องอาศัยช่วงซุลมุนหลบหนีไปแล้วอย่างแน่นอน สิ่งสำคัญที่สุดในเวลานี้คือดับไฟช่วยคน" อวี๋อู๋หยวนเดินมาตรงหน้าโยวอ๋อง มองเขาด้วยสายตาสงบนิ่ง "มีฉะนั้นเมื่อเพลิงลุกลามไปก็ถึงแต่จะบาดเจ็บล้มตายมากขึ้น และหากประวิงเวลาออกไปอีกก็อาจถึงขั้นถูกกองทัพวายุเมฆาช่วยจิ้งหะโกลาหลลอบโจมตี"

คำพูดเรียบง่ายเพียงสี่ห้าประโยคกลับเป็นดังธารน้ำแข็งตีกระทบใบหน้า ส่งผลให้โยวอ๋องซึ่งกำลังโกรธกริ้วเยือกเย็นลงทันใด เขาเงยหน้ามองแสงไฟที่คายนึ่งตะวันตกแล้วกัดฟันกล่าวว่า "อวี๋เซิง ช่วยคนและดับไฟเต็มกำลัง!"

"พะยะค่ะ!" หลิวอวี๋เซิงเร่งไปถ่ายทอดคำสั่ง

"เมื่อดินปืนถูกทำลายแล้ว ปืนใหญ่ไม่กี่กระบอกที่เหลือนั้นก็คงไม่แคล้วคลาดไปได้" หวงเฉาทอดสายตาไปทางแสงไฟที่ฝั่งตะวันตกของค่าย

ยามนี้เสียงระเบิดเบาลงไปมาก คาดว่าดินปืนที่อัดแน่นเต็มกระโถมคง
ระเบิดจนจะหมดสิ้นแล้ว ทว่าสิ่งที่เข้ามาแทนที่คือเสียงโหยหวนของ
บรรดาทหารที่พลอยถูกหลุมหลง

"เช่นนั้นเอง..." อวี้อู้หวนพยักหน้า

"ปืนใหญ่ของข้า..." ไวยอ่องปวดร้าวใจ สาวเท้าไปทางตะวันตกทันที
ปืนใหญ่นั้นกว่าจะสร้างได้ก็ยากเย็นแสนเข็ญ ไม่เพียงเสียกำลังคนและ
กำลังทรัพย์มากมายเหลือคณา ยังหมดเปลืองเวลาไปหลายปีกว่าจะสร้างได้
หักกระบอก มาวันนี้ถึงกับย่อยยับสิ้นแล้ว! ใจเขาอยากจะทำกินเลือดเนื้อ
ของชิงอ่องนั้ก!

หลังจากไวยอ่องไปไกลแล้ว อวี้อู้หวนก็หันไปหาหวงเฉา "เจ้ายังไม่
ลงมืออีกหรือ"

"ยังไม่ใช่เวลา" สายตาหวงเฉาตามเงาร่างของไวยอ่อง "ดูท่า
กลวิธี 'บารบาศ์ตรูฟังก่อกวณจิตเป็นปฐม' ของเฟิงซือวิน^๑ จะเห็นผลนัก
ลงมือหนุ่น^๒เนื่องมาตั้งแต่ลีเจิง บีบจนความคิดไวยอ่องสับสนอารมณ์
แปรปรวน ลนลานจนคิดการใดไม่ถูก" ว่าแล้วก็หันกายไปทางค่ายซึ่งเป็น
ระเบียบเรียบร้อยของกองทัพวายุเมฆาที่อยู่ไกลออกไป เอ่ยอย่างมีแผน
ในใจว่า "ถึงอย่างไรที่ควรเตรียมข้าก็เตรียมไว้พร้อมแล้ว ไม่รีบร้อน"

อวี้อู้หวนทอดสายตาไปเบื้องหน้าอย่างเลื่อนลอย เอ่ยเสียงแผ่วเบา
ว่า "หุบเขาคู่หุ่ย... หากมีมาไว้กลับจริง ก็ไม่รู้ว่าจะหมายถึงผู้ใด..."

"เอาเป็นว่าไม่ใช่เจ้ากับข้าเป็นใช้ได้" หวงเฉาเอามือโพล่หลังพร้อมก้ม
ยิ้ม

ขณะที่กองทัพเสื้อทองกำลังสับสนอลหม่านทำอะไรไม่ถูกอยู่นั้น

เฟิงซือวินก็ฟังเสียงกัมปนาทที่ดังมาแต่ไกลด้วยรอยยิ้มบางๆ

เฟิงหลันซีผู้นั่งอยู่ตรงข้ามกำลังลื้มชิมยอดเมรัยเลื่องชื่อแห่งชิงโจว 'หลันเซิงไบเซียว' เมื่อเห็นรอยยิ้มของนางก็ชูจอกในมือขึ้นแทนคำทักทาย

"ฝ่าบาท ค่ายของกองทัพเสื่อทองเกิดเพลิงแล้วพะยะค่ะ!" เมื่อเสียงก้องกังวานดังขึ้น เซิงจือก็ก้าวยาวๆ เข้ามาก่อนเป็นผู้แรก ด้านหลังติดตามมาด้วยฉีซู สวียวน หลินจี และชิวจิวหรง

"นั่นคือของกำนัลชิ้นโตที่หลันเซิงจือมอบให้แก่พวกเรา" เฟิงซือวินหัวเราะน้อยๆ "ปืนใหญ่ไม่กี่กระบอกที่เหลืออยู่บัดนี้ถูกทำลายสิ้นในกองเพลิงแล้ว!"

"จริงหรือพะยะค่ะ!" ทั้งห้าได้ยินดังนั้นก็ยินดีเป็นการใหญ่ มองไปทางเฟิงหลันซี นึกซาบซึ้งขึ้นมาไม่น้อย

เฟิงหลันซีเพียงยิ้มบาง จิบสุราเลิศรสในมืออย่างเงิบงัน

"โยวอ่องหาีความอดทนอันใดไม่ หากมิใช่เปิดศึกพุ่งนี้ก็ต้องเป็นวันมะรืนอย่างแน่นอน พวกเราไปเตรียมตัวกันเถิด" เฟิงซือวินสั่งการ

"พะยะค่ะ!" ทั้งห้าถอยออกไป

"ดูท่าเจ้าจะไม่รู้จักการลื้มรสเมรัยเอาเสียเลย หลันเซิงไบเซียวนี้ควรใช้จอกหยกกวินเม็ง (เมฆฝน) ซึ่งเป็นงานเฉพาะจากภูเขาสถานเท่านั้น มาบรรจ จู เครื่องเคลือบลือชื่ออย่างจอกหิมะจอกนี้แม้จะสูงสง่า ทว่าถึงที่สุดแล้วก็ดีอยความโอ้อ่าไปสักหน่อย" เฟิงหลันซีเขย่าสุราเลิศรสในจอก ตาตรวจสอบจอกเคลือบสีขาวยุติธรรมดุจหิมะในมืออย่างจับผิด แล้วส่ายหน้าอย่างเสียดายไม่น้อย

เฟิงซือวินแค้นเสียงผ่านจุมูกอย่างเย็นชา หาได้แยแสเขาไม่ เพียงหยัดกายขึ้นเดินออกนอกกระโจมอ่องไป ทอดสายตามองค่ายกองทัพ

เสื้อทองที่อยู่ไกลออกไป "โยวอ่องพบอุปสรรคติดต่อกันหลายครา ตอนนี้เป็นใหญ่ก็เสียหายสิ้น ข้าคิดว่าหวงเฉาคงใกล้จะลงมือเต็มที"

"ในเมื่อเขามาแล้ว ก็ย่อมต้องลงมือแน่" เฟิงหลันซีตามนางออกจากกระโจม ในมือยังคงถือจอกเมรัย ผ่านคนหลายประหนึ่งจะไปชิมสุราท่อกลอนในสวนดอกไม้กับสหายสนิท ขณะก้าวออกจากกระโจมก็ยังไม่มีลืมสั่งยืมขอบคุณให้นางกำนัลด้านข้างที่ช่วยเหลือมาให้น้ำ จนนางกำนัลผู้นั้นเลือดฝาดผุดพรายทั่วใบหน้า

เฟิงซือวินหันกลับไปมองแวบหนึ่งแล้วเดินหน้าต่อ หลังห่างจากกระโจมไปหลายจั้งแล้วนางถึงได้ขมวดคิ้วมองเฟิงหลันซี "เจ้าช่วยสำรวจหน่อยได้หรือไม่ เวล่านำอาหารออกศึกข้าไม่ชอบพานางกำนัลมาด้วย ครั้งนี้เพราะเผยอวี๋ยั้นกราน ข้าถึงให้นางกำนัลที่คอยปรนนิบัติติดตามมาด้วยสี่คน แบ่งให้เจ้าสองคนแล้ว เจ้ายังรู้สึกวุ่นวายเกินไป กระทั่งสองคนนี้ก็ยังคงล่องไปด้วยกระนั้นหรือ"

"ฮ่าๆ..." เฟิงหลันซีได้ยินดังนั้นก็หลุดหัวเราะแล้วมองนาง ในสีหน้าออกจะสนใจอยู่บ้าง "เข้าไปทำอันใดเข้ากันเล่า"

เฟิงซือวินถลึงตาใส่เขา ก่อนจะทอดถอนใจว่า "เจ้ามิได้ทำอันใดเลยนับแต่กาลก่อนข้าก็ไม่เคยเข้าใจว่าบุรุษหวัจติหัวใจดำเยิงเจ้าไหนจึงได้มีสตรีมากมายหลงไหลหวังปักหวังป่า หวงเฉาก็บอวู้ฮู๋หยวนมีศักดิ์ฐานะเป็นหนึ่งในกองจ้อทั้งสี่เช่นเดียวกัน ข้าเคยได้ยินว่าบางครั้งบางคราก็มีสตรีคนสองคนต้องใจในตัวพวกเขา ทว่ากลับหาไม่มีผู้ใดก่อเหตุพิศวาสหวนมามากมายเป็นก่ายกองเช่นเจ้าไม่" นางกล่าวพลางสาวเท้าไปข้างหน้าเดินไปไม่กี่ก้าวก็พลันเหลียวกลับ ทำท่าอย่างเฟิงจะประจักษ์แจ้ง "ข้าคิดออกแล้ว เพราะเจ้าผู้เดียวกินสองฐานะ เช่นนั้นก็ย่อมต้องมากกว่าผู้อื่น

อีกเท่าหนึ่งเป็นธรรมดา!"

คำพูดเหล่านี้เมื่อก่อนนางก็เคยเอ่ยด้วยโทสะพลุ่งพล่านมาแล้ว นับครั้งไม่ถ้วน ดังนั้นเพิงหลังซีจิงแค้นเคืองบาง โยกแกว่งเมรัยเลิศรส ครึ่งจอกในมืออย่างสบายอารมณ์ เขามองวงกระเพื่อมวงแล้ววงเล่าที่คลี่ซาย อยู่ในจอก ทันใดนั้นก็ปลั่งถามขึ้นว่า "เจ้ามีสูตรไอศถสกุหลานแล้ว เหตุใดจึงไม่ปรุงไอศถผงดำหนักม่วงออกมาเล่า ตอนนี้มีคนเจ็บมากมายทุกวัน ควรแก่เวลาที่จะนำไอศถผงดำหนักม่วงมาใช้พอดีมิใช่หรือ"

เพิงซีจิงเห็นเหลืออกตาใส่เขาคราหนึ่ง "เจ้ารู้ทั้งรู้ยังจงใจถาม ส่วนผสมในสูตรไอศถนั้นกว่าครึ่งค่อนล้านแล้วแต่เป็นตัวยาล้ำค่า การจะรวบรวมตัวยามาให้ครบก็ยากยิ่ง ค่าไอศถย่อมต้องมีมูลค่านับด้วยทองพันชั่ง ถ้าเอามาใช้ปริมาณมากในการทหาร อาณาประชาราษฎร์ชาวซิงโจวก็มิต้องกินข้าวกันแล้ว" กล่าวจบก็ถอนหายใจ "มาวันนี้ข้าไม่โทษตาเฒ่าหานแล้ว ที่ตั้งราคายาเท่าทองพันชั่ง ชาวบ้านสามัญไหนดเลยจะได้ใช้"

เพิงหลังซียกจอก ตีมสุราจนหมดในรวดเดียว จากนั้นถึงล้างผ้าแพรผืนหนึ่งออกจากแขนเสื้อ "เมื่อครั้งอยู่ในเมืองหลวงของโยวโจว ข้าไปที่ศาลาผืนอวีมาคราหนึ่ง ขอให้จิงผืนอวีช่วยดูสูตรไอศถผงดำหนักม่วง และปรับเปลี่ยนตัวยาราคาแพงหายากเหล่านั้นออก สรรพคุณอาจจะเทียบกับไอศถผงดำหนักม่วงมิได้ ทว่าเหนือกว่าไอศถรักษาแผลทั่วไปหลายเท่าทีเดียว"

เพิงซีจิงตาเป็นประกายทันที รีบรับผ้าแพรผืนนั้นไว้ บนผืนผ้าเขียนสูตรไอศถไว้ด้วยอักษรบรรจงเล็กประณีต หลังจากกวาดตามองสูตรรอบหนึ่ง สายตาก็เปลี่ยนมาพิจารณาหีผืนผ้า ผ้าแพรเป็นสีฟ้า มุมล่างปักลายกล้วยไม้ขาวงามละเมียดดอกน้อยๆ เนื้อผ้าไม่ไหมไม่เก่า เห็นได้ว่า

เป็นของที่ผ่านการใช้งานมาแล้ว

นางเงยหน้าขึ้นมองเฟิงหลันซี สีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม แต่ในน้ำเสียงกลับแฝงแววค่อนข้าง "หลันซีคงจืดช้ำพร้อมด้วยสติปัญญาและรูปโฉม ในโลกนี้ไร้ผู้ใดเทียบเทียมโดยแท้ มีเพียงจุนหฺวานกงจู่ที่ปลาบปลื้มในตัวท่านเป็นนักหนา แม้แต่หมอโพลีส์ตร้อยอย่างจวินผินอวี่ก็ปฏิบัติต่อท่านเป็นพิเศษ"

สายตาเฟิงหลันซีเหลือบผ่านดวงหน้าเฟิงซือวิน หมุนจอกเมรัยเล่นอยู่ในมือ สีหน้าทอแววนิ่งสนุกอยู่ไม่น้อย "คราวนี้เจ้าชุนใจเพราะข้าให้จวินผินอวี่ช่วยปรับเปลี่ยนสูตรโอสถนี้ให้ หรือชุนใจเพราะผ้าผืนนี้เป็นของจวินผินอวี่?"

เฟิงซือวินสีหน้าแข็งค้าง แต่แล้วก็คลี่ยิ้มบางราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น "ทิ้งผ้าให้พี่ หวังพี่ค่านึง... ข้าก็แค่รู้สึกเสียดายแทนหญิงงามเหล่านั้นเท่านั้นที่ทุ่มหน้าใจลึกซึ้งไปอย่างเสียเปล่า ยังไม่ต้องเอ่ยถึงบรรดาสตรีทั้งหลายในยุทธภพที่ข้าไม่รู้จัก เอาแค่นี้ข้าสามารถนับได้ ชั้นเพยเสวี่ยสะบัดกระบี่ตัดสวาท มุ่งสู่ประตูแห่งความหลุดพ้นเพราะเจ้า เฟิงซือเฝืออยู่ข้างกายเจ้า รอคอยอย่างเจียบงัน ฮว่าจุนหฺวานในฐานะกงจู่พร้อมจะมอบความสุขชั่วชีวิตให้เจ้าด้วยน้ำใจแท้จริง บัดนี้แม้แต่จวินผินอวี่ผู้ได้รับสมัญญาว่าเป็นโพลีส์ตรียังบังเกิดความรู้สึกอย่างปฏิเสธเพราะเจ้า... พวกนางแต่ละคนล้วนแต่บริสุทธิ์สูงส่ง รูปโฉมไม่เป็นรอง เหตุใดจึงมาต้องใจเจ้าได้ เหตุใดจึงมองไม่ออกว่าเจ้าเป็นคนไร้หัวใจไร้ความรู้สึก"

เฟิงหลันซีได้ยั้งดั่งนั้นกลับยิ้มอย่างอ่อนคลายงามสง่า นิ้วได้จอกสุรารอย่างแผ่วเบา จากนั้นก็ใช้นิ้วเดียวเคาะขอบจอก ก่อให้เกิดเป็นเสียงติ๋งๆ ไส้กังวาน หลังผ่านไปครู่หนึ่งเขาถึงเอ่ยเสียงเรียบเรียบว่า "ข้าก็

ประหลาดใจเช่นกัน เหตุไฉนใครๆ ต่างก็ชื่นชมข้า กลับยกเว้นเพียงเจ้า
อยู่ผู้เดียว"

"ฮ่า!" เฟิงซือวินหัวเราะอย่างเยิ่นซา "คงเพราะข้าคือไปเฟิงซือผู้เป็น
หนึ่งในไปเฟิงเฮยซีกระมัง"

เฟิงหลันซีเลิกคิ้วน้อยๆ จรดดวงตาจ้องนางนึ่ง

ทั้งสองสบตากันอย่างเสียบงัน จากนั้นผู้หนึ่งก็ก้มลงมองผ้าเช็ดหน้า
ในมือ ศึกษาสูตรโอสถบนนั้น ผู้หนึ่งขยับจอกเมรัยในมือเล่น ทว่านัยน์ตา
กลับผุดแววยิ้มแฝงความนัยลึกซึ้ง

เวลาล่วงไปเป็นนาน เฟิงหลันซีก็เงยหน้าขึ้นมองไปยังเบื้องหน้า
"วันที่สังหารล้างทัพน้าของโยวอ่อง ค่ายเฟิงโลहितของเจ้าเห็นได้ว่า
ยังมีได้ลงแรงเต็มกำลัง วันนี้หวงเฉามาถึงแล้ว คงต้องมีศึกตัดสินที่
ประมือกันได้สูสีเป็นแน่"

เฟิงซือวินได้ยินคำก็หามีที่ทำยินดีแต่น้อยนิดไม่ กลับทอดถอนใจ
เอ่ยว่า "หากทำศึกกับหวงเฉาสักตั้ง แม้จะไม่อาจมีชัยโดยสมบูรณ์ก็ไม่
พ่ายแพ้ ทว่า..." เสียงนางขาดห้วง ตามองเบื้องหน้า ดวงตาเกิดแววกังวล
อันยากจะพรรณนา

เฟิงหลันซีหันกลับมาองนางคราหนึ่ง หัวใจระตุกวบ "เพราะ
อวี้อู๋หยวน?"

"ใช่ เพราะข้างกายหวงเฉามีอวี้อู๋หยวน" เฟิงซือวินสุดหายใจลึก
คิดจะคลี่คลายลมหายใจอันติดขัดในหัวอกซึ่งเกิดขึ้นโดยไร้ต้นสาย
ปลายเหตุให้เป็นปกติ "เจ้าและข้าคงจะมีคำสั่งเสียประโยคหนึ่งที่เหมือนกัน
จากบรรพชน"

มือที่หมุนจอกเล่นของเฟิงหลันซีชะงัก แววดาสดประกายวูบ

"เจ้าหมายความว่า...เขาคือคนของสกุลอวี๋?"

"เขาไม่เพียงได้ชื่อเป็นกษัตริย์อันดับหนึ่งในใต้หล้า ในยุทธภพก็ยังเรียกเขาเป็นชาวสวรรค์ ในโลกนี้นอกจากคนของสกุลอวี๋แล้ว ผู้ใดเล่าจะสามารถได้รับค่ายก่องเลิศลอยเช่นนี้ได้" เฟิงชิววินว่าแล้วก็อดยกมือขึ้น บังดวงตาไว้มิได้ "เป็นความเพ้อฝันจริงๆ ด้วย เขาไม่สามารถเข้าไม่สามารถเป็นแต่เพียงความเพ้อฝันเท่านั้น..." วาจานี้ไม่มีหวั่นไหว ทว่าความกลัดกลุ้มคับข้องอันลึกกล้าในกระแสเสียงฉายออกมาจนสิ้น

เฟิงหลันซีมองนาง แวดตาเย็นชาเล็กน้อย ผ่านไปเป็นครึ่งค่อนวัน ถึงเอ่ยเสียงเรียบว่า "เจ้าหวังว่าอวี๋อู่หยวนจะทำลายค่ายเฟิงโลहित?"

"ยังมีได้ทำศึกตัดสิน ผู้ใดเล่าจะรู้ผล" เฟิงชิววินลดมือลง สายตาทอดไปเบื้องหน้าอย่างเลื่อนลอย

"อวี๋อู่หยวนรี" เฟิงหลันซีพิมพ์่าแผ่วเบา ดวงตาอึมครึมเหลือคาศดเดา

เดือนห้า วันที่สี่สิบ ยามเหม่า

อาทิตย์ยามเช้าสาดแสงเงินแสงทองทอดไกลหมื่นจั้ง ในหุบเขา อู่หุย ธงทิวโบกสะบัด ดาบทวนเบียดแน่นขนัดเป็นป่า อาชานับหมื่นแผดเสียงร้อง

ในกระโจมทองคำก้องทัพเสื่อทอง โยวอ่องสวมชุดเกราะตลอดร่าง แลดูองอาจผึ่งผายเหนือสามัญ

หลิวอวี๋เชิงผู้เป็นกษัตริย์ที่อยู่ด้านข้างมองแล้วใจกลับนึกกังวล "ฝ่าบาททรงเป็นเจ้าของแคว้น พระวรกายคือทองคำหมื่นชั่ง ไฉนต้องทรงเสี่ยงเข้าสู่อันตรายด้วยพระองค์เองเล่า ทรงสั่งการการจัดกระบวนทัพอยู่ในกระโจมอ่องก็พอแล้วพะยะคะ!"

โยวอ่องชักกระบี่ ฟาดฟันอากาศ "ข้าจะออกศึกด้วยตัวเอง ทำลาย กองทัพพวายุเมฆาให้ทำลายลงกับมือเพื่อล้างอัยศในช่องหลายวันนี้!"

"ฝ่าบาท..." หลิวอวี๋เซิงหมายจะทักท้วงต่อ แต่โยวอ่องไม่รอให้เขา เอ่ยคำก็ก้าวยาวๆ ออกนอกกระโจมไป

นอกกระโจมทหารหาญเรียงราย อาสาศึกกู่ร้อง กำลังรอคอยให้นาย ของพวกเขาออกคำสั่งโจมตี

"อวี๋เซิง ข้ามีทัพใหญ่อันเกรียงไกรเยี่ยงนี้ เจ้ายังต้องห่วงอันใดอีก" โยวอ่องฮึกเหิมเหลือประมาณ

หลิวอวี๋เซิงลอบทอดถอนใจ สายตากวาดสำรวจหนึ่งรอบก็เห็นว่า หวงเฉาและอวี๋อู่หยวนกำลังมุ่งหน้ามาจากด้านหน้าทางซ้ายจึงปรีดาขึ้น ทันใด เร่งคารวะแล้วเอ่ยว่า "ท่านเขย ฝ่าบาทจะเสด็จออกศึกด้วยพระองค์ เอง ขอท่านเขยโปรดช่วยทัดทานหน่อยเถิด"

หวงเฉามองหลิวอวี๋เซิงแวบหนึ่ง ก่อนจะมองไปทางโยวอ่อง ก้าวเข้าไปแสดงความเคารพแล้วกล่าวว่า "การที่โยวอ่องทรงยินดีขึ้นหยัด อยู่หน้าทหารแกลั้วกล้า นำทัพออกศึกด้วยพระองค์เองจะสามารถกระตุ้น ความฮึกเหิมให้แก่ทหารได้อย่างแน่นอน วันนี้จะต้องมีชัยยิ่งใหญ่เหนือ กองทัพพวายุเมฆาเป็นแน่!"

"ฮ่าๆๆ" โยวอ่องสรรพลิ้น "มีเสียทีที่เป็นลูกเขยของข้า วาจานี้ ตรงกับใจข้ายิ่งนัก!" เขากวักมือ "จงม้าศึกของข้ามา!"

ทหารราชวัลลภนายหนึ่งจูงอาซาฟ่งที่สูงใหญ่สีแดงตั้งเพลิงกาฬ มาทันที

"ช่างเป็นม้าที่วิเศษนัก!" หวงเฉาชื่นชม

โยวอ่องก้าวขึ้นอาซาสีเพลิงกาฬ มองหวงเฉาจากมุมสูง "เจ้าก็รั้งอยู่

ในค่ายให้ข้าเถิด คอยดูข้าทำลายกองทัพวายุเมฆาให้บรรลัย!"

"กระหม่อมจะอุ้มนสุราตีไว้ รอฉลองชัยชนะของพระองค์" หวงเฉา ถอยไปหนึ่งก้าว

"ฮ่าๆๆ..." โยวอ่องหัวเราะลั่นแล้วจากไป

หวงเฉาหันหน้ากลับไปมองอวี้อู๋หยวน สายตาของทั้งสองประสานกัน แลกเปลี่ยนความนับโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า ครั้นแล้วสายตาของเขาก็ไปตกอยู่บนร่างหลิวอวี๋เซิงผู้กำลังทุกขีรอนเพราะกังวลถึงผลได้ผลเสีย "ท่านขุนซือหาจำเป็นต้องกังวลไม่ โยวอ่องเหี้ยมหาญเกรียงไกร กองทัพวายุเมฆาจะต้องมีอาจต่อกรได้เป็นแน่"

หลิวอวี๋เซิงไม่ตอบ ทว่าสายตามองตามแผ่นหลังโยวอ่องที่เร่งอาซาเข้าไปใกล้ทัพใหญ่

ขณะที่กองทัพเสื่อทองเตรียมพร้อมรอจ้งหวะสำแดงเดชอยู่นั้น กองทัพวายุเมฆาที่อยู่ฝั่งตรงข้ามก็ตั้งค่ายแน่นหนาคอยทำอยู่นานแล้ว ผู้ที่นำทหารอยู่แนวหน้าคือแม่ทัพใหญ่สามนาย ฉี่ซู่ หลินจี และเฉิงจื่อ ส่วนเฟิงซือวินยืนอยู่บนหลังเหตุการณ์ที่ด้านหลัง มองการศึกอยู่กับเฟิงหลันซี

โยวอ่องมองกองทัพวายุเมฆาด้านหน้า ชักกระบี่โบกสะบัดพร้อมสั่งว่า "บุกมา!"

ชั่วขณะนั้นกองลี้ก่อกัมปนาท ทัพกลางของกองทัพเสื่อทองพุ่งตรงไปด้านหน้า ทางกองทัพวายุเมฆาเห็นเช่นนั้นกลับนิ่งไม่เคลื่อนไหว รอจนกองทัพเสื่อทองตะบึงมาจนถึงตำแหน่งที่ห่างออกไปเพียงสิบจั้ง ในค่ายวายุเมฆาก็พลันมีเสียงตึงตังขึ้น และแทบจะพร้อมกันนั้นกองทัพ

วายุเมฆาก็กู่ก้อง "ฮา!" จากนั้นขบวนทัพก็แปลงกายเป็นกระแสดลื่นยักษ์ และสายลมคลั่งม้วนตลบเข้าหากองทัพเสื้อทอง!

ศึกนี้ทัพเสื้อทองแต่งทัพห้าหมื่น พุ่งเข้าโจมตีโดยแบ่งเป็นทัพซ้าย กลาง ขวา ส่วนวายุเมฆาแต่งทัพสี่หมื่น แบ่งเป็นซ้าย กลาง ขวา ดูจืดเดียวกัน ทั้งสองฝ่ายต่างมิได้ใช้เล่ห์กล หากแต่เป็นการเข้าประจันกันด้วยกำลังที่แท้จริง และก็เป็นทีที่ประจักษ์ชัดว่ากองทัพเสื้อทองซึ่งโยวอ่องภาคภูมิใจ เป็นนักหนานั้นเมื่ออยู่ต่อหน้ากองทัพวายุเมฆาแล้วก็ประวาบจนไม่อาจต้านทานการโจมตีได้เลย

เมื่อมองจากมุมสูง จะเห็นว่าทัพวายุเมฆาเกราะสีเงินเปรียบดั่งมังกรยักษ์ออกจากพนักน้ำ เกรี้ยวกราดดุเดือด ขณะสะบัดศิรชะแกว่งหางก็กระแทกให้กระบวนค่ายของกองทัพเสื้อทองระล่ำระสาย เป็นเหตุให้ประกายสีทองเจิดจ้าตามาภายใต้แสงอาทิตย์กระจัดกระจายไม่เป็นกระบวน!

บนเนินดินหลังค่ายกองทัพเสื้อทอง หวงเฉาทอดสายตามองการศึกเบื้องหน้าพลางส่ายหน้า "เทียบกับทัพวายุเมฆาแล้ว ทัพเสื้อทองก็ประหนึ่งไข่ไก่โบหนึ่ง ดูคล้ายมีเปลือกแข็ง แต่แท้ที่จริงเพียงกระแทกคราเดียวก็แตก!"

อู่คู๋หยวนมิได้เอ่ยคำ สายตาของเขาจับจ้องอยู่ที่หอสังเกตการณ์ซึ่งอยู่ไกลออกไป ห่างกันมากถึงเพียงนี้ ทำให้มองไม่เห็นผู้ที่อยู่บนนั้น แต่เขารู้ว่านางจะต้องอยู่ที่นั่นแน่ จะต้องกำลังมองดูการฆ่าฟันฉากนี้อยู่เช่นเดียวกับเขา มองดูสิ่งที่นางหาอยากมองไม่...

บนหอสังเกตการณ์ สายตาเพิงหลังซีเฝ้าระวังสถานการณ์ด้านล่าง "เจ้าจัดให้ซีซู่ หลินจี และเจิงจื่อออกไปทำศึก ไม่ให้กองทัพเสื้อทองได้โอกาส

ตอบโต้แม่เศษเสี้ยว คึกนี้เรียกได้ว่าคุดันัก!"

"โยวอ่องไม่ใช่คู่อกรของข้า ฉะนั้นคึกนี้ข้าจะตีเขาให้ยับเยินถึงขีดสุด!" สายตาเพลิงซื่อกินเบนจากการล้าंगผลาญชีวิตของทหารสองฝ่ายที่เบื่องล้าंगแล้วทอดไกลออกไป บนเนินดินห่างออกไปมีเงาร่างสองสาย "คู่อกรของข้าอยู่ที่นั่น!"

ขณะที่พวกเขาองการศึกอย่างผอนคลายอยู่นั้น โยวอ่องผู้อยู่ในสมรภูมิแม้จะมีการคุ่มกันขึ้นแล้วขึ้นเล่า ทว่าหัวใจของเขาจะอย่างไรก็สะกดความหวาดกลัวไว้ไม่อยู่

ในอดีตแม้จะเคยนำทัพ แต่ก็ล้วนบัญญัติวิชาการจากในค่ายทั้งสิ้น นี่เป็นครั้งแรกที่เขาประสบกับสนามรบสี่โลहितด้วยตัวเอง

หูได้ยินเสียงระคายหูจากการปะทะของศัสตราวุธ เสียงกู่ร้องสังหารของทหาร ยังมีเสียงโหยหวนของผู้บาดเจ็บหรือจวนชีพวายผืนดินแดงฉาน กลิ่นคาวคละคลุ้ง แขนขาสะบัด ศีรษะขาดแยก...มีมีที่ใดที่ไม่อนาถเหลือทน! และฝั่งตรงข้าม กองทัพวายุเมฆาหาญกล้าดุจพยนต์ค์ส่วนกองทัพเสื้อทองอันไร้เทียมทานในใจเขากลับร่วงหล่นราวฝักหญ้าภายใต้คมดาบปัจจามิตร...

โยวอ่องพยายามข่มกลั้นอาการสั่นสะท้านด้วยกำลังทั้งหมดที่มี ยืนมือออกหมายจะกุมดาบล้ำค่าไว้ ทว่าเมื่อกุมได้ก็มีอันต้องสั่นหลุดไปหลายครั้ง ฝ่ามือเขาเปียกชุ่ม ลมหายใจถี่กระชั้น สีหน้าแดงก่ำ ม่านตาหรี่เล็ก คอยแต่จ้องไปยังที่แห่งหนึ่งไม่วางตา เขาปรารถนาจะกู่ร้องบางอย่าง ทว่าอย่างไรก็ส่งเสียงไม่ออก

"กองทัพวายุเมฆาสมคำเล่าลือโดยแท้!" บนเนินดิน หวงเฉาจ้องสมรภูมิด้วยแววตาเจิดจ้า "สามทัพมีทัพกลางเป็นหลัก รับหน้าที่

ทะลวงสังหาร สองปีกช่วยหนุน รับหน้าที่ตีโอบ วงอวตังสายลม ภาโถม
ดั่งเพลิงไม่มีผิด! ผู้บัญชาการที่อยู่ตรงกลางมีบุคลิกแห่งแม่ทัพใหญ่
คิดว่าต้องเป็นฉัฐ หัวหน้าแห่งหกขุนพลวายุเมฆาเป็นแน่"

เมื่อเอ่ยจบกลับไปไม่ได้ยินอวี่อุ้ยหวนข้างกายได้ตอบ จึงอดเหลียวมอง
ไปไม่ได้ เห็นดวงตาของเขาจับจ้องอยู่ที่เบื้องหน้า มองหอสั่งเหตุการณ์
ราวกับวิญญูณเคลื่อนหลุดออกจากร่าง

"หุบเขาคู่หุย... ไร้หวน..." จู่ๆ ปากของอวี่อุ้ยหวนก็หลุดเสียงพึมพำ
ออกมา บนดวงหน้าซึ่งปกตีสงบนิ่งเหนือสามัญยามนี้ทอแววคาดหวัง
ขึ้นมาเลื่อนราง ดูประหนึ่งทั้งยินดีทั้งโศกศัลย์

"อู้อุ้ยหวน!" หวงเจ้ายื่นมือคว้าหัวไหล่อวี่อุ้ยหวนไว้โดยพลัน
แรงที่ยึดหัวไหล่ทำให้อวี่อุ้ยหวนได้สติ เขาหันหน้ามามองหวงเจา
ใบหน้าเปี่ยมแวววาง

"อู้อุ้ยหวน เจ้าคิดอะไรอยู่" หวงเจาจ้องเขาเขม็ง

คำถามนี้ส่งผลให้อวี่อุ้ยหวนได้สติกลับมาโดยบริบูรณ์ อาการუნง
บนใบหน้ามลายพลัน ความสุขุมเยือกเย็นคืนกลับมา ในดวงตายังมีแวว
อวอร์ดและสังเวชให้แก่โลกีย์โลก

"อู้อุ้ยหวน อย่าลืมคำสัญญาที่เจ้าให้ไว้แก่ข้าเสียล่ะ!" หวงเจาของเขา
เอ่ยเน้นทีละคำ "เจ้าเคยรับปากว่าจะช่วยให้ข้าได้ครองใต้หล้า! ก่อนที่
ใต้หล้าจะถูกกุมอยู่ในมือข้า เจ้าไม่อาจละทิ้งข้าไปได้!"

อวี่อุ้ยหวนยิ้มน้อยๆ ยกมือขึ้นตบมือหวงเจาที่วางอยู่บนไหล่ตน
"ข้ารู้ ข้าจะช่วยให้เจ้าได้กุมใต้หล้า นี่คือนสิ่งที่ข้าเลือก!" สายตาเขาเบนกลับไป
ยังเบื้องหน้า เสียงทอดถอนใจแผ่วเบาหลุดออกมาราวสายลม "นาง... คือ
คู่ต่อสู้ของเรา"

"อู่หยวน..." หวงเฉายังไม่วางใจ อู่หยวนเมื่อครูนั้ทำให้ใจเขา
หวาดหวั่น

"หวงเฉา เจ้าหาต้องกังวลไม่ ข้าเลือกเจ้าแล้ว คนสกุลอู่เราเมื่อ
ตัดสินใจเลือกแล้วก็จะไม่ละทิ้งกลางคันเป็นอันขาด" แววดาอู่หยวน
อิมครีมีและเลือนลอย

หวงเฉามองเขาอยู่ชั่ววู้อึดใจจึงค่อยพยักหน้า แล้วเลื่อนสายตา
กลับสู่สมรภูมิมืดครึ้ม มองกองทัพเสื้อทองที่แตกฉานชานเซ็นแล้วส่ายหน้า
ไม่หยุด "ควรเชิญโยวอ่องกลับได้แล้ว จะปล่อยให้เขาผลาญกำลังทหาร
จนหมดสิ้นไม่ได้"

"โยวอ่องเวลานี้หากมิใช่หลังเสื่อลงยาก ไม่สะดวกออกปาก ก็คือ
ขวัญหนีจันไม่เหลือสติสัมปชัญญะจะออกปาก หากเจ้าสั่งถอยทัพแทนเขา
เขาคงจะซาบซึ่งมากกว่าจะตำหนิว่าเจ้าก้าวล่วงอำนาจ" อู่หยวนมอง
สนามรบเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะสาวเท้าลงจากเนินดินไป

ในขณะที่เดียวกันนั่นเอง บนหลังเหตุการณ์เฟิงซือวินก็ขึ้นไปยัง
จุดหนึ่งทางด้านล่าง "เจ้าคูสิ"

เฟิงหลันซีมองตามทิศทางที่นางชี้ เห็นเกาทัณฑ์ยาวที่นำวเป็น
วงราวเดือนหงาย บนคันพาดศรยาวสามดอก ทันใดนั้นเขาก็ตกตะลึง
"สายเดี่ยวสามดอก! โยวอ่องจะม้วยในคืนนี้แล้วละหรือ"

วาจาของเขายังไม่ทันขาดคำ ศรยาวสามดอกนั้นก็พุ่งออกจากคันไป
ดุจอสณีปาต!

22

มะจันไร่นอนล้านอนมอมม่น

นอกกระโຈມໂຍວອ້ອງ คนกลุ่มหนึ่งเฝ้ารออยู่อย่างร้อนรนกระวนกระวาย โดยเฉพาะกุนชื่อหลิวอวี๋เซิง พื้นที่น้ากระโຈມถูกเขาเหยียบกลับไป กลับมาจนกลายเป็นร่องไปแล้ว หวงเฉาผู้เป็นเขยໂຍວอ້ອງกลับไปไพล่ แขนหันหลังให้กระโຈມอยู่ห่างๆ เงยหน้ามองขอบฟ้า อาทิตยอัสดงที่กำลัง จะจมลงทางปัจฉิมทิศยังกระหวัดพ่นมมหนึ่งของเหลือ้มเขาไว้ด้วยความอาลัยอาวรณ์ แสงสายัณห์อ่อนจางสาดแสง ทว่ากลับมีอาจด้านทาน ความมืดสลัวแห่งยามราตรีได้

ในที่สุดน้ากระโຈມก็เปิดออก อวี๋อู๋หยวนผู้มีสีหน้าอ่อนล้าก้าวออกมา "อวี๋กั้งจื่อ ฝ้าบาททรงเป็นอย่างไรบ้างขอรับ" หลิวอวี๋เซิงปราดเข้าไป ถามไถ่ทันที

"ไม่อันตรายถึงชีวิต พักฟื้นไม่กี่เดือนก็หายเป็นปกติได้" อวี๋อู๋หยวน เอ่ยเสียงราบเรียบ สายตามองผ่านหลิวอวี๋เซิงไปที่หวงเฉา

"ขอบคุณงจื่อมาก!" หลิวอวีเชิงได้ยืนดั่งนั้นก็ยินดีเป็นการใหญ่
ทรวดกายลงคารวะอวีอู่หยวน

"ท่านขุนชื่อไม่ต้องมากพิธี" อวีอู่หยวนยื่นมือประคอง หลิวอวีเชิง
จึงไม่อาจโน้มลงคารวะได้

ขณะสัมผัสมือ หลิวอวีเชิงก็สั่นสะท้านไปทั้งกายา ในคิมหันต์
ร้อนอบอ้าวเย็นนี้ มือข้างที่เขาประคองไว้กลับเย็นเยียบเสมือนน้ำแข็ง!

"อวีงจื่อ..." หลิวอวีเชิงส่งเสียง ทว่ากลับไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร
ยามนี้พวกเขาใกล้ชิดกันยิ่งนัก แต่เขากลับยังรู้สึกว่ามีบุคคลที่เบื้องหน้า
สลายตาหาได้อยู่ในโลกียโลกไม่

"หากท่านขุนชื่อเป็นห่วงโยวอ่องก็เข้าไปพบได้ แต่โปรดจำไว้ว่าอย่า
ส่งเสียงให้โยวอ่องทรงตื่น" อวีอู่หยวนยิ้มบางพร้อมกับชี้ไปทางกระโจมอ่อง

"อวีเชิงเข้าใจแล้ว" หลิวอวีเชิงพยักหน้า จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่กระโจมอ่อง
ครั้นแล้วอวีอู่หยวนก็กล่าวแก่เหล่าขุนพลที่เฝ้าอยู่นอกกระโจมว่า
"ขอทุกท่านโปรดกลับไปก่อนเถิด รอพรุ่งนี้โยวอ่องตื่นแล้วค่อยมาใหม่"

"ขอบคุณงจื่อมาก" ผู้คนที่เหลือคารวะแล้วพากันจากไป

อวีอู่หยวนเคลือบใจเข้าหาหวงเฉา

เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าจากทางด้านหลัง หวงเฉาก็ผินหน้ามามอง
อวีอู่หยวนอย่างเรียบเฉย "โยวอ่องไม่มีอันตรายถึงชีวิตแล้ว?"

อวีอู่หยวนพยักหน้า ทอดสายตาไปยังจุดสีแดงเล็กๆ เหนือเหลี่ยมเขา
"วิชาเกาทัณฑ์ของหลินจีแห่งกองทัพวาญเมฆาไม่ด้อยไปกว่าจิวซวงเลย"

ความคำนึงของหวงเฉากลับมิได้อยู่ที่ทักษะทางเกาทัณฑ์ของหลินจี
เอ่ยเพียงว่า "ข้าคิดไว้แล้วเชื่อว่าต่อให้ต้องสิ้นเปลืองพลังยุทธ์ เจ้าก็จะ
ช่วยเขาโดยไม่เสียตาย" หวงเฉามองใบหน้าอวีอู่หยวนอย่างตรวจสอบ

เมื่อพบเพียงสีหน้าอ่อนเพลียก็วางใจลงเล็กน้อย "แต่ตอนนี้ก็ยังมิใช่เวลาตายของเขา" ว่าแล้วก็ผ่อนลมหายใจยาว "ในกองทัพวาญเมฆามียอดคนพร้อมพรั่งนัก!"

"เจ้าจะทำศึกกับนางในหุบเขาอู่หุยจริงหรือ" อวี้อู่หุยถาม

"ศรพาดขึ้นคันแล้ว ไม่ยิงไม่ได้!" หวงเจาออกไปทางค่ายกองทัพวาญเมฆา แวดตาเปลี่ยนเป็นหนักอึ้ง "ยิ่งกว่านั้นช้าหรือเร็วก็ต้องทำศึกกัน ดังนั้นจะที่หุบเขาอู่หุยหรือสถานที่อื่นจะมีอันใดต่างกันเล่า!"

"จริงทีเดียว" อวี้อู่หุยมองฝั่งตรงข้ามด้วยสายตาอึมครึม ปราดเดียว ก็เห็นธงเฟิงขาวที่สะบัดรับลมอยู่หน้าค่ายกองทัพวาญเมฆา "ธงเฟิงขาว... เฟิงหวงขาว ในบรรดาเจ็ดขุนพลเบิกแผ่นดิน เฟิงอ่องเฟิงตู่ชิงชำนาญการตั้งค่ายที่สุด ปีนั้นที่เทาอ่องทำศึกชี้ชะตากับนางก็พ่ายให้แก่ค่ายเฟิงโลหิต เจ้าทำศึกกับเฟิงซือวิน ควรระวังให้จงหนัก"

"ค่ายเฟิงโลหิต?" ประกายสีทองในดวงตาทองเจาไหววูบ เขาเงยหน้ามองไปยังฟากฟ้าฝั่งตะวันตก ดวงอาทิตย์ส่วนสุดทำยาลลับ แสงอัสดงมีดคลุ้มโรยตัวลงอย่างเงียบเชียบ "ข้ารู้ เฟิงหวงกระหายโลหิตนั้นจะดูเบา มิได้!"

"บรรพชนว่าไว้ว่า 'พบเฟิงจงหนี' " อวี้อู่หุยพนมมือ หุบตาลงมองมือทั้งสองของตน ฝ่ามือขาวเกลี้ยงมีสีแดงจางๆ อยู่สองสามหย่อม นั่นคือโลหิตซึ่งเปรอะจากการช่วยรักษาโยวอ่องเมื่อครู่ แม้จะเช็ดไปแล้ว ทว่ายังคงทิ้งรอยโลหิตจางๆ ไว้ วันนี้เป็นโลหิตเพราะช่วยคน แล้ววันหน้าเล่า? มือคู่นี้จะละอะไรโลหิตสดๆ ของผู้คนที่มากมายเท่าไร

"พบเฟิงจงหนี" นั่นสำหรับเอ่ยแก่ผู้อื่น สำหรับคนสกุลอวี้อู่เช่นเจ้าโลกนี้ไม่มีค่ายใดที่ทำลายมิได้!" นัยน์ตาสีน้ำตาลทองเจิดจ้าของหวงเจา

จ้องมองอวี้อู๋หยวน

"คนสกุลอวี้อู๋... อวี้อู๋หยวนซุกมือทั้งสองลงในแขนเสื้อ เมื่อเงยหน้าขึ้น
ดวงหน้าก็สงบนิ่งดูจาวรี ทว่าในส่วนลึกของดวงตากลับแฝงรศมเพื่อน
หมองหม่น

"วันนี้เจ้าเหนื่อยแล้ว กลับไปพักผ่อน" หวงเฉายกมือขึ้นตบไหล่เขา
อวี้อู๋หยวนพยักหน้า
ทั้งสองหมุนกายกลับกระโจมไป

ล่องสู่ยามค่ำ ดวงจันทร์สีซีดทอแสงเพียงสลัวราง ดวงดาราเต็ม
ท้องนภา

กลางที่ตั้งค้ำยันแห่งทัพวายุเมฆาคืออกระโจมอองสีขาว เฟิงซือวิน
นั่งขัดสมาธิแห่งหน้ามอมางม่านฟ้าอยู่บนหลังคากระโจม

"ดีที่ป่านนี้แล้ว เจ้ายังไม่นอนอีกหรือ" ทันใดนั้นเสียงของเฟิงหลันซี
ก็ดังขึ้นจากทางด้านล่าง พริบตาต่อมาเขาก็เห็นร่างขึ้นอย่างแผ่วเบาแล้ว
ทั้งตัวลงบนหลังคากระโจม "สังเกตดวงดาวยามค่ำคืนได้ความว่ากระไรบ้าง"
เขากล่าวพลางพับขานั่งลงตาม สายตาประเมินมอเฟิงซือวินแวบหนึ่ง

ชัดแจ้งว่าเฟิงซือวินเข้านอนไปแล้ว จากนั้นจึงค่อยขึ้นมามอนี้
ในภายหลัง บนร่างจึงสวมเพียงเสื้อคลุมนอนสีขาวยันบางเบา เส้นผมดำ
ยาวสยายอยู่บนหัวไหล่ ทั้งตัวเป็นวงอยู่บนหลังคากระโจม ดวงหน้าใส
กระจ่างดังหิมะ สีหน้าเกียจคร้าน อลงกรณ์ทรงจันทร์เสี้ยวซึ่งห้อยอยู่
กลางหน้าผากสะท้อนรับแสงดวงเดือนอันไกลโพ้นบนม่านนภา ทอประกาย
วิบวิบจับตา

"จำได้ว่าเมื่อข้ายังเล็ก แม่นมเคยบอกว่าหนึ่งดาวบนฟ้าแทน

หนึ่งคนบนดิน และใน 'ดาราศาสตร์แห่งอวี' ก็ว่าไว้ว่าการเคลื่อนของดวงดาว เบื้องบนสะท้อนสรรพสิ่งเบื้องล่าง" เฟิงซือวินเอ่ยอย่างแผ่วเบา ทอดสายตามองหมู่ดาวไกลโพ้น แสงดาราประหนึ่งตกลงสู่ดวงตาทั้งคู่ของนางจนหมดสะท้อนให้ตาคู่นั้นสว่างไสวเหนือล้ำกว่าดาวบนฟ้า "หากเป็นดั่งนี้จริง เจ้าและข้าก็เป็นหนึ่งในดาวเหล่านี้ด้วย เช่นนั้นเจ้าว่าดวงไหนคือข้า แล้วดวงไหนคือเจ้า"

เฟิงหลันซีเลิกคิ้ว จากนั้นก็เคลื่อนสายตาไปยังห้วงฟ้า สีหน้าราบเรียบ น้ำเสียงอ่อนคลาย "ดวงใดคือดาวส่องเต้ ดวงนั้นคือข้า ดวงใดแนบชิดอยู่กับดาวส่องเต้ ดวงนั้นคือเจ้า" วาจานี้สำหรับผู้อื่นคงจะฉายความอึกheimหมื่นจั้ง แม้บารมีไพศาล ทว่าเมื่อเขาเอ่ยคำนี้สีหน้ากลับราบเรียบ น้ำเสียงอ่อนคลาย ในอาการอ่อนคลายอย่างที่สุดกลับฉายแววหยิ่งผยองอันเป็นธรรมชาติออกมา

เฟิงซือวินผินหน้าไปมองเขา เฟิงหลันซีก็หันมามองนาง สายตาสอดประสานทั้งสองล้วนแต่สงบสุขุมประหนึ่งบ่อน้ำนิ่งสองบ่อ ประจันหน้ากันโดยมีความว่างเปล่ากั่นกลาง ไสบริสุทธ์จันสะท้อนเงาของกันและกันได้อย่างกระจ่างชัด

ล่องไปเป็นนาน เฟิงซือวินถึงถามเขาว่า "เหตุใดเจ้าจึงอยากเป็นส่องเต้" น้ำเสียงนางราบเรียบ จ้องมองเขาด้วยสายตาสงบ ไม่มีอาการลอบล้วงความลับ ไม่มีแววเลียบเคียง รวกับนี่เป็นบทสนทนาอันธรรมดาอย่างไม่อาจธรรมดาถึงกว่าระหว่างพวกเขา

"เพราะข้าจะเป็นส่องเต้ผู้ปรีชาที่ได้หล้าเคารพเทิดทูน" เฟิงหลันซีเองก็ตอบเสียงเรียบเรื่อย นัยน์ตาดำขลับลึกล้ำทว่าสุกใสราวท้องฟ้ายามราตรีซึ่งฝังไว้ด้วยดวงดาว

เฟิงซือวินมองเขาอย่างเงยบงันอยู่ชั่วขณะ จากนั้นถึงแหงนหน้า มองผีนนภา ดาราพร่างพรายดังสายฝน บ้างใหญ่ บ้างเล็ก บ้างสว่าง บ้างสลัว จากนั้นนางก็ก้มลงมองมือของตน แฝฝ่ามือออก จ้องมองอย่าง ถัดวันราวกับสามารถเห็นสิ่งซึ่งผู้อื่นไม่อาจเห็นได้จากบนฝ่ามือ ผ่านไปนาน นางถึงยกมุ้มปากขึ้น คลี่ยิ้มอันจี๊ดจางนักออกอย่างซ้ำๆ "ก็ได้ ข้าจะช่วยเจ้า ดีเอาไต้หวันี้ หยุดยังหุยุค!"

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ ดวงตาลึกล้ำของเฟิงหลันซีก็มีประกายวิบวับวูบ ผ่าน ไบหน้าค่อยๆ ฉายรอยยิ้มบางอันอ่อนโยนออกมา เขายื่นมือออก จ้องนางแล้วถามว่า "สัญญาหรือไม่"

เฟิงซือวินมองมือของเขา จากนั้นก็ยื่นมือของตนออกมา "สัญญา" มือของทั้งสองยื่นออกอย่างแชน้ซ้ำ ปลายนิ้วสัมผัสสฎฎฝ่ามือของ อีกฝ่าย จากนั้นก็ขยับซ้ำๆ นิ้วทั้งสิบสอดประสานกัน หมุนวนเป็นวง ต่อมา ข้อมือก็กระหวัดเข้าหากัน...มือสองข้างซึ่งขาวเกลี้ยงเรียวยาวและสูงศักดิ์ ดูจะเดียวกันบัดนี้เกี่ยวกันแน่น ประกอบเป็นพิธีโบราณโดยไร้ผู้มเสียง เป็นสัญลักษณ์ว่าพวกเขาได้มอบคำมั่นซึ่งถึงตายก็จะไม่กลับกลาย!

"กัลียุคจะสิ้นสุดลงในมือของพวกเรา ข้ากับเจ้าร่วมครองไต้หวันี้ด้วยกัน!" มือยังสอดประสานอยู่ด้วยกัน ดวงตาเป็นประกายของเฟิงหลันซี จ้องดวงตาของเฟิงซือวินนิ่งไม่กะพริบ

เฟิงซือวินหลุบเบตลือกตาลงน้อยๆ มุ้มปากมีรอยยิ้มวูบผ่าน เลื่อนลอย ดูจลมราตรี ฉายแววอ้งว้างเหน็บหนาว ทว่าเมื่อนางเหลือบตาขึ้นอีกครั้ง บนดวงหน้ากลับมีเพียงรอยยิ้มอันเป็นปกติ

ชั่วขณะนั้นบนกระโຈມที่ทั้งสองเฟิงมอบคำมั่นสัญญา ในคืนแห่ง คิมหันตฤดุที่ค่อนข้างอบอ้าว เฟิงหลันซีพลันหนาวเยือกในหัวอก โลก

เปลี่ยนเป็นคว้างคว้างเดียวดายในฉับพลัน ทำให้เขาเผลอคว้ามือที่นางกำลังจะชักกลับไปมากุมไว้แน่น

"อูย!" เฟิงซือวินสูดอากาศเย็นๆ หนึ่งเฮือก มองเขาอย่างไม่แจ่มในต้นสายปลายเหตุ

ทว่าเฟิงหลันซีก็เพียงแต่กุมมือนางไว้แน่นไม่ยอมปล่อย

เฟิงซือวินลอบถอนใจ จากนั้นเหลือบตาลึงใส่ "จึงจอกดำ หากเจ้ายังไม่ปล่อยมืออีก อยาได้โทษที่ซ้ำใช้เฟิงคำรามเก่าฟานะ!"

เมื่อได้ยินดังนั้นเฟิงหลันซีก็ผ่นลมหายใจ *นี่คือมือของนาง นี่คือดวงหน้าของนาง นี่คือวาจาอันมีเพียงนางเท่านั้นที่จะกล่าว...ยามนั้นหัวใจก็มึนเคิบและอบอุ่นขึ้นทันที* เขาปล่อยมือ มองเฟิงซือวินอย่างอ่อนโยน คล้ายยิ้มออกซำๆ

"เมื่อครู่ทำอะไของเจ้า มือข้าจวนจะถูกเจ้าบีบหักแล้ว!" เฟิงซือวินทางหนึ่งลูบนิ้ว ทางหนึ่งก็มองเฟิงหลันซีอย่างกล่าวโทษ และก็ทันได้เห็นยิ้มอ่อนละมุนดังก้อนเมฆบนหน้าเขาเข้าพอดี จึงมีอันนิ่งค้างไป มองเขาอย่างงุนงง จากนั้นก็กระเถิบเข้าไปยื่นมือลูบใบหน้าเฟิงหลันซี จมูกก็สูดกลิ่นฟุดฟิดแล้วรำพึงรำพันว่า "คือกลิ่นนี้ ใบหน้าก็มิได้เปลี่ยน เป็นจิ้งจอกดำแน่นอน แต่ว่า..."

"เจ้าทำอะไอะไรนะ" เฟิงหลันซียื่นมือผลักเฟิงซือวินผู้แทบจะโถมทับอยู่บนร่างออก กันความอบอุ่นอ่อนนุ่มนั้นเอาไว้ จนเมื่อเรือนร่างอรชรหอมกรุ่นห่างออกไป ใจเขาก็พลันนึกอาลัยจึงหยุดมือไว้ ทาบบนหัวไหล่นาง ละล้าละลังว่าจะผลักหรือจะโอบตี

"เป็นจิ้งจอกดำไม่มีผิด" น้ำเสียงเฟิงซือวินแนใจยิ่ง ทว่าตายังคงจ้องเฟิงหลันซีอย่างเคลือบแคลง "รอยยิ้มเมื่อครู่..." นางสำรวจใบหน้าเฟิงหลันซี

"เจ้ายิ้มอีกทีสิ ยิ้มเยี่ยงเมื่อครู่ล่ะ"

เฟิงหลันซีไม่เข้าใจ ยกแขนเสื้อขึ้นสะบัดไปมาราวกับปรารถนาจะ
ปิดความหอมนุ่มที่หลงเหลือบนร่าง

"จิ้งจอกดำ เจ้ายิ้มเยี่ยงนั้นอีกคราซิ" เฟิงซือวินกระเถิบเข้าหาเขา
อีกคำรบ อีกทางก็ยกมือขึ้นเหมือนคิดจะลูบดวงหน้าเขา

"เฮ้อ สตรี เจ้ายังจำได้หรือไม่ว่าเป็นสตรี" เฟิงหลันซีถอนใจยาว
ปิดมือนางออก มองนางฉีกยิ้มอย่างอ่อนนอกอ่อนในใจ

"ยิ้มเยี่ยงจิ้งจอกอีกแล้ว!" เฟิงซือวินเบ้าปาก ชักมือกลับทันที แต่
สายตายังจับจ้องเขาเขม็ง "รอยยิ้มเมื่อครู่ไม่ธรรมดาینگัก"

เฟิงหลันซีงุนงงเล็กน้อย "มีอันใดไม่ธรรมดาหรือ"

"อืม ไม่ธรรมดาที่ตรงไหนนะหรือ เฮ้อ นึกไม่ออกแล้ว ฮ้าว..." เฟิงซือวิน
หาว "ข้างวงแล้ว รอข้าตื่นแล้วค่อยนึกต่อ อืม...คำคั้นเช่นนี้ควรรให้หมู่ดาว
นอนเป็นเพื่อนข้า"

ว่าแล้วนางก็หงายหลังทิ้งตัวลงนอน พลิกกายหันหลังให้เฟิงหลันซี
แล้วหลับไป ทว่าเฟิงครู่เดียวก็พลิกกายกลับมา ดวงตาหลับลงแล้ว ทว่า
ศีรษะกลับหนุนลงบนตักเฟิงหลันซีอย่างคุ่นเคยเส้นทาง มือคว้าแขนเสื้อ
เขามาครอบปิดหน้า เอ่ยอย่างงัวเงียว่า "จิ้งจอกดำ เจ้าช่วยไต่ยุ่งให้ข้าที่
ตีเสียวว่าเป็นการตอบแทนที่ข้าจะช่วยเจ้าชิงเอาไต้หลับ อีกอย่าง...ส่งข้า
กลับไปก่อนที่พวกเขาจะตื่น..."

เฟิงหลันซีหนึ่งเงียบ สายตาทอดไกล ข้างกายมีเสียงลมหายใจ
ราบเรียบสม่ำเสมอของเฟิงซือวินดังขึ้น เห็นได้ว่านางหลับไปแล้ว

ลมรัตติกาลโชยผ่าน เขาก็มองผู้ที่หลับสนิทอยู่บนตัก จากนั้นก็
ปลดเสื้อคลุมตัวนอกออกมาคลุมลงบนร่างนางอย่างเบามือ ทอดถอนใจ

ว่า "บางที่ชาติภพก่อนพวกเราอาจติดค้างกันและกัน"

เดือนห้า วันที่ยี่สิบสอง

โยวอ่องผู้ฟื้นขึ้นจากการสลบไสลมีบัญชาให้ลูกเขยหวงเฉาเข้าพบคนทั้งสองปรึกษากันเป็นการลับนานราวหนึ่งชั่ววัยยาม ต่อมาโยวอ่องก็ให้เหล่าทหารและขุนนางที่ตามมาในครั้งนี้มีมารวมตัวกันแล้วมอบตราบัญชาการทัพให้หวงเฉาต่อหน้าคนทั้งปวง

เดือนห้า วันที่ยี่สิบสาม หวงเฉาเรียกเหล่าขุนพลแห่งกองทัพเสื่อทองมาประชุมหารือยังกระโจม

เดือนห้า วันที่ยี่สิบสี่ เวลาเช้าตรู่ ท้องฟ้าทอแสงอ่อนจาง หลิวอวี่เชิงยืนเงียบอยู่นอกกระโจมของโยวอ่อง "ไม่ได้ยินถ้อยคำในกระโจม แม้สักนิด หัวอกเขาร้อนรุ่ม ทว่าอารมณ์กลับเยือกเย็นอย่างประหลาด เป็นความเยือกเย็นอย่างยอมรับชะตา ทันใดนั้นม่านกระโจมก็เลิกขึ้น ชั่วขณะที่เขาเหลือบตามองก็ทั้งตื่นตระหนกทั้งเคารพวันเกรง

หวงเฉาสวมเกราะสีม่วงตลอดร่าง มือกุมกระบี่ล้ำค่า เดินเซิดหน้าออกมา ยามสายตามองมาก็ประหนึ่งกระแสน้ำเย็นเยียบกวาดผ่าน

"ท่านเขย" หลิวอวี่เชิงคารวะอย่างเคารพนบนอบ

หวงเฉาพยักหน้าอย่างเฉยชา จากนั้นก็สืบท้ายาวผ่านไป เซิดหน้าก้าวเข้าหาทัพใหญ่แห่งกองทัพเสื่อทองที่คอยอยู่ หลิวอวี่เชิงมองจากเบื้องหลัง เห็นร่างของเขาตระหง่านดังขุนเขา กิริยาสุ่มไม่ลู่กลน เพียงเงาหลังก็แผ่แววหยิงทะนงและเชื่องมั่นอันไม่อาจพรรณนา

มังกรดำเนินพยัคฆ์ก้าว ท่วงท่าแห่งราชัน

ชั่วอดีตใจนั้น นอกจากความหวาดเกรงแล้ว ในใจหลิวอวี่เชิงก็บังเกิด

ความรู้สึกอยากติดตามเงาร่างนี้ขึ้นมาโดยไร้ต้นสายปลายเหตุ

หวงเฉาสาวทำไปที่ละก้าว เดินไปหากองทัพเสือทองซึ่งสวมเกราะทองระยับ จากนั้นมือข้างหนึ่งก็ชูตราบัญชาการทัพ มือข้างหนึ่งชูกระบี่

"ผู้กล้าทั้งหลาย วันนี้ข้าหวงเฉาจะเป็นผู้ออกรบเคียงบ่าเคียงไหล่กับพวกท่านเอง! ศึกนี้ต้องล้างแค้นให้ท่านอ่องให้จงได้! ต้องให้ทัพวายุเมฆาย่อยยับอัปรา ล้างอัปยศในกาลก่อน!"

ประกายทองจากตราบัญชาการทัพและแสงเย็นเยียบจากกระบี่สะท้อนเรื่องราวยามรุ่งอรุณ จุดแสงสว่างขึ้นในดวงตาของเหล่าทหารหาญ เขายืนหยัดอย่างผ่าเผย สูงส่งดั่งมหาบรรพต กระจายเสียงก้องกังวานหนักแน่น ทุกถ้อยทุกคำที่ลอดเข้าสู่โสตของหมู่ทหารจุดให้โลหิตเร่าร้อนในอกพวกเขาเดือดพล่าน

นี่เป็นปรากฏการณ์อันประหลาดล้ำ คนผู้อยู่เบื้องหน้านี้เพียงทอดตามอง เพียงเอื้อนเอ่ยคำก็สามารถทำให้ทหารทั้งหมดบังเกิดจิตอยากสวามิภักดิ์คืออยติดตาม แค่ได้เห็นเขา พลະกำลังก็เอ่อท้นขึ้นในกาย แม้ได้ตามรับใช้ ใต้หล้านี้จะอยู่ใต้การจัดการของพวกเขา ต่อให้ทางข้างหน้าคือภูเขาดาบทะเลเพลิง ต้องหลั่งโลหิตซลิมกายหรือศิระสะบันงา พวกเขาก็ไร้วันเกรง!

"พวกเราขอติดตามท่านเขย! พวกเราจะล้างแค้นให้ฝ่าบาท! พวกเราจะทำลายทัพวายุเมฆาให้ย่อยยับเพื่อล้างอัปยศในกาลก่อน!"

เพียงชั่วอึดใจ ทหารนับหมื่นก็ประสานเสียงกู่ก้อง ชูศัสตราวุธอย่างพร้อมเพรียง ขณะนั้นผืนหล้าไพศาลประหนึ่งถูกเสียงกัมปนาทเขย่าจนสะท้านสะเทือน ประหนึ่งผืนฟ้าถูกประกายดาบจากกระบี่กลบบังทั้งแผ่นดินเหลือเพียงเกราะสีทองกับร่างสีม่วงสูงใหญ่ซึ่งยืนตระหง่านอยู่

หน้าทหารนับหมื่น

ไกลออกไป ณ หน้าค่ายกองทัพอายุเมฆา เฟิงซือวินสวมเกราะสีเงิน ยืนอยู่หน้าหมู่ทหาร พังเสียงกู่ร้องดังทะลวงชั้นเมฆซึ่งมาจากกองทัพ เลื้อยทองที่อยู่ห่างออกไป นางไม่เอ่ยแม้แต่คำเดียว เพียงยืนอย่างสงบ เท่านั้น ส่วนกองทัพอายุเมฆาสีหมื่นนายที่อยู่เบื้องหน้าก็ยืนนิ่งดูเดียวกัน สายตารวมอยู่ที่จุดเดียว คือบนร่างอ๋องสตรีผู้ซึ่งพวกเขาเคารพเทิดทูน สุดหัวใจเหนือกว่าบุรุษทั้งหมดทั้งมวลในโลก พวกเขารู้ว่านางจะนำพวกเขา ตีเอาชนะเหนือกองทัพเลื้อยทองได้เป็นแน่แน่มั่น! นางจะทำได้ เพราะนางคือ กงจู่ผู้มีวรยุทธ์สูงส่งจบหล้าของพวกเขา หลังจากยุคเฟิงอ๋องมา นางคือ อ๋องสตรีเพียงหนึ่งเดียวแห่งชิงโจว...เฟิงซือวิน!

"ขับไล่ทัพเลื้อยทอง! ปกบ้านป้องเมือง!"

เก้าพยางค์อันเรียบง่ายเปล่งออกจากปากเฟิงซือวิน น้ำเสียงนาง สุขุมมั่นคง เนื้อเสียงกลับใสกังวานและเย็นชาเด็ดขาด ก้องอยู่ข้างหูทหาร ทุกนาย กระแทกลงยังหัวใจของทุกผู้ทุกนาม!

"รับบัญชา!"

ทันใดนั้นทหารนับพันหมื่นก็ประสานเสียงคำราม!

เสียงคำรามนั้นอีกheimหนักแน่นประหนึ่งกำแพงเมืองที่แน่นหนา ที่สุด แข็งแกร่งที่สุดในพิภพ ต่อให้มีพละกำลังสะท้านฟ้าสะเทือนดิน ก็มีอาจสิ้นแคลอนมันได้สักนิด! เสียงคำรามนั้นยังทรงพลังดุจกระบี่ล้ำค่า อันคมกริบที่สุดในพิภพ ต่อให้มีกำแพงทองแดงผนังเหล็กมันก็สามารถ ทลายให้พังกินที่ได้ในกระบี่เดียว! การให้ร้องสิ้นสุดลงไปแล้ว ทว่าเสียง ยังสะท้อนก้องไปมาในอากาศเหนือหุบเขาอู่หุย ประหนึ่งจะประกาศให้อริที่เบื้องหน้ารับรู้่ว่าพวกเขาจะไม่ถูกตีให้ปราศัย! แต่จะล้มพวกเขา ขับไล่

พวกเจ้าให้พ้นไป!

ในยามนี้เอง ณ ด้านหลังค่ายของทั้งสองทัพ เฟิงหลันซีและอวิ๋วฮ้วน
ต่างคนต่างก็ก้าวขึ้นสู่หอสังเฏตการณ์

ตึง!...ตึง!...ตึง!...ตึง!...ตึง!...ตึง!...

เกรี่ศึกก้องกังวาน ติดตามมาด้วยเสียงอาซาแผลดร้องในหุบเขาอู่ฮุย
ฝั่งบูรพาทิศคือกองทัพวายุเมฆาเกราะสีเงินเจ็ดจ้า ฝั่งปัจฉิมทิศคือกองทัพ
เสื้อทองเกราะสีทองเจ็ดจรัส ต่างฝ่ายต่างจัดกระบวนเรียบร้อย พร้อมรบพุ่ง
ทุกขณะจิต

เฟิงหลันซีมองเบื้องล่าง หลังจากกวาดตาหนึ่งรอบก็หลากใจ
เล็กน้อย "ศึกนี้เจ้าให้ห้าขุนพลวายุเมฆาออกโรง" เขากล่าวพลางหันกลับมา
มองเฟิงซือวินผู้กำลังก้าวขึ้นบันไดมา

เฟิงซือวินเดินมาถึงข้างกายเขา ยกมือขึ้นชี้ฝั่งตรงกันข้ามแล้วกล่าว
ว่า "เพราะคู่ต่อสู้ในศึกนี้คือหวงเฉา!" พลอาชานายหนึ่งที่ด้านหน้าทัพ
เสื้อทองโดดเด่นเป็นพิเศษ เห็นอยู่แต่ไกลก็ยังรู้สึกได้ถึงบารมีของผู้นั้น
และทั่วทั้งกองทัพเสื้อทองก็แผลเจิตสังหารคมกริบสายหนึ่งออกมาเพราะ
มีเขาอยู่ เพียงเปลี่ยนแม่ทัพคนเดียวเท่านั้น ก็มีอาจตีค่าดูจเดียวกับ
วันวานได้โดยสิ้นเชิง นางเคลื่อนสายตาต่อไปยังหอสังเฏตการณ์ห่างไกล
ที่ปากตรงข้าม "หน้าข้าเบื้องหลังเขายังมีอวิ๋วฮ้วนอีกคน!"

"วันนี้กองทัพเสื้อทองไม่ธรรมดาเลย" เฟิงหลันซียอมมองออก มุมปาก
เขาเริ่มขึ้นเป็นรอยยิ้มสนใจ "แค่เพราะหวงเฉานำทัพก็เป็นลักษณะนี้แล้วหรือ
เป็นคู่มือชั้นเลิศไม่ผิดเลย!"

"คนบางคนเกิดมาก็มีอำนาจชวนให้ผู้อื่นศรัทธาเสียโดยไร้เงื่อนไข
สามารถกระทำให้ผู้อื่นเต็มใจสวามิภักดิ์ สละชีวิตติดตาม หวงเฉาก็เป็น

คนเยี่ยงนั้น" สายตาเฟิงซีอวีนย้ายกลับมาอยู่ที่ขุนศึกบนหลังอาซาผู้ที่โดดเด่นที่สุดในทัพเสื้อทอง น้ำเสียงเจือแววสะทกสะทอนอันซับซ้อน "ฉะนั้นเขาจึงมีความเชื่อมั่นและหยิ่งทะนงไม่เห็นสิ่งใดอยู่ในสายตาเช่นนี้!"

"ดูจากลักษณะของกองทัพเสื้อทอง ทัพใหญ่ทั้งห้าหมื่นอยู่ ณ ที่นี้จนครบ หวงเจานำทัพกลางที่อยู่หน้าสุดด้วยตัวเอง ปีกซ้ายขวาอยู่ด้านหลังห่างไปห้าจั้ง เห็นทีว่าเขาคงต้องการจะตัดสิ้นแพ้ชนะกับเจ้า" สายตาเฟิงหลันซีทอประกายออกมาน้อยๆ ทอดสายตามองขุนศึกบนหลังอาซา ด้านหน้าสุดของทัพเสื้อทอง ในรอยยิ้มมีแววชื่นชม "ถ้านำทัพเสื้อทองที่ฝีมือไม่อาจเทียบเทียมทัพวายุเมฆมาได้เลยมาทำศึกด้วยตัวเอง หวงเจาเป็นวีรบุรุษผู้ห้าวหาญเหลือประมาณโดยแท้!"

"ข้อแตกต่างของพวกเจ้าก็อยู่ตรงนี้" เฟิงซีอวีนเอียงหน้ามองเขาแวบหนึ่ง ในสายตาเจือแววค่อนข้างอด "แม้เขาจะกล่าวว่าตนมิใช่วีรบุรุษ ทว่ากลับกระทำกิจเยี่ยงวีรบุรุษ"

"เขาหมายจะเป็นเหนือหัวผู้เยี่ยมหาญอย่างฮ่องเต๋เวยเสียดี" เฟิงหลันซีเอ่ยเรียบๆ รวากับไม่เห็นด้วยในจิตวิญญาณวีรบุรุษของหวงเจา

"ฮ่องเต๋เวยเสียดีหรือ..." เฟิงซีอวีนขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วไม่เอ่ยวาจาได้อีก ทว่าในน้ำเสียงมีความนัยที่ยังเอ่ยไม่จบอยู่มากมาย

เฟิงหลันซีมองนางคราหนึ่ง จากนั้นจึงเลื่อนสายตาลงเบื้องล่าง "ศึกนี้จะได้เห็นพละานุภาพที่แท้จริงของค่ายเฟิงโลहितหรือไม่ ห้าขุนพลวายุเมฆาออกศึกอย่างพร้อมเพรียง ฉี่ซู่เป็นหัว ฉิ่งจื่ออยู่ซ้าย สวียวนอยู่ขวา หลินจีปิดท้าย ส่วนแกนกลาง...คือชีวิตจริง! เหตุใดจึงมิใช่ฉี่ซู่ ผู้เป็นผู้นำแห่งหกขุนพลเล่า"

"เจ้าคิดว่าชีวิตจริงเป็นอย่างไร" เฟิงซีอวีนไม่ตอบแต่ย้อนถาม

"เก็บตัว ซ้ำอายุ ไม่ว่าจะรูปลักษณะภายนอกหรือพฤติกรรมคำพูดก็ล้วนแต่ดูบอบบางเกินไป ทว่า..." สายตาเพิงหลันซีมองจุดหนึ่งที่อยู่กึ่งกลางกองทัพวายุเมฆา "เขาในเวลานี้อยู่ท่ามกลางทหารนับหมื่น แต่ท่าทางอาการกลับเยือกเย็น สายตาดุจกระบี่ มีคุณสมบัติแห่งยอดขุนศึก!"

เพิงซีอวินยิ้ม เห็นได้ชัดว่าพอใจกับคำวิจารณ์ของเขายิ่ง "ในหกขุนพลวายุเมฆา หากกล่าวถึงความสุขุมไว้ใจได้อันดับแรกต้องยกให้ฉีซู่ ส่วนสวี่วนความคิดถี่ถ้วนระแวดระวัง กระทำกิจละเอียดรอบคอบ หลินจี้วิชาเกาทันทีสูงล้ำ เข้าอกเข้าใจผู้ใต้บังคับบัญชา เปาเฉิง เฉิงจื่อต่างก็เป็นขุนศึกแก่กล้าดุเดือด สามารถเอาชนะผู้รั้อย แต่จิวหรง... บางด้านอาจเทียบพวกเขาไม่ได้ แต่ศักยภาพที่จะเป็นผู้นำทหารของเขาโดดเด่นที่สุดในคนทั้งหมด" สายตานางกวาดลงด้านล่าง พยักหน้าเล็กน้อยให้กับกระบวนค่ายที่กองทัพวายุเมฆาจัด "อีกสองสามปี จิวหรงจะเป็นทหารผู้มีนามเกริกก้องที่สุดแห่งชิงโจวเป็นแน่!"

"ศึกนี้เจ้ากำลังเคียวกรำเขาอยู่?" เพิงหลันซีเลิกคิ้ว มองไปยังฝั่งตรงข้าม "แต่...คู่มือในครานี้คือหวงเฉา!"

"ซ้ายอมแฉ่งใจดี" เพิงซีอวินแค้นเสียง เมื่อมองไปยังเบื้องล่างก็เห็นกองทัพเสือทองเดินหน้าไม่หยุดยั้ง ส่วนกองทัพวายุเมฆาสงบนิ่งรอรับมือเมื่อทั้งสองทัพอยู่ห่างกันสิบจั้ง ธงคำสั่งของทัพเสือทองก็สะบัดคราหนึ่งแล้วทัพใหญ่ก็หยุดฝีเท้าอย่างพร้อมเพรียง นางพลันสะท้อนใจ "ทัพเสือทองมีหวงเฉาแล้วผิดไปจากเดิมจริงๆ!"

บนสมรภูมิด้านล่าง หวงเฉากำลังเพ่งมองกองทัพวายุเมฆาที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล แม้พวกเขาจะบีบเข้ามาใกล้ถึงเพียงนี้แล้ว ทว่ากองทัพวายุเมฆาก็ยังคงไม่เคยถอย半步แม้สักน้อยนิด ซ้ำยังไม่มีแววถุกจนแม้

ลักษณะเดียว ถึงจะไม่ขยับแต่กลับมีรัศมีนำเกรงขามบางอย่าง ประหนึ่ง เป็นกำแพงอันหลอมขึ้นจากคมดาบ ต่อให้เป็นฝ่ายตั้งรับก็แผ่จิตสังหาร คมกล้า!

"เหมือนเขากำลังรอบบางสิ่ง" เฟิงหลันซีมองจากมุมสูง ดั่งนั้นจึงเห็น ความเคลื่อนไหวเบื้องล่างได้ถนัดตา

"ก่อนจะหาช่องโหว่พบ เขาจะต้องรอดูจุดจุ่มก่อน เมื่อพบช่องโหว่ ก็จะพิฆาตได้ในคราวเดียว!" เฟิงซือวินกล่าวเสียงเยือกเย็น สีหน้าเปลี่ยนเป็น เครื่องขรีม

บนสมรภูมิเบื้องล่าง ท้าพวยุเมซาสีเงินดูประหนึ่งเฟิงหวงที่เก็บ ปีกแห่งนศิระะ รักษาท่วงท่ายิ่งใหญ่งามสง่าเยี่ยงนายแห่งร้อยวิหคเอาไว้ รอคอยให้ศัตรูลงมือโจมตีอย่างเงียบเชียบ ทางด้านทัพเสื้อทอง ก่อนจะได้รับบัญชาจากหวงเจาก็ยืนนิ่งไม่ขยับเขยื้อนเช่นกัน ดูประหนึ่งสัตว์ร้าย ที่กำลังพักผ่อน

ทั้งสองทัพประจันหน้ากันอย่างเงียบงัน บรรยากาศหนักอึ้ง

เวลาล่วงไปราวหนึ่งเค่อ ธงบัญชาการที่หน้าทัพเสื้อทองก็โบกสะบัด ที่ขึ้นบุกก่อนกลับเป็นปีกซ้ายขวาที่อยู่ด้านหลัง ปีกทั้งสองทะยานขึ้นหน้า อย่างรวดเร็วราวกับคิดจะโอบล้อมกองทัพอูเมซามา เมื่อปีกซ้ายและขวา บุกขึ้นหน้ามาจนอยู่ห่างจากกองทัพอูเมซามาไม่ถึงห้าจั้ง ฉับพลันนั้น ทัพกลางก็พุ่งขึ้นหน้าอย่างรวดเร็ว บุกเข้าใส่กองทัพอูเมซามาด้วยความเร็ว สูงสุด

ขณะที่ทัพกลางของกองทัพอูเมซาลงมือโจมตี ในที่สุดกองทัพอูเมซาก็เคลื่อนไหว ปีกซ้ายขวาดูตั้งเฟิงหวงที่สยายปีกอย่างเฉียบพลัน กางรับปีกซ้ายขวาของทัพเสื้อทอง ส่วนทัพกลางของกองทัพอูเมซา

ก็บุกตรงเข้าประหัดประหารแกนกลางของกองทัพวายุเมฆา แกนกลางแห่งทัพวายุเมฆาเห็นข้าศึกบุกมาถึงตรงหน้า ธงบัญชาการก็โบกคราห์หนึ่งทัพที่เป็นส่วนหัวก็บิดรากับหัวเฟิงที่สายไหว เบี่ยงหลบการปะทะของทัพเสื้อทอง พร้อมกันนั้นก็รวมกับปีกซ้ายที่สยายออก ตีโอบปีกขวาของทัพเสื้อทองที่โถมเข้ามา

"แปรกระบวนรวดเร็ว!" เสียงรำพึงรำพันของเฟิงหลันซี้ยังไม่ทันขาดคำ กระบวนค่ายของทัพวายุเมฆาที่เบื้องล่างก็แปรเปลี่ยนอีกคำรบหนึ่งดังเฟิงหวงวาดกรงเล็บทั้งสองออก ขอลโหะบนกรงเล็บพากันหลุดออกจากกรงเล็บ...นั่นคือลูกเกาทัณฑ์ที่เหินพุ่งของกองธนูทเวะ... ห่าศรดุจผึ้งตักแตน ยิ่งเข้าไปสั้ทัพกลางของกองทัพเสื้อทองที่บุกตรงเข้ามา แล้วทหารทัพกลางที่บุกอยู่ด้านหน้าสุดก็พากันล้มลงท่ามกลางเสียงร้องโหยหวน! ต่อมาหางเฟิงก็สยายชน ผสานเข้ากับวงโอบล้อมของปีกขวาตรงเข้ากวาดปีกซ้ายของทัพเสื้อทอง เวลานั้นทัพเสื้อทองทั้งห้าหมื่นก็ตกอยู่ในวงล้อมของเฟิงหวง!

ทว่าในจังหวะที่เฟิงหวงปีบกระชั้นเข้ามาจะตีทัพเสื้อทองนั่นเอง ส่วนหลังของทัพกลางที่ยังหลงเหลืออยู่ก็พลันละจากแกนกลางของทัพวายุเมฆาแล้วหันกลับมาตรงเข้าฟาดฟันส่วนหัวของเฟิงหวง! ทันใดนั้นหัวเฟิงที่เดิมที่รวมกับปีกซ้ายล้อมสังหารปีกขวาทัพเสื้อทองอยู่ก็เปลี่ยนมาถูกปีกซ้ายและทัพกลางของกองทัพเสื้อทองตีกระหนาบหน้าหลัง! ต่อมาปีกซ้ายที่เดิมถูกหางเฟิงหวงล้อมไว้ครึ่งวงก็หมุนไปทางขวา เข้ารวมกับทัพกลางอย่างว่องไว ทะยานเข้าสังหารหัวเฟิงอย่างสุดกำลัง!

ชั่วเวลานั้นการประหัดประหารเบื้องล่างก็เปิดฉากขึ้นยังตำแหน่งที่ปีกซ้ายและหัวของเฟิงผสานรวมกัน กองทัพวายุเมฆาและกองทัพ

เสื้อทอง เจ้าล้อมข้า ข้าล้อมเจ้า ม้วนตลบรวมเป็นก้อนเดียว ไม่อาจแยก
 ข้ายชวหน้าหลัง ทุกที่ล้วนแต่เป็นปัจจามิตร ครั้นแล้วศึกตะลุมบอนก็
 เริ่มต้นขึ้น

เวลานี้มิได้ประชันกันว่ากระบวนค่ายของผู้ใดจะวิเศษกว่า สมอง
 ของผู้ใดจะฉลาดพลิกแพลงกว่า แต่ประชันว่าดาบของผู้ใดจะคมกว่า
 ท่ารำงของผู้ใดจะว่องไวกว่า พละกำลังของผู้ใดจะแข็งแกร่งกว่า สุดท้าย
 ผู้หนึ่งจึงจะสังหารอริได้เร็วที่สุด มากที่สุด!

"ต้องอุบายเขาเสียแล้ว!" เฟิงซือวินสีหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที
 "หวงเฉาตัวดี! เขาไม่ได้จะทำศึกกับข้าเสียด้วยซ้ำ หนาข้ายังไม่คิดจะทำลาย
 ค่ายเฟิงโลहित! เขาไม่เอาแพ้ชนะ แต่จะเอาทัพเสื้อทองห้าหมื่นนี้มาสู้ตาย
 กับกองทัพวายุเมฆาของข้า เป้าหมายเพียงอย่างเดียวก็คือทำให้กองทัพ
 วายุเมฆาสูญเสียบ้างหนัก!" ขณะกล่าวก็อดมิได้ที่จะฟาดฝ่ามือลง รวากัน
 ถูกแรงฝ่ามือของนางกระแทกจนส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าด

ยามนี้เฟิงหลันซี้ก็มองออกแล้วเช่นกัน จึงถอนใจว่า "เขาไม่ใช้ทหาร
 จี้โจวสักคนเดียว หลอกใช้ทัพเสื้อทองมาสร้างความเสียหายใหญ่หลวง
 ให้กับทัพวายุเมฆา ศึกครั้งนี้กองทัพเสื้อทองกำลังยี่สิบหมื่นแห่งโยวโจว
 ก็ถูกเจ้าทำลายไปกว่าครึ่ง ส่วนโยวอ๋องบาดเจ็บสาหัสไปแล้ว บรรดา
 กงจื่อแห่งโยวโจวก็ล้วนแล้วแต่เป็นชนชั้นไร้ฝีมือ ดังนั้นโยวโจวจึง
 ตกลงสู่ยุบยามของเขาจนสิ้น! หวงเฉาตัวดี!" ในน้ำเสียงฉวยแววซุนเคื่อง
 อย่างห้ามไม่อยู่

"หมายจะตัดทอนกำลังทหารข้า? ข้าไหนเลยจะปล่อยให้เจ้า
 สมปราชรณา!" เสียงเฟิงซือวินเจือแววมืดริมเยื้องน้ำค้างแห่งสารถุค
 บัดนี้หยันตาเย็นเยียบยิ่งกว่าหิมะบนยอดเขาหิมะพันปี "กองทัพเสื้อทอง

ห้าหมื่นนาย...ข้าจะทำลายสิ้นให้สมดังประสงค์ของเจ้า!" ลั่นกระแสดความ
นางก็ตะโกนเรียกไปทางด้านล่างว่า "จิวหรง ค่ายเพ็งโลหิต!"

"พะยะค่ะ!" เสียงอันหึ่มเกรี้ยวเฉียบขาดดังขึ้นจากสมรภูมิ

จากนั้นก็เห็นแกนกลางของทัพวายุเมฆาตวัดธงเพ็งขาว พริบตานัน
เกราะสีเงินก็เลื่อนไหลดังคลื่นลูกมเหสีมา เพ็งหวงกระห่ายโลหิตแห่งนคีระชะ
แผดเสียงคำรามอย่างดุเดือด ปีกซ้ายขวาซึ่งถูกตีกระหนาบของมันสยาย
ออกพร้อมกัน ขนหางแต่ละเส้นทอประกายแห่งคมดาบและกระบี่ภายใต้
แสงอาทิตย์ กรงเล็บทั้งสองแปรเปลี่ยนเป็นส่วนหัวของเพ็ง หางเพ็ง
กลายเป็นกรงเล็บ ครั้นแล้วเพ็งหวงขนาดยักษ์ตัวหนึ่งก็กำเนิดขึ้นอีกครั้ง
รอบกายมีเพลิงโทสะสีเงินลุกโชนอยู่ ฉายแสงเย็นเยียบเสียดแทงดวงตา
ทะลวงถึงกระดูก!

"สังหาร!" ธงเพ็งขาวโบกสะบัด เพ็งหวงโลหิตคลี่ปีกและกรงเล็บ
กระห่ายโลหิตออก ทั้งกวาด ทั้งคว่ำ ทั้งฉีกกระชากกองทัพเสื้อทองอย่าง
เกรี้ยวกราด ไม้ไผ่ไม่ตรีแมน้อยนิด! ปีกและหัวเพ็งที่แรกเริ่มถูกทัพกลาง
ของกองทัพเสื้อทองล้อมขังไว้ชั่วอึดใจก็กลายเป็นกระบี่แหลมคม เสียบ
ตรงเข้าทะลวงทัพกลางแห่งกองทัพเสื้อทองอย่างมั่นคง!

ยามนั้นเมื่อทอดมองจากบนลงล่างก็จะเห็นเพ็งหวงทอประกาย
สีเงินวิบวับ ปากดาบกระบี่คมปลาบ กวาดผ่านทัพเสื้อทองอย่างบ้าคลั่ง
ทวงท่าทั้งระห่ำและหึ่มเกรี้ยว เมื่อไปถึงที่ใดเข้าศึกก็มีอันต้องแตกพ่าย!

นั่นคือศึกเลือด!

เดิมเป็นเวลาใกล้เที่ยง แต่ในหุบเขาคู่หุ่ยทรายเหลืองฟุ้งตลบเต็มภา
ศัสตราวุธปะทะฟาดฟัน องคัพพชชาติสะบัดปลิวว่อน ศีรษะขาดตกกลิ้ง
โลหิตแดงฉานย้อมแผ่นดิน เสียงแผดร้องทั้งที่แหบพร่า คร่ำครวญ โหยหวน

ดังก้องถึงเก้าชั้นฟ้า!

ท้องฟ้ามีอันมีดมน ฝุ่นดินมีอันหมองมัว!

เทพยดาพร้อมโศกา คนผีร่วมรำไห้!

นั่นคือขุมมรณอันโหดร้ายที่สุดบนโลกมนุษย์!

"ถึงกับสู้แลกชีวิตถึงที่สุด!" เฟิงซือวินมองด้านล่าง หัวคิ้วขมวดมุ่น จากนั้นประกายเย็นเยือกก็วูบผ่านดวงตา "เพียงเพราะมีหวงเฉาอยู่ จิตฮึกเหิมของทัพเสื้อทองจึงไม่มอดดับ? เช่นนั้นข้าจะเด็ดความฮึกเหิมของพวกเจ้าเสีย!" นางยิ้มเย็นชา ทันใดนั้นก็กระโจนร่างเข้าหาหวงเฉาในสนามรบ

แทบจะในขณะที่เดียวกับที่เฟิงซือวินโผนร่างขึ้น เกร่างสีขาวสายหนึ่งก็พลิวออกจากหอสังเกตการณ์ฝั่งตรงข้าม สิ่งที่แตกต่างกันก็คือเป้าหมายของเขาอยู่ที่เฟิงซือวินผู้อยู่กลางเวหา

"ไปเฟิงซือปะทะอู่ฮุยวนกระนั้นหรือ" บนหอสังเกตการณ์ เฟิงหลันซีเห็นดั่งนั้นก็ยิ้มน้อยๆ ในน้ำเสียงมีแววสนอกสนใจอันยากจะปิดบัง "มิรู้ว่ายอดฝีมือสตรีอันดับหนึ่งประชันกับกงจื่ออันดับหนึ่งในใต้หล้า ผู้ใดจะแพ้ผู้ใดจะชนะ"

เงาขาวสองสายที่โฉบผ่านสมรภูมิแยกกันทิ้งร่างลงยังจุดหนึ่งของกองทัพ จากนั้นก็เห็นร่างขึ้นอีกคำรบ ผู้หนึ่งพุ่งทะลวง ผู้หนึ่งหมายสกัดการโจมตี เจ็ดจั้ง... หกจั้ง... ห้าจั้ง... สี่จั้ง...

บนพื้น กองทัพวายุเมฆาและกองทัพเสื้อทองทำศึกดุเดือด ทั้งสี่ด้านได้ยินเพียงเสียงคัสตราวุธบาดหู เสียงประทัดประหารดังเขย่าฟ้า...

กลางเวหา เงาสีขาวทั้งสองสายยิ่งเห็นยิ่งใกล้ ท่ามกลางฝุ่นดินคละคลุ้งเต็มอากาศ เกราะเงินชุดหนึ่งเจ็ดจ้าว อามรณ์ขาวชุดหนึ่งโบกพลิว

พริบตานี้ทั้งสองราวกับลี้มเลือนทุกอย่างรอบตัวไปจนสิ้น มีเพียงแต่
เห็นตรงไปข้างหน้าเท่านั้น ดวงตาของทั้งสองมองเพียงกันและกันห่างไกล
ประหนึ่งมีอาจเข้าใกล้ได้ชั่ววินาทีคิดว่ากลับประชิดถึงเบื้องหน้าในพริบตา...

แสงสีเงินระยิบระยับ ภูเขาขาวบินออกดั่งมังกรลี้ล้อย!

แขนเสื้อหลวมใหญ่สะบัดขึ้น คีบนิ้วติดกันแทนกระบี่แทงออกไป
กลางอากาศ!

"เพลงกระบี่ไร้ช่องแห่งสกุลอวี!" เมื่อเพิงหันชี้เห็นมืออวีอุ้หวน
ที่กลางอากาศ ม่านตาก็หรีลี้ก มือเปลอกุมราวกับบนหอสั่งเกิดการณแน่นอน
โดยไม่รู้ตัว "เขาถึงกับใช้เพลงกระบี่ไร้ช่อง!"

ท่ามกลางเสียงลมและกระบี่ เสียงตวาดไล่ก็ดังกังวานขึ้นสองครา
กลางอากาศ ประหนึ่งจะประกาศแก่อีกฝ่าย ทั้งประหนึ่งจะบอกกับตัวเอง
นี่เป็นวรยุทธ์ชั้นเลิศอันถ่ายทอดมาในตระกูลของแต่ละฝ่าย! ล้วนแต่เป็น
สุดยอดวิชาซึ่งสามารถเอาชีวิตรอดได้ในกระบวรท่าเดียว! เมื่อกระบวรท่า
ล้ำแดงออก...ก็ไม้อาจหันกลับได้อีก!

พริบตาเดียวภูเขาขาวก็แปลงเป็นเพิงหวงซึ่งระห่ำถึงเก้าชั้นฟ้า
จับลมพาเปลวเพลิงบินตรงออกไป!

ขณะแขนเสื้อปลิวขึ้น นิ้วกระบี่ก็พุ่งแหวกอากาศ ปรมาณแห่งกระบี่
ส่งออกดุจสายรุ้ง!

เพิงคำราม! กระบี่แผดก้อง!

แม้จะเป็นบนสมรภูมิซึ่งเสียงกู่ร้องเอาชีวิตรอดดังสะเทือนชั้นฟ้าก็ยัง
ได้ยินเสียงกระจ่างชัดแจนประสาท ทว่าผู้คนที่ปวงที่เบื่องล่างล้วนแต่
ไม่มีเวลาใส่ใจ

กระบวรท่าจู่โจมใส่อีกฝ่ายไปแล้ว และกลางเวหา ระยะเวลาห่าง

เงาขาวทั้งสองก็กระชั้นเข้าหากันช้าๆ ภูเขาขาวตรงเข้าคุกคามถึงทรวงอก อวี้อู๋หยวน ปราณกระบี่ตรงเข้าแตะหว่างคิ้วเฟิงชือวีน...

ใกล้เต็มที่แล้ว พวกเขาสามารถมองเห็นดวงหน้าของอีกฝ่ายได้อย่างถนัดตา ยามนี้พวกเขาพลันยิ้มน้อยๆ ยิ้มอย่างปลอดโปร่ง ไร้ความอาดูร ไร้ความปราโมทย์...

และขณะนั่นเอง ในทรวงอกของทั้งสองก็มีบางสิ่งหยุดเต้น และแล้ว ภูเขาขาวก็ลดระดับ ทะลวงผ่านไต้แขนไปโดยพาเอาชายเสื้อที่ท่อนหนึ่งติดไปด้วย ส่วนปราณกระบี่ก็เอียงออก ฉีกผ่านจนผมไป ตัดเอาผมยาวสลวยลงหนึ่งปอย ร่างของทั้งสองเห็นเข้าใกล้กัน สายตาสอดประสาน มุมปากโค้งน้อยๆ หัวไหล่เคียงกัน ร่างเฉียดผ่านกัน แล้วต่างคนต่างก็ทิ้งร่างลงกลางกองทัพ

ผู้หนึ่งมือกำปอยผมดำขลับ ผู้หนึ่งมือกุมชายอาวุธที่ท่อนหนึ่ง ทั้งสองยื่นหันหลังให้กัน มีหันกายกลับและมิได้เหลียวมอง

"นี่ก็ไว้ไม่ผิด...ต่างคนต่างลงมือไม่ลง" บนหอสังเกตการณ์ เฟิงหลันชี่ยิ้มบางอย่างผ่อนคลาย แต่เมื่อสายตามองเงาร่างสี่ขาทั้งสองสายในสมรภูมิมือก็กำแน่นโดยไม่รู้ตัว "แต่อวี้อู๋หยวนผู้มีฐานะเป็นคนสกุลอวี้อู้อีกข้าง หวงเฉา ส่วนเจ้าผู้เป็นคนสกุลเฟิงกลับเลือกข้า...เช่นนั้นข้าหรือเร็วพวกเจ้าก็ต้องลงมือ!"

บนสมรภูมิ รอบข้างมีการคร่ำชีวิตดังกึกก้อง มีลูกศรปลิวว่อน ทว่าสำหรับเฟิงชือวีนและอวี้อู๋หยวน ช่วงขณะนั้นกลับเงียบสงัดดูความตาย

เฟิงชือวีนกุมชายอาวุธในมือที่ก่อนหน้านี้แน่น บางสิ่งเย็นๆ ไหลผ่านไบหน้า ความสับสนวุ่นวายมันถลอบอยู่ในหัวใจ

อู๋หยวน ท่านถึงกับคิดจะตายไปพร้อมข้าเขียวหรือ เหตุใด...สุดท้าย

จึงไม่ลงมือ เหตุใดนับแต่สบตาครั้งแรก ในดวงตาท่านก็มักจะมี
 โศกเศร้าสั่งสมอยู่ คนสกุลอวี...ไว้ว่าสนา เจ้าและข้าจะต้องลงเอยเช่นนี้
 กระนั้นหรือ

อวีอุ้หยวนหลุบตามองปอยผมดำขลับในมือ มันถูกตัดมาจากจอมผม
 ของเฟิงซี อีกเพียงนิดเดียวก็จะ...เขาพลันประสานฝ่ามือเข้าหากัน ดวงตา
 ซึ่งยามปกติสงบไว้คลิ่นบัดนี้เกิดวงกระเพื่อมขจรขจาย

คนสกุลอวีชั่วชีวิตล้วนแต่ไว้รัก ไว้เกลียด คนสกุลอวีชั่วชีวิตล้วน
 แต่มีโลหิต ไร้น้ำตา...เฟิงซี ระหว่างข้าผู้เป็นคนสกุลอวีกับเจ้าผู้เป็นคน
 สกุลเฟิง นี้ก็คือ...บทลงเอย!

เส้นผมดำสลวยกลายเป็นผุยผงในฝ่ามือเขา ปลิวลงสู่ธุลีดินไป
 พร้อมกับหยาดน้ำอุ่นๆ หยดนั้นที่กลางฝ่ามือ เขกเช่นเดียวกับอารมณ์
 สิ้นหาอันแปรบางนำสังเวชของเขา

ส่วนมือของนางทำยที่สุดก็คลายออก ชายอารมณ์นั้นปลิวลงสู่
 ผืนดินอาบโลหิต เมื่อถูกสายลมพัดม้วนอีกคราก็หายไปในพริบตา
 เขกเช่นเดียวกับความในใจอันแคว้งคว้างสุดจะแยกแยะของนาง

เสียงกระปี่แหวกอากาศที่ตั้งมาจากสายลมเรียกให้เฟิงซือวินได้สติ
 "จิวหรง หลบ!" ขณะตะโกนอย่างร้อนรนนางก็พลันเห็นร่างขึ้น
 พุ่งติดตามเงาสีม่วงไปดั่งศรอันหลุดจากคันธนู

ทางอวิอุ้ยหยวนที่ยืนตะลึงค้างอยู่ครวญกลับมิได้ยับยั้ง เพียงหมุนกาย
 เดินกลับ ฝ่าป่าแห่งมืดดาบและฝนแห่งลูกเกาทันที ก้าวข้ามซากศพ
 เศษอวัยวะ ผ่านบ่อโลหิตจนควาเหนียวข้น อภรณ์ขาวบริสุทธิ์พลิวไหว
 ประหนึ่งเทวทูตผู้ลงมาจากแดนฟ้า ดวงหน้าคมคายอันปราศจากมลทิน
 ดั่งหยกขาวฉายแววอาครูลึกล้ำ นัยน์ตาทั้งคู่มีความสนใจและสังเวชวูบผ่าน
 ทว่าสุดท้ายกลับก้าวผ่านไปทีละก้าวอย่างสงบ

ก้าวข้ามขุมนรก ฝ่าผ่านดวงวิญญาณ ใช้ชีวิตเหล่านี้ ใช้โลหิตแดงสด
 เหล่านี้แลกสันติสุขอีกร้อยปี

ได้ธงเฟิงขาว ชิวจิวหรงยืนตระหง่านอยู่บนหลังอาษา โบกสะบัด
 ธวัชผืนโตในมือ แปรกระบวรนาคายและส่งสัญญาณโถมตีให้แก่ทั้งกองทัพ
 วายุเมฆา

เมื่อเงาสีม่วงซึ่งกระหนาบด้วยลำแสงเย็นเยียบนั้นบุกลงเข้ามา
 เขาก็หาได้หลบหลีกไม่ กลับชูธงเฟิงขาวในมือสูงแล้วตวัดกลางอากาศ
 คราหนึ่ง พริบตานันท์พวายุเมฆาเบื้องหน้าเขาก็กระจายออกไปด้านข้าง
 หลบปราณกระบี่อันเกรี้ยวกราดซึ่งมือของร่างสีม่วงนั้นโบกให้บังเกิดขึ้น
 ปราณกระบี่กรี๊ดพื้นทรายสีเหลืองเป็นรอยยาวลึก! จากนั้นลำแขนของ
 ร่างสีม่วงก็เงือสูงอีกครั้ง อสนีบาตเย็นเยียบผสมผสานกับประกายกระบี่เจ็ดจำ
 พุ่งเข้าโจมตีชิวจิวหรงผู้อยู่ใต้ผืนธงอีกคำรบ!

กระบี่นั้นคมกริบดั่งสามารถแทงทะลุสิ่งกีดขวางได้ทุกชนิด!

กระบี่นั้นทรงอานุภาพดั่งสามารถผ่าผืนฟ้าแยกผืนดิน!

ฝุ่นทรายสีเหลืองฟุ้งวอนหลบคม กระแสอากาศถูกฟันแยก กระทั่ง
สายลมก็ยังรีบหลีก!

นี่เป็นการโจมตีซึ่งเขาไม่อาจหลบพ้น ไม่อาจต้านรับ!

ชีวจักรวาลแห่งหน้าลึมตา คอยรับกระบี่ซึ่งสะท้อนประกายระยิบ
ระยับจับตา งามล้ำอย่างวิเศษ อันจะผ่าเขาเป็นสองท่อนด้วยอาการสงบ!
ชั่วขณะนั้นความคำนึงสุดท้ายก็วูบขึ้นในสมอง...ผ่าบาท จิวหรงจะภักดี
ต่อพระองค์ชั่ววันรันดร์ ตราบจนถึงปรโลก!

หวงเฉาเผยอมุมปากขึ้นอย่างกระหยิ่มใจ ข้อมือพินลงตรงๆ กระบี่
แผ่ความระห่ำและเหยียดเกรียมถึงขีดสุด...ขุนศึกคนสำคัญแห่งกองทัพ
วายุเมฆาจะต้องตายตกด้วยกระบี่นี้!

"จิวหรง!"

เสียงร้องเรียกอันลุลกลนดังขึ้น ติดตามมาด้วยภาษาชาวเผ่าหนึ่งซึ่ง
วาดมาจากกลางเวหาดุจสนี่บาด ยับยั้งกระบี่ที่พินลงมาไว้ได้ กระบี่คู่ดิน
ไร้เทียมทานั้นจึงหยุดลงยังตำแหน่งที่ห่างไบนหน้าชีวจักรวาลไปเพียงครึ่งซุน!

หวงเฉาและเฟิงซีอ้วนพลิวร่วงลงจากกลางเวหาพร้อมกัน กระบี่
และภาษาชาวยังคงพัวพันกันอยู่ เมื่อเหลียวศีรษะกลับไปมอง เพียงแค่
แวบเดียวเท่านั้น ต่างฝ่ายต่างก็หนาวเยือกในหัวใจ

หวงเฉามีเคยพบไปเฟิงซีในลักษณะนี้มาก่อน เย็นชาดั่งน้ำค้างแข็ง
จิตสังหารแผ่ซ่านตลอดร่าง มือที่กุมดาบของเขาพลันอ่อนลง หัวใจราวกับ
ถูกบางสิ่งทิ่มแทงให้ปวดแปลบ ทันใดนั้นก็นึกถึงคืนที่เขาขอนางเป็น
ภรรยา ทว่าสุดท้ายนางก็เหลือไว้ให้เพียงประโยคเดียวว่า 'น่าเสียดายที่
คนน้อยนักจะเป็นสหายได้ชั่วชีวิต'

ที่แท้...เฟิงซี มิตรภาพระหว่างเจ้ากับข้าก็สิ้นถึงเพียงนี้

เฟิงหลันซี้กับข้า เจ้าเลือกเขา นับแต่นี้ไปสำหรับเจ้า หวงเจาก็
เป็นแค่ศัตรูแล้วกระนั้นหรือ

"ฝ่าบาท..."

เสียงเรียกแผ่วเบาดังลอดจากปากชีวจิวหรง เขาลืมตาขึ้น โฉมิต
สดๆไหลเข้าสู่ดวงตา ทำให้การมองเห็นพร่าเลือน เจ็บปวดสาหัสราวกับ
มีสิ่งใดฉีกทิ้งใบหน้า เข้าครอบงำให้สติเขาและเลือน เขาพยายามกะพริบตา
ทำยที่สุด...สิ่งที่เข้าสู่ตลวงจักขุก็คือเรือนร่างสูงเพียวงามสง่าที่สวมเกราะ
สีเงิน ใจของเขาสงบลง ต่อมาก็ดึงลงสู่ความมืดมิด มือกลับยังกำธงเฟิงขาว
แน่น!

"จิวหรง!" เฟิงซือวินโฉบเข้าไปหาทันควัน ยื่นมือรับชีวจิวหรงที่
ล้มคว่ำลงจากหลังอาชา เมื่อก้มลงมองก็พบลันขบริมฝีปากแน่น หัวอก
ปวดร้าวขึ้นเป็นระลอก

ดวงหน้านี้...ดวงหน้าของจิวหรงถูกกระบี่นี้ทำลายเสียแล้ว!

ถึงแม้นางจะต้านรับกระบี่นั้นไว้ได้ กลับมีอากัณโพรณกระบี่อื่น
เกี่ยวยกราดซึ่งกระบี่นั้นก่อนขึ้นได้!

ปราณกระบี่ก็รืดจากหว่างคิ้ว สันจุมูก ยาวเรื้อยลงมา แยกดวงหน้า
ของเขาจากหนึ่งให้เป็นสอง!

จิวหรง...

อกของนางโคกเศร้าย่างคั่งแค้น เฟิงซือวินเงยหน้าขึ้นมองหวงเจา
ในดวงตาฉายแววชิงชัง แต่เมื่อเห็นอาการผิตหวังและหุดหู่ของผู้ที่อยู่ฝั่ง
ตรงข้าม ในใจก็ขมแปร่งปร่า

หวงเจา นี่คือโชคชะตาของเจ้าและข้า ในเมื่อถือกำเนิดในกลียุค...
นี่ก็คือชะตากรรมซึ่งมีอาจหลบเลี่ยงของพวกเราผู้เกิดในตระกูลอ่อง!

"หวงเฉา ยังจำได้หรือไม่ว่าคืนนั้นข้าเอยไว้อย่างไร" เสียงของเฟิงซือวิน ราบเรียบซีดชา

หวงเฉาพยักหน้า ดวงตาสีน้ำตาลทองคืนสติแจ่มชัดแล้ว ดูคล้าย สุกใสหยิ่งทะนงดังเดิม ริมฝีปากเผยอขึ้นเล็กน้อย ใครจะยิ้มอย่างปลอดภัยโปร่ง เช่นกาลก่อน ยิ้มเย้ยสหายเป็นครั้งสุดท้าย ทว่าจะอย่างไรก็มีอายุยืนให้ ชื่นบานได้

เวลานี้ผู้ที่หยิ่งทะนงเช่นเขาก็ยังมีความเศร้าและหนาวเยือกอัดแน่น เต็มอก

"น่าเสียดายที่น้อยคนนักจะเป็นสหายได้ชั่วชีวิต" น้ำเสียงเฟิงซือวิน แผ่วเบา ทว่ากลับกังวานเข้าสู่โสตประสาทหวงเฉาอย่างชัดเจน นางหลุบ ดวงหน้าลงมองชีวจิ๋วหรงในอ้อมแขนคราหนึ่ง เมื่อเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง แววตาก็แข็งกร้าวเย็นชาดูจุน้ำแข็ง นางกวาดสายตามองสนามรบ ที่ยัง ยืนหยัดอยู่ทั่วไปเป็นสีเงิน ส่วนสี่ท่อนั้นบางตานั้น "คืนนี้ข้าชนะแล้ว ส่วนเจ้าก็ชนะแล้วเช่นกัน!"

"ใช่" หวงเฉาพยักหน้า เขาหาสังเกตได้ไม่ว่าเสียงของตนแผ่วหุ่ม จนแทบจะเป็นความสิ้นหวัง

"ทว่า...พวกเราที่ล้วนแต่แพ้แล้วเช่นกัน" ในที่สุดสายตาเฟิงซือวินก็ หวนกลับมาสู่ร่างหวงเฉา นัยน์ตาฉายแวววอดริ้วอ้ำว้าง

"ใช่" หวงเฉารับคำเสียงเบา รวากับเกรงว่าหากตั้งขึ้นอีกสักนึกก็จะ เคาะให้รอยเหล่านั้นใหญ่ขึ้นได้ แต่เขาก็รู้ว่าสิ่งที่แตกละเอียดนั้นไม่มีวัน สมานคืนได้ตลอดกาล...ยิ่งกว่านั้นเขายังเป็นผู้ทาบจนแผลกลาญเองกับมือ!

เฟิงซือวินขีดมือขึ้น แล้วภูษาขาวที่กระหวัดรอบกระบี่ล้ำค่าของ หวงเฉาก็คืนสู่ข้อมือ นางอุ้มชีวจิ๋วหรง สะกิดปลายเท้า แล้วร่างก็เหินไกล

ออกไป "เมื่อพบกันอีกคราไม่แน่ว่าไม่เจาก็ซ้ำอาจเหลือรอดได้เพียงผู้เดียว!"

เดือนห้า วันที่สี่สิบสี่ เวลาห้า

อากาศยังคงร้อนอบอ้าว แม้จะตกดึกแล้ว ไร่ร้อนก็หาได้ลดทอนลงไม่
ห้องนากายามราตรีไร้ดาวเดือน หลงเหลือเพียงชั้นเมฆดำทะมึน

ในกระโຈມซึ่งอ่อง โคมสามสี่ดวงเผาไหม้อยู่ส่องให้ภายในสว่างไสว
เฟิงซือวินกำลังอ่านหนังสือกาเบ็งหน้าอย่างมีสมาธิ ส่วนเฟิงหลันซีกลับ
นั่งอยู่ตรงข้ามอย่างผ่อนคลาย เล่นที่ทับกระดาษซึ่งทำจากโมราด้วย
รอยยิ้มบางๆ อย่างเยือกเย็นเป็นธรรมชาติ

"อาการบาดเจ็บของจิ๋วหรงเป็นอย่างไรบ้าง" ลูๆ เฟิงซือวินก็ถามออกมา
ทว่าดวงตายังคงจรดอยู่บนฎีกา

"วิขาแพทย์ของข้าแม่จะเทียบกับจวินผินอวีไม่ได้ แต่บาดแผล
แค่นั้นของเขาก็ไม่โดนรักษาจนตายไปได้หรอก" เขานั่งมีมือ "ทว่า..."
น้ำเสียงเขาขาดห้วง ทอดตาไปยังเฟิงซือวิน

เฟิงซือวินเหลือบตาขึ้นมองเขา "เขาเสียโฉมแล้วใช่หรือไม่"

"ใช่ ช่างน่าเสียดายใบหน้าที่งามถึงเพียงนั้น" ในน้ำเสียงเฟิงหลันซี
มีความเสียดาย ทว่าบนใบหน้าจะมีแววเห็นใจสักนิดก็หาไม่

"รอดชีวิตได้ก็พิเศษที่สุดแล้ว" เฟิงซือวินเอ่ยราบเรียบ

"การรอดชีวิตนั้นเป็นเรื่องดีก็จริงอยู่ แต่บางคน...อาจรู้สึกว่าจะอยู่
ไม่สู้ตาย" เฟิงหลันซีคล้ายกับมีนัยแฝงในคำพูด

เฟิงซือวินไม่แยแส กลับไปจดจ่ออยู่กับฎีกา เฟิงหลันซีก็ไม่เอ่ยคำใด
ต่อ สายตาจับจ้องอยู่บนร่างนาง สีหน้าแฝงแววตรวจสอบ ทว่ายามที่นาง
เงยหน้าขึ้นเป็นครั้งคราว สายตาของเขาก็เปลี่ยนกลับเป็นลึกล้ำเหนือหยั่ง

ดั้งเดิม

หลังจากลวงไปสองเคอ เฟิงซือวินก็วางฎีกาในมือลง ยกมือขึ้น
 นวดหัวคิ้ว เอนร่างอิงพนัก

"ศึกนี้เป็นอย่างไรบ้าง" ทันไदनั้นเฟิงหลันซีก็ถามนาง

"ยังจะเป็นอย่างไรได้ แม้จะทำลายศัตรูได้พัน ก็กลับเสียกำลังเป็นร้อย"
 เฟิงซือวินถอนหายใจ

เฟิงหลันซีได้ยินดังนั้นก็หัวเราะเบาๆ "กองทัพเสื้อทองห้าหมื่นเสีย
 โพรพอลไปสี่หมื่น ผู้มีชัยยังคงเป็นเจ้าของ"

"เป้าหมายของหวงเจาก็นับว่าบรรลุได้สามในสี่ส่วน!" เฟิงซือวินเมื่อ
 ทาบหน้าผาก "ลดทอนกำลังของกองทัพเสื้อทอง ดูเชิงค่ายเพิงโลหิต แล้ว
 ก็ลดทอนกำลังกองทัพวาญเมฆาของข้าอีกสักเล็กน้อย ต่อไปก็..."

ขณะกล่าวถึงตรงนี้ นอกกระโຈມก็พลันมีเสียงฉี่ดังขึ้นว่า "ฝ่าบาท
 รายงานด่วนจากเยียนเจิงพะยะคะ!"

เฟิงซือวินดวงตาทอประกายวูบ ลุกขึ้นนั่งตัวตรงแล้วเอ่ยว่า "เข้ามา"
 ทันที่ที่สิ้นเสียง ม่านกระโຈມก็เปิดขึ้น ฉี่โอบคนหนึ่งก้าวเข้ามา
 อย่างรวดเร็ว

"ฝ่าบาท เยียนเจิงถูกกองทัพชิงฟ้าแห่งจี้โจวตีแตกแล้วพะยะคะ!"
 ผู้ที่ถูกฉี่โอบไ้เวลานั้นทันที่เข้าสู่ด้านในก็ทรุดฮวบลงกับพื้น

"อะไรนะ" เฟิงซือวินผุดลุกขึ้นยืน มองคนผู้เหมือนทั้งร่างย่อมด้วย
 โลหิตผู้นั้น "เยียนเจิงถูกกองทัพชิงฟ้าชิงไปแล้ว?"

"พะยะคะ!" คนผู้นั้นก้มหน้า ตอบเสียงแหบพร่าว่า "จี้โจวแต่งทัพ
 ห้าหมื่นมาตีเมือง แม่ทัพเปา...แม่ทัพเปาสละชีพในเมืองเสียแล้วพะยะคะ!"

"เปาเจิง..." เฟิงซือวินเบ้หง่าดำมืด หากมิใช่เพราะเก้าอี้ที่อยู่ด้านหลัง

นางคงจะล้มลงกับพื้นแล้ว เมื่อหยัดร่างได้มั่นคงนางก็มองคนผู้นั้น "เจ้าลูกขึ้นตอบคำถามเถิด"

"ขอบพระทัยพะยะค่ะ" เขาเงยหน้าแล้วลุกขึ้น

เพียงปราดเดียวเฟิงซือวินก็เห็นหน้าตาของเขาอย่างชัดเจน เป็นผู้ได้บังคับบัญชาคนสนิทของเปาเจิงจริงๆ คราบโลหิตและธุลีดินเปื้อนทั่วทั้งหน้า ในดวงตาเปี่ยมความร้อนรนและเจ็บปวด เห็นชัดว่าบนร่างกายมีบาดแผลหลายแห่ง แต่กลับฟื้นไว้อย่างลวกๆ

"แม้จิตใจจะยกกองทัพชิงฟ้ามาตีเมือง แต่เยียนเจิงมีกองทัพวายุเมฆาห้าพันร่วมกับทหารรักษาเมืองอีกห้าหมื่น ซ้ำยังมีเปาเจิงเฝ้ารักษา ไม่มีทางถูกตีแตกอย่างสะดวกดายเป็นอันขาด" เฟิงซือวินขมวดคิ้วมุ่น "เหตุใดเยียนเจิงจึงถูกตีเอาไปได้เล่า"

"ฝ่าบาท เดิมทีแม่ทัพหลี่และแม่ทัพเปารักษาเยียนเจิงอยู่ด้วยกัน กองทัพชิงฟ้าไม่มีทางตีเมืองได้โดยเด็ดขาด แต่แม่ทัพหลี่ได้ยืมว่าฝ่าบาท ทรงถูกโยวอ๋องไล่ล่ามาถึงหุบเขาอู่หุย เขาจึงไม่สนคำทัดทานของแม่ทัพเปา นำทหารรักษาเมืองห้าหมื่นนายออกจากเยียนเจิง หมายถึงจะไปหุบเขาอู่หุย เพื่อช่วยเหลื้อีกแรง ผู้ใดจะรู้ว่าทันทีที่แม่ทัพหลี่จากไป กองทัพชิงฟ้าก็เข้าโอบล้อมเยียนเจิง ทหารรักษาเยียนเจิงมีเพียงไม่ถึงหนึ่งหมื่น แม่ทัพเปารู้ว่าข้าศึกคนมาก เราคนน้อย จึงเฝ้ารักษาเมืองอยู่ภายในไม่ออกไป ทว่า... ทว่า... ในกองทัพชิงฟ้ามีขุนศึกผู้ชำนาญวิชาเกาทัณฑ์ดุจเทพยดา วันนั้นขณะที่แม่ทัพเปากำลังบัญชาการเหนือกำแพงเมืองก็ต้องศรของศัตรูเข้าแม่ทัพเปา...แม่ทัพเปาจึงได้..." คนผู้นั้นเสียงแหบพร่า น้ำเสียงท่วมตันไปด้วยความรวดเร็วและแค้นเคือง หัวไหล่สั่นสะท้านอย่างห้ามไม่อยู่ มือทั้งคู่เกร็งอย่างเจ็บปวด

เมื่อฟังจบ ในตาเฟิงซือวินก็มีประกายแห่งหยาดน้ำวิบไหว สองกำปั้น
กำแน่น "หลี่เซี่ยน...หลี่เซี่ยนเจ้าถึงกับกล้าขัดบัญชาข้า!"

"ฝ่าบาท ก่อนแม่ทัพเป่าสิ้นใจได้กำชับให้กระหม่อมตามแม่ทัพหลี่
กลับมา กระหม่อมเร่งรุดมาตลอดทาง กระทั่งตามแม่ทัพหลี่ทันที่เชิงเขา
อวี้อาน (รมเย็น) เมื่อแม่ทัพหลี่ได้ฟังว่าเยียนเฉิงถูกล้อมก็ลนลานย้อนกลับ
ผู้ใดจะรู้ว่า...ผู้ใดจะรู้ว่าระหว่างทางจะพบกับกองทัพชิงฟ้าที่ตีเยียนเฉิง
แตกแล้วไล่ตามมา...ทหารรักษาเมือง...ทหารรักษาเมืองห้าหมื่นนายล้มตาย
จนเกือบสิ้น แม่ทัพหลี่เองก็สุดรู้ได้ว่าอยู่หรือตายพะยะคะ!"

คนผู้นั้นกล่าวจนจบในรวดเดียวแล้วก็ทรุดลงคุกเข่าอีกครา จากนั้น
ก็โขกศีรษะไม่ยอมหยุด ไม่นานนักบนพื้นก็แดงชุ่มไปเป็นแถบ

"ฝ่าบาท กระหม่อมไม่อาจรักษาเยียนเฉิงไว้ได้ ไม่อาจดูแลแม่ทัพ
เป่าให้ดี กระหม่อมรู้ว่าตายหมื่นครั้งก็ไม่สาสมแก่โทษ! แต่ขอฝ่าบาท...
ทรง...ทรงล้างแค้นให้แม่ทัพเป่าด้วยเถิด! แม่ทัพเป่าต้องครหคอกก็ยังมี
ฝ่าฝืนหยัดอยู่เหนือกำแพงเมืองหนึ่งวันหนึ่งคืน...คิดรอทัพหนุ่น...ไหนเลย
จะรู้ว่า...รู้ว่า..."

กล่าวถึงตรงนี้ก็เขาก็สะอึกสะอื้นจนยากจะเอ่ยเป็นคำได้ ทัวทั้งกระโจม
อ้อมมีเพียงเสียงร่ำให้อันทุกข์ทรมานและเสียงสูดหายใจอย่างพยายาม
ข่มกลิ่นของเขา

"เปาเฉิง...เปาเฉิงขุนศึกคนหาญของข้า!" น้ำตาหยาดหยดลงจาก
ดวงตาของเฟิงซือวิน

บรรยากาศในกระโจมหนักอึ้งลงทันใด

ผ่านไปครู่หนึ่งเฟิงซือวินถึงส่งเสียงถามอีกครั้งว่า "จากการประมาณ
ของเจ้า กองทัพชิงฟ้าอยู่ห่างจากหุบเขาอู่หนู่อีกไกลเพียงใด รู้หรือไม่ว่า

ขุนศึกผู้นำทัพผู้นั้นเป็นใคร"

"ทูลฝ่าบาท กระหม่อมนำหน้าอยู่ราวหนึ่งวันพะยะค่ะ" คนผู้นั้นยัง
คุกเข่าอยู่บนพื้น "ผู้นำกองทัพซึ่งฟ้าสวมหมวกากทองแดง มีริ้วฉัตรหน้า แต่
อักษรบนธงด้านหลังคือ 'ชีว' และศรไม่เคยพลาดเป้า กระหม่อมคิดว่าจจะ
ต้องเป็นขุนพลปีกน้ำค้างชีวจิวชวงแน่นอนพะยะค่ะ!"

"นำหน้าเป็นระยะทางหนึ่งวัน? ขุนพลปีกน้ำค้างชีวจิวชวง?" เฟิงซือวิน
แหวดตาไหววูบ จากนั้นก็ร้องเรียกว่า "ฉีซู!"

"กระหม่อมอยู่ที่นี่พะยะค่ะ!" ฉีซูผู้ข่มกลั่นความเจ็บปวดโคกเศรำ
กัมศีระชะอย่างเงียบงันมาตลอดรับคำทันที

"พาเขาไปทำแผลก่อน" เฟิงซือวินสั่งการเสียงขรัม "เรียกหลินฉี
สวียวน กับเจิงจื่อให้รีบมาทั้งสามคน!"

"พะยะค่ะ!" ฉีซูประคองคนผู้นั้นผละไป

รอกจนในกระโจมเหลือเพียงสองคนแล้ว เฟิงหลันซีที่นั่งสงบบนเก้าอี้
อย่างไร้สัมเสียงมาโดยตลอดก็พลันปริปากว่า "หวงเฉาช่างร้ายกาจนัก"

"ข้าพ้นค่านวณหมื่นค่านวณ แต่ค่านวณพลาดเพียงอย่างเดียวก็คือ
หลี่เซี่ยน!" เฟิงซือวินเอามือไพล่หลังมองยอดกระโจม น้ำเสียงเคร่งขรัม
เศรำหมอง "แม้เขาจะเป็นเจ้ากรมทหารรักษาเมือง แต่สิบปีมานี้ชื่อเสียง
กลับถูกเหล่าขุนพลวายุเมฆากลบบังเรื่อยมา คิดว่าคงไม่ยินยอมที่ถูก
บงรัศมีเช่นนี้ เมื่อได้ยินว่าข้า 'หนี' มาถึงหุบเขาอู่หุยจึงคิดจะนำทหารรักษา
เมืองมา 'ช่วยเหลือ' ตีทัพเลือดทองให้ปราศัยเพื่อกอบกู้นามเกริกเกียรติแห่ง
ขุนศึกผู้ยิ่งใหญ่ของเขา! ข้า...ถึงกับดื่มเลือดความยึดมั่นถ้อมมั่นที่มนุษย์มี
ต่อลาภยศสรรเสริญไป!" กล่าวถึงประโยชน์สุดท้ายก็เปลี่ยนจากเคร่งขรัม
มากล่าวโทษและเยาะหยันตัวเอง

"บัดนี้กองทัพเสื้อทองที่อยู่ปากตรงข้ามถึงแม้จะเหลือเพียงหนึ่งหมื่น
 ทว่าผู้นำทัพคือหวงเฉา อีกทั้งอวี้อู๋หยวนยังมีได้แสดงฝีมือเลย กองทัพ
 วายุเมฆาก็ยังสูญเสียไพร่พลไปอีก หากกระทำปมปาม เกรงว่า..." เฟิงหลันซี
 เอ่ยถึงตรงนี้ก็หยุดคำไว้ สายตาที่จ้องมองเฟิงซือวินเฉื่อยแววห่วงใยจางๆ
 อยู่ด้วย "และกองทัพชิงฟ้าที่ไล่ตีมากี่ถึงห้าหมื่น จะต้องมาที่หุบเขาอู๋หยวน
 แน่ ถึงเวลานั้น..."

"ถึงเวลานั้นในหุบเขาอู๋หยวนก็จะมีกองทัพชิงฟ้าห้าหมื่นนาย รวมกับ
 กองทัพเสื้อทองอีกหนึ่งหมื่นนาย ข้าต้องแพ้โดยไร้ข้อกังขาอย่างแน่แท้!"
 เฟิงซือวินต่อให้ด้วยเสียงเย็นชา

"มีแต่หยุดยั้งกองทัพชิงฟ้าไว้ มิฉะนั้นการศึกที่ผ่านมาจากเจ้ากับ
 โยวอ่องก็จะสูญเปล่า" เฟิงหลันซีสะท้อนใจเล็กน้อย "เพียงแค่ว่าการหยุดยั้ง
 กองทัพชิงฟ้ากำลังห้าหมื่นหาใช่เรื่องอันมนุษย์สามัญจะสามารถกระทำได้"
 เฟิงซือวินนิ่งงัน

ล่องไปครึ่งค่อนวัน นางถึงมองไปทางเฟิงหลันซีแล้วกล่าวว่า "เคลื่อน
 กำลังหนึ่งหมื่นจากสี่หมื่นของกองทัพวายุเมฆาในหุบเขาอู๋หยวน ข้าจะ
 นำทัพมุ่งหน้าไปยังยังกองทัพชิงฟ้าด้วยตัวเอง จะยอมให้พวกเขาเหยียบ
 เข้าสู่หุบเขาอู๋หยวนไม่ได้โดยเด็ดขาด!"

เฟิงหลันซีได้ยินดังนั้นก็เลิกคิ้ว "เจ้าจะนำทัพด้วยตัวเอง? ห้าขุนพล
 วายุเมฆาแม้จะเป็นยอดคน แต่หากให้ประชันกับหวงเฉาและอวี้อู๋หยวน
 ก็ยังห่างไกลอีกหลายขุม!"

"ข้ายอมรู้ดี ข้าก็ไม่ได้พูดเสียหน่อยว่าจะให้พวกเขาเป็นผู้เฝ้ารักษา
 หุบเขาอู๋หยวน" สายตาเฟิงซือวินจรวดนิ่งอยู่บนร่างของเขา

เฟิงหลันซีถูกนางจ้องเช่นนี้ก็กระจางแจ้งทันใดถึงความหมายของนาง

จึงอดยิ้มขมขื่นมิได้ "หากรู้แต่แรกข้าจะไม่มาชิงใจ!"

"เป็นเจ้าเองที่หน้าหนาหน้าทนจะตามมาด้วย ข้าไม่ได้เชิญเสียหน่อย!"
 เฟิงซือวินแค้นเสียงเย็นชา "เจ้ากินของข้า ใช้ของข้า ก็ต้องตอบแทนกันบ้าง
 หลังข้าไป หุบเขาอู่หุ่ยนี้ก็มอบให้เจ้าแล้ว!"

"เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้าจะรักษาอยู่" เฟิงหลันซีเอ่ยเสียงเรียบเรื่อย

"หากเจ้าปรารถนาอยากได้กองทัพวายุเมฆมาได้ชิงใจ ก็เฝ้ารักษา
 ไว้ให้ดีเถิด" เฟิงซือวินเอ่ยเสียงราบเรียบดุจเดียวกัน

สิ้นวาทะได้ไม่นาน ฉีซูก็นำสามขุนพล สวียวน หลินจี และเจิงจื่อ
 มาถึง คิดว่าฉีซูคงแจ้งเรื่องเย็นเฉิงแตกให้ฟังแล้ว ทั้งสามจึงลั่นแต่มี
 สีหน้าปวดร้าว โศกเศร้า และโกรธแค้น

"ฝ่าบาททรงให้กระหม่อมนำกำลังไปต้านกองทัพชิงฟ้าด้วยพะยะค่ะ!"
 สีขุนพลประสานเสียงขอคำบัญชา

"พวกเจ้าต้องอยู่เฝ้าหุบเขาอู่หุ่ย" เฟิงซือวินสายหน้า "กองทัพชิงฟ้า
 นั้น ข้าจะเป็นผู้มุ่งหน้าไปหยุดยั้งเอง!"

"ฝ่าบาท..." ฉีซูอดสงเสียมิได้

เฟิงซือวินยกมือเป็นเชิงห้ามไม่ให้เขาเอ่ยมากความ สายตามอง
 เฟิงหลันซีคราหนึ่ง จากนั้นก็ร้องว่า "ฉีซู หลินจี เจิงจื่อ รับบัญชา!"

"พวกกระหม่อมน้อมรับบัญชา!"

เฟิงซือวินกล่าวเสียงเคร่งเครียดว่า "นับแต่วันนี้ไปให้พวกเจ้าช่วย
 หลันซีกึ่งจื่อเฝ้ารักษาหุบเขาอู่หุ่ย เรื่องทั้งหลายให้ฟังบัญชาของหลันซีกึ่งจื่อ!"

ขุนพลทั้งสามสบตากันคราหนึ่ง จากนั้นก็น้อมกายเอ่ยว่า
 "พวกกระหม่อมน้อมรับบัญชา!"

"สวียวน"

"พะยะคะ!"

"แต่่งทหารหนึ่งหมื่นนาย ครึ่งชั่วยามให้หลังติดตามข้าออกเดินทาง!"

"พะยะคะ!"

"พวกเจ้ากลับออกไปได้"

"พะยะคะ!"

หลังจากคนทั้งสี่ถอยออกไปแล้ว เฟิงหลันซีจึงกล่าวว่า "เจ้านำคนไปเพียงหนึ่งหมื่นจะพอหรือ นั่นคือกองทัพชิงฟ้าห้าหมื่นเชียวนะ หาใช้กองทัพเสือทองไม่!"

"หี...เจ้าเป็นห่วงข้า หรือเป็นห่วงว่ากองทัพวายุเมฆาหนึ่งหมื่นนายที่ตามข้าไปจะมีได้หวนกลับ?" เฟิงซือวินเหลือบตามองเขาแวบหนึ่ง คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

"อืม ข้าห่วงทหารหนึ่งหมื่นนายนั้น" เฟิงหลันซีพยักหน้า เหลือบตามองนางแวบหนึ่งเช่นกัน "ส่วนตัวเจ้า ไหนเลยจำเป็นต้องให้ข้าห่วง"

เฟิงซือวินหยักมุมปากขึ้นราวกับคิดจะยิ้ม ทว่าจนแล้วจนรอดก็ยิ้มไม่ออก ต่อมานางก็หมุนกายเล็กม่านกระโจมแล้วผละออกไป นอกกระโจมคือท้องฟ้ามืดมิด นางนวดหัวคิ้วเบาๆ แล้วถอนใจยาว

"ดูจากสภาพอากาศ เกรงว่าฝนกำลังจะตกลงมา" เฟิงหลันซีเอ่ยขึ้นจากทางด้านหลังนาง

"มีฝน?" เฟิงซือวินตาเป็นประกาย จากนั้นก็คลี่ยิ้มบาง กวักมือเรียกทหารนายหนึ่งมา "ถ่ายทอดคำสั่งข้าให้แม่ทัพสวี ทหารทุกนายให้พักอาวุธสองคืน!"

"พะยะคะ!"

ในกระโຈມค้ำยกองทัพอ์เสื่อทอง หวงเฉงกำลังอ่านสารในมือ ใบหน้า
ฉายด้วยรอยยิ้ม

อวี๋อู่หยวนประคองซาถ้วยหนึ่ง เอ่ยเสียงราบเรียบว่า "เหมือนว่า
ทุกสิ่งจะเป็นไปตามการคาดค้ำนวนณของเจ้า"

"เพราะข้าหมายมันจะเอาให้ได้!" หวงเฉงยหน้า นัยน์ตาสีน้ำตาลทอง
เปล่งประกายเจิดจ้า

อวี๋อู่หยวนได้ยินดั่งนั้นก็มองไปยังเขา มองอย่างเงียบงันอยู่เป็นครู่
ถึงเอ่ยอย่างไม่น้ำพาวว่า "ในโลกนี้ไม่ว่าเจ้าจะได้สิ่งต่างๆ มากมายเพียงใด
ก็มักจะมีบางสิ่งที่ไม่มียวันได้มา หากมองเหตุผลข้อนี้ให้กระจ่าง ก็ยังพอ
ใช้ชีวิตอย่างปลอดโปร่งได้บ้าง"

หวงเฉงฟังแล้วนิ่งเงียบไม่เอ่ยคำ

"หวงเฉง" อวี๋อู่หยวนหลุบตามองใบชาในถ้วยที่ประเดี๋ยวจม
ประเดี๋ยวลอย "บางครั้งคนค้ำนวนมีผู้ฟ้าลิขิต อี้ออย่าง...บางครั้งวางแผน
มากเกินไปกลับต้องลำบากเพราะแผนนั้น"

"เจ้าหมายจะบอกสิ่งใดแก่ข้า" สายตาหวงเฉงจับอยู่บนร่างอวี๋อู่หยวน
"หรือว่า...มีอันใดไม่เหมาะะ"

"ข้าแค่อยากเตือนเจ้า พวกเขาไม่ใช่เป็นเพียงเฟิงซื่อก๊ินและเฟิงหลันซี
พวกเขายังเป็นไปเฟิงเฮยซื่ออีกด้วย พวกเขา..." สายตาอวี๋อู่หยวนเลื่อนลอย
ไปไกล รวากับมองเห็นสถานที่อันไกลโพ้นผ่านทางถ้วยซา "พวกเขาจะ
ไม่เป็นเฉกเดียวกับบรรดาคู่ต่อกรที่แล้วมาของเจ้าเด็ดขาด!"

หวงเฉงพยักศีระชะ "ข้ายอมแจ่มแจ้งดีว่าไม่ว่าจะดูเบาพวกเขาได้
จึงได้ทุ่มเทสติปัญญาทั้งหมดทั้งสิ้นเช่นนี้อย่างไรเล่า!"

หน้ากระโຈມซึ่งอ่อง สวียวนน้อมกายรายงาน "ฝ่าบาท ทุกสิ่งตระเตรียมพร้อมสรรพแล้วพะยะค่ะ!"

"อืม" ขณะเดียวกับที่เสียงดังขึ้น ม่านกระโຈມก็เลิกขึ้น เฟิงซือวินสวมเกราะเงินตลอดร่างก้าวออกมา

นอกกระโຈມ ทางด้านซ้ายคือฉีซู เจิงจื่อ หลินจี และสวียวนยืนเรียงกันอยู่ ทางขวาคือเฟิงหลันซี เทียบกับอาการเคร่งเครียดของผู้อื่นแล้ว เขาก็ยังคงปลอดโปร่งผ่อนคลายจนดูคล้ายกับไม่เอาไหน ใบหน้าประดับรอยยิ้มอยู่เป็นนิตย์

"ฝ่าบาท"

"ฝ่าบาท"

ฉีซูและหลินจีเอ่ยขึ้นพร้อมกัน ทว่าวาจา มิทันได้เอ่ยออกอีก เจิงจื่อก็สืบท้ายาวๆ มาข้างหน้า เมื่อเสียงหยาบกร้านแผดขึ้นก็ถึงความสนใจออกจากสองคนนั้นจนหมด "ฝ่าบาท..."

เฟิงซือวินที่สวมเกราะตลอดร่างมีลักษณะน่าเกรงขาม ดูงามอย่างคล่องแคล่วและองอาจไปอีกแบบ เพียงกวาดสายตาก็ทำให้เจิงจื่อกลืนวาทะที่เหลือลงไป

"มีเรื่องอันใด" เฟิงซือวินถามเขา

"ฝ่าบาท" เจิงจื่อเหล่มองสวียวนผู้อยู่ด้านหลังเฟิงซือวิน เกาศีระชะจากนั้นก็รวบรวมความกล้ากล่าวว่า "ฝ่าบาท เหตุใดจึงไม่ให้กระหม่อมไปด้วยเล่า เหตุใดถึงได้พาเจ้าสวีตั่วมเตียมผู้นี้ไป"

เฟิงซือวินได้ยินคำก็หัวเราะเบาๆ สายตาทอดไปทางสวียวนที่อยู่ทางด้านหลัง เห็นเขายังคงทำหน้าที่ด้วยความรู้สึก กระทั่งหนังตาก็ไม่ยกขึ้นสักครา

เฉิงจื่อเห็นเฟิงซือวินเพียงแค่ว่าหวัระหา ได้ตำหนิติเตียน จึงกล่าวเสียงดังต่อไปว่า "ฝ่าบาท เขาทำการใดก็ซั๊กซ้าตัวมเตี้ยม หน่าซ้ายังจู้จี้ราวกับสตรี ครั้นนี้จะไปขวางกองทัพซิงฟ้า พระองค์ทรงควรให้กระหม่อมไปด้วย รับรองว่ากระหม่อมจะสังหารพวกมันมิให้เหลือรอดแม้สักคนเดียว!"

ตลอดเสียงอันห้าวหาญหยาบกร้านของเขาทำให้เหล่าทหารหน้ากระโجمได้ยินอย่างชัดเจน คนทั้งหลายต่างรู้ดีแก่ใจจึงเม้มปากลอบยิ้มบรรยายกาศซึ่งเดิมทีเคร่งเครียดจึงผ่อนคลายลงหลายส่วนเพราะวาจาไม่กี่ประโยคนี้ของเขา

เหล่าทหารแห่งกองทัพวายุเมฆารู้ดีมาแต่ไหนแต่ไรว่าแม่ทัพเฉิงผู้มีอุปนิสัยตรงไปตรงมา ทำเร็วพูดเร็ว กับแม่ทัพสวีผู้มีใบหน้าซีดชากระทำการรอบคอบนั้นเป็นไม้เบื่อไม้เมาประจำกองทัพ มักจะขัดหูขัดตากันเองอยู่เสมอๆ

ผู้หนึ่งรังเกียจว่าอีกฝ่ายกระทำการใดไม่เรียบร้อย หุนหันพลันแล่นมือเท้าไวกว่าสมองอยู่รำไป ทำการใดก็คิดหัวไม่คิดหาง จะมีบุคลิกสุขุมอันแม่ทัพใหญ่แห่งแคว้นฟิงมีสักนิดก็หาไม่ ส่วนอีกผู้หนึ่งกลับรังเกียจว่าอีกฝ่ายพิถีพิถันเกินเหตุ เรื่องเพียงเรื่องเดียวก็มักจะเก็บใส่สมองมาคิดซ้ายคิดชวา ทำการใดก็ซั๊กซ้าห้วงหน้าพะวงหลัง จะมีท่วงท่าเฉียบขาดตรงไปตรงมาอันบุรุษออกสามศอกฟิงมีสักนิดก็หาไม่

"เฉิงจื่อ!" ฉีซู่ที่ด้านข้างดึงเขาไว้

ผู้ใดจะรู้ว่าเฟิงซือวินและสวียวินไม่พูดจา แต่หมุนร่างขึ้นอาซาไปแล้ว เฉิงจื่อจึงอดร้อนใจมิได้ เขาบัดมือสลัดฉีซู่ออก เร่งสืบเท้าเข้าไป รังสายนั่งเขียนอาซาของสวียวินไว้ "เจ้าตัวมเตี้ยม มือเท้าเจ้าอืดอาดกว่าผู้อื่นเสมอ ไม่น่ว่าอาจจะถูกสตรีนามว่าชีวจิวชวงอะไรนั้นยิงร่วงจาก

หลังม้าในดอกเดียวก็เป็นได้ เจ้าลงจากม้ามา ให้เข้าไปแทนดีกว่า!"

"ถอยไป!" สวียวนกล่าววาทจาเย็นซาออกมาเพียงสองคำ ทว่าใบหน้ากลับมิได้ฉายแววขุ่นเคืองแต่อย่างใด

"ฝ่าบาท!" เจิงจื่อเหลียวหน้ามองไปทางเพิงชื่อวิน หวังให้นางเปลี่ยนความคิด

"เจิงจื่อ นี่คือคำสั่งทหาร" เพิงชื่อวินผู้นั่งอยู่สูงบนหลังอาซาเอ่ยเรียบๆ

"พะยะคะ!" เจิงจื่อก้มศีรษะน้อมรับ ปล่อยให้สายบังเหียนอย่างอัปจนหนทาง

บนหลังอาซา สายตาเพิงชื่อวินสบประสานอยู่ห่างๆ กับเพิงหลันซีที่หน้ากระโຈມ ยิ้มน้อยๆ ให้แก่กันชั่วขณะ ถ้ายทอดความนัยจนสิ้นในถ้อยคำอันมิได้เอ่ย

"ออกเดินทาง!"

เพิงชื่อวินลงแล้ว อาซาชาวก็ตะกุกก็บเท้าโผนจากไป เหล่าทหารคนสนิทที่ด้านหลังคอยติดตาม ส่วนทหารหนึ่งหมื่นนายนั้นลอบหลบออกจากหุบเขาไปรออยู่ข้างหน้านานแล้ว

สวียวนเงื้อลั้งขึ้น ขณะที่กำลังจะตัวตลงนั่นเอง เสียงของเจิงจื่อก็ดังขึ้นว่า "ดูเจ้าสิ สวีต้วมเตี้ยมก็คือสวีต้วมเตี้ยม ผู้อื่นล้วนแต่ไปกันหมดแล้ว แต่เจ้ากลับรั้งทำอยู่ผู้เดียว!" เขาเงื้อฝ่ามือขึ้นมาขึ้น ฟาดบันทึยอาซาของสวียวนอย่างหนักหน่วง ทันใดนั้นเจ้าม้าก็แผดเสียงร้องแล้วตะกุกก็บเท้าทั้งสี่พุ่งเหินไป

"โคเถิก!" อาซาของสวียวนไปไกลแล้ว ทว่าสองคำนี้ของเขากลับดังชัดถนัดหู

"อะไรกัน เจ้าตัวมเตี้ยมอย่างเจ้าถึงกับกล้าดำขำเป็นโคถึกเชียวรี!"
 ฉิ่งฉ่องกระโดดดวง โกงคอคอยวายลั่น "เจ้าตัวมเตี้ยม เจ้าอย่ามัวแต่ยึดยาด
 อยู่เลย ระวังชีวิตจิวชวงนั้นจะยิงเจ้าเป็นรูในดอกเดียว! จำไว้ว่าต้องรักษา
 ชีวิตน้อยๆ กลับมา ฉิ่งฉ่องผู้นี้ยังต้องคิดบัญชีกับเจ้า!"

วาจาของฉิ่งฉ่องยังมีทันขาดคำก็ได้ยินเสียงอันไม่ร้อนไม่หนาวของ
 หลินจี้ดังขึ้นจากเบื้องหลังว่า "เจ้าเป็นห่วงเขาก็อ้อมค้อมหน้อยมิได้หรือ
 จำเป็นต้องทำเอิกเกริกให้คนเขารู้กันทั่วด้วยหรือ"

"ข้าเป็นห่วงเจ้าตัวมเตี้ยมสมควรตายนั้นที่ใดกัน!" ฉิ่งฉ่องได้ยินคำ
 กริ๊บเก็บสายตาที่ทอดมองไปไกลกลับมา ได้แย้งอย่างดูร้าย

"เช่นนั้นไหนเจ้าจึงต้องให้เขารักษาชีวิตน้อยๆ กลับมาด้วยเล่า" เสียง
 หลินจี้ไม่ดังไม่เบา พอให้ทุกผู้ทุกคนหน้ากระโຈມได้ยินอย่างพอดิบพอดี

"ข้า...ข้าให้เขารักษาชีวิตกลับมา..." ภายได้แสงตะเกียงมองไม่ออก
 ว่าใบหน้าดำเมี่ยมหยาบกร้านของฉิ่งฉ่องแดงแล้วหรือยัง เข่าอึ้งเป็นนาน
 สุดท้ายก็นึกเหตุผลได้ข้อหนึ่ง "ข้าให้เขารักษาชีวิตกลับมาเพื่อดูแลภรรยา
 และบุตร..."

"สมองเจ้าเลอะเลือนแล้วหรือ" หลินจี้ไม่รอให้เขาพูดจบก็ขัดขึ้น
 ดวงตาเปี่ยมด้วยแววจัน "ในบรรดาพวกเรากล้ายกับว่ามีเจ้าคนเดียว
 ที่มี...ภรรยา...มี...บุตร!" กล่าวถึงตอนท้ายเขาก็จิงใจลากเสียงยาว เอ่ยเน้น
 ที่ละคำ

"ข้า...เจ้า...เจ้าคนต่ำช้า!" ฉิ่งฉ่องอับอายจนเปลี่ยนเป็นมีโทสะ ฝ่ามือ
 ใหญ่โตทั้งสองข้างตบลงบนหัวไหล่หลินจี้ราวกับคิดจะพาดีให้หลินจี้
 ผู้เตี้ยกว่าเขามากกว่าหนึ่งศัวรรษแหลกสลายไปในคราเดียว

"โคถึกก็คือโคถึก สมองคิดตริก็ตรองมิใคร่จะได้!" หลินจี้บดเอา

เมื่อมารอันมีมาสองข้างนั้นออกจากไหล่ "คร้านจะยุ่งกับเจ้า"

กล่าวจบเขาก็หมุนกายหันไปคารวะเฟิงหลันซี "หลันซีงจื่อ หลินจี้ ขอลุลา" หลังจากเฟิงหลันซีพยักหน้าตอบแล้ว เขาก็ก้าวเท้ายาวๆ ผลไปทันที

"เจ้า...เจ้าคนต่ำช้า" เจิงจื่อตะโกนใส่แผ่นหลังของเขา แต่ก็มิอาจทำอื่นใดได้ด้วยหลินจี้ไม่แยแสเขาลักนิตเดียว

"แม้รูปร่างของเขาจะมีได้สูงใหญ่เท่าเจ้า* แต่เทียบกับทุกคนแล้ว รูปร่างของเขาก็ปกติดียิ่ง" ฉีซู่เดินเข้ามา ยกแขนขึ้นสูงเพื่อตอบไหล่เจิงจื่อ กระทั่งเขาก็ยังต้องเงยหน้าสนทนากับอีกฝ่าย "เป็นโคถึกก็มีเสียหายที่ตรงไหน รู้ไว้เถิดว่าทุกคนต่างก็นิยมชมชอบโคถึก สัตย์ซื่อรังแกง่าย" ว่าแล้วเขาก็คารวะไปทางเฟิงหลันซี จากนั้นก็สาวเท้ากลับค้ำไป

เจิงจื่อผู้ความรู้สึกเข้าไปครึ่งจังหวะเมื่อใคร่ครวญความหมายของวาจาสุดท้ายจนกระจ่างแล้ว ก็อดร้องเสียงดังมิได้ว่า "พี่ใหญ่ ท่านก็รังแกข้า!" ทว่าไหนเลยยังจะเหลืองามนุษย์อยู่

"ฮ่าๆๆ..." เสียงหัวเราะลั่นของเฟิงหลันซีดังขึ้นจากทางด้านหลัง

"งจื่อ...เก...เอ่อ...พวกเขา..." เจิงจื่อหมุนร่างกลับมามองเฟิงหลันซี ใบหน้าแดงก่ำจนฉนวนทั่ว เขาเกาศีระชะอย่างกระดากเหลือใจ

"แม่ทัพเจิงก็กลับค้ำไปพักผอนเถิด" เฟิงหลันซีไม่ทำให้เขาลำบากใจ

"พะยะค่ะ!" เจิงจื่อน้อมกายรับคำ จากนั้นก็ก้าวเท้ายาวๆ กลับค้ำไป

"ล่งเข้ายามใจ๋** แล้วกระมัง" เฟิงหลันซีเงยหน้ากวาดตามองทั้งสี่ด้าน เหล่าทหารแห่งกองทัพวายุเมฆานั้นผู้ที่ต้องลาดตระเวนก็ลาดตระเวน ผู้ที่ต้องพักผอนก็พักผอนนานแล้ว บริเวณที่ตั้งค้ำอันกว้างขวางเงียบสงัด

* คำว่า 'คนต่ำช้า' (小人) ตามรูปศัพท์แปลว่า คนตัวเล็ก

** ยามใจ๋ คือช่วงเวลา 01.00 น. ถึง 03.00 น.

อย่างที่สุดในเวลาเพียงชั่วอึดใจ ขณะนั้นลมรัตติกาลก็โชนมา พัดพาเอา
ไอเย็นมาด้วย "ลมมาแล้ว" เขายื่นมือ กางนิ้วทั้งห้าออกเล็กน้อยคล้ายกับ
คิดจะกั้นสายลม ทั้งยังคล้ายกับหมายจะคว้าจับลมสายหนึ่งไว้ "ฝนอาจ
จะจวนตกจริงๆ แล้วยังได้ แต่กลับมีรู้ว่าสภาพอากาศนี้จะเกือบหนาวหรือ
เกือบร้อนเขา"

ในสิรัตติกาลเข้มที่บ สำเนียงที่กังวานขึ้นหาไซ่เสียงกบร้องหรือ
แมลงขับขาน จุดแสงที่เคลื่อนมาแต่ไกลก็มีไซ่หิ่งห้อย แต่คือหมื่นทหาร
ที่กริธาทัพอย่างพร้อมเพรียง เสียงนักรบเกราะเหล็กและอาชาเหยียบย่าง
ลงบนผืนปฐพีที่ดังก้องกัมปนาทดุจสนับทึบ มังกรไฟซึ่งคดเคี้ยวกรายมา
คือคอบเพลิงที่ชูสูงอยู่ในมือของเหล่าทหาร

"สวียวน ถ้ายทอดคำสั่งลงไป หยุดเคลื่อนขบวน!" ด้านหน้าสุดของ
กระบวนทัพ เฟิงซือวินพลันร้องอาชา

"พะยะคะ!" สวียวนรีบคำ หันไปสั่งให้ทหารในบัญชาไปถ้ายทอด
คำสั่ง

เฟิงซือวินลงจากอาชา อาศัยแสงสว่างจากคอบเพลิงพิจารณา
ภูมิประเทศทั้งสี่ด้าน จากนั้นก็ย่อกายลงสัมผัสผืนดินโคลนบนพื้น

"ฝ่าบาท นี่คือนุบเขาลู่เหมิน (ประตูกวาง) ขอรับ" สวียวนกล่าว

"อืม" เฟิงซือวินหยุดกายขึ้น "ยามนี้เป็นเวลาใดแล้ว พวกเขาเร่ง
เดินทางมาทั้งคืนกี่แล้ว"

"ล่วงเข้ายามอิน* มาได้ครึ่งชั่วยาม เดินทางมาทั้งคืนสองร้อยห้าสิบสี่
พะยะคะ" สวียวนตอบ

* ยามอิน คือช่วงเวลา 03.00 น. ถึง 05.00 น.

"ยามอื่น...สองร้อยกว่าลิ้ว กองทัพซิงฟ้าไม่มีทางซ้ากว่าเราเป็นอันขาด"
เฟิงซือวินใคร่ครวญเล็กน้อย

เวลานี้เองสายลมอันบ่าคั่งระลอกหนึ่งก็พัดมา คบเพลิงในมือ เหล่าทหารถูกเป่าดับจนหมดสิ้น รอบทิศมืดมิดลงทันใด ทว่าทหารทั้งปวง ในหุบเขาถูเหมินกลับไม่มีแววฉลนแลนแม้เพียงน้อยนิด ยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม หากมิใช่มีเสียงอาสาร้องขึ้นเป็นครั้งคราว ในหุบเขาก็สงบเสียบจนแทบ จะไม่รู้สึกรู้ว่าที่แห่งนี้มีกำลังทหารหนึ่งหมื่นนายหยุดอยู่

"ฝ่าบาท ลมแรงมาแล้ว ดูท่าฝนคงใกล้จะตก" สวียวนแหงนหน้า มองท้องฟ้า

หลังจากสายลมพัดผ่าน ดวงตาของคนทั้งหลายก็คุ่นเคยกับความมืด ถึงขั้นสามารถมองเห็นสหายข้างกายได้ในแสงแห่งรัตติกาลอ่อนจาง

"ไม่ใช่ดูท่าฝนคงใกล้จะตก แต่จะต้องมีพายุฝนท่าใหญ่กระหน่ำ ลงมาอย่างแน่นอน" เฟิงซือวินแหงนหน้ามองท้องนภายามราตรีบน่านฟ้า มีดมืดหามีแสงดาวสักน้อยไม่ ทว่านัยน์ตาทั้งคู่ของนางกลับวิบวับดูจ ดวงดารา สาดประกายสุกใสในคำคืนด้ามืดนี้ "พายุฝนมาเร็วก็ไปเร็ว!"

นางย่อกายลงกำดินไว้ในมือ นิ้วขยี้ดินแล้วยกขึ้นมาดมที่ปลายจมูก "ภูมิประเทศสองฝั่งของหุบเขาถูเหมินนี้เป็นที่สูง เมื่อฝนตก น้ำฝนก็จะ ไหลทะลักลงตรงกลาง ส่งผลให้ดินในหุบเขาร่วนซุย" นางเงยศีรษะขึ้น บัญชาว่า "จุดคบเพลิงมาสองอัน"

มีทหารจุดคบเพลิงขึ้นสองอันทันที เฟิงซือวินรับไว้แล้วเหินร่าง ขึ้นไปยืนบนหลังอาชา กวาดตามองทั่วทั้งหุบเขาถูเหมินจากมุมสูง ก่อนจะ เหวี่ยงมือขึ้น แล้วคบเพลิงอันหนึ่งก็บินผ่านกลางอากาศไป วาดเป็นลำแสง สีแดงสายหนึ่ง จากนั้นก็ร่วงลงปักอยู่บนพื้นดินด้านตะวันออกอย่างมั่นคง

ต่อมานางก็หมุนร่าง เหวี่ยงมืออีกครา แล้วคบเพลิงอีกอันก็บินผ่านกลาง
อากาศไปปักลงอย่างมั่นคงบนพื้นด้านตะวันตก

"สวียวน ถ่ายทอดคำสั่งลงไป แบ่งทหารเป็นสองผลัด ห้าพันนาย
ถือคบเพลิง ห้าพันนายนำอาวุธสำรองออกมาขุดดิน ให้คบเพลิงสองอันนี้
เป็นเส้นแบ่ง ต้องลึกสองเซีะ กว้างสิบจั้ง มีเวลาแค่หนึ่งชั่วยาม เเร่งมือเข้า!"
เฟิงซือวินลงจากอาชาพร้อมออกคำสั่ง

"พะยะคะ!"

ครู่ต่อมาทหารทั้งหมดก็พากันลงจากอาชา ครึ่งหนึ่งถือคบเพลิง
อีกครึ่งหนึ่งใช้ศัสตราวุธต่างพลั่วขุดดิน ล้วนแต่เป็นระเบียบเรียบร้อย
เคลื่อนไหวยคล่องแคล่ว สายลมเดี๋ยวดังเดี๋ยวยหยุด เมื่อคบเพลิงถูก
ลมเป่าดับก็ถูกจุดขึ้นใหม่ทันควัน ทหารที่ขุดดินก็ไม่หยุดพัก ต้องเร่งขุด
ให้เสร็จภายในหนึ่งชั่วยามให้ได้

เวลาล่วงไปราวครึ่งชั่วยาม ท้องฟ้าก็เริ่มมีหยาดฝนเม็ดโตๆ ตกลงมา
ประปราย เมื่อสัมผัสถูกใบหน้าก็เย็นเฉียบและแสนน้อยๆ คบเพลิง
ส่วนใหญ่เปียกชื้นไปแล้ว ท่ามกลางรัตติกาลมืดมิดมีเพียงเสียงทหาร
ขุดดินกับสายลมซึ่งพัดกระหน่ำ

ลวงไปอีกครึ่งชั่วยาม เสียงเฟิงซือวินก็ดังขึ้นในความมืดว่า "หยุด
ขุดดิน ขึ้นมา ถอยไปสิบห้าจั้งแล้วซ่อนตัวเอาไว้"

ทันทีที่สิ้นคำสั่ง พายุฝนก็เทลงมาดังคว่ำอ่าง ผสมมากับสายลมคลั่ง
ส่งผลให้กองทัพวายุเมฆาในหุบเขาถูเหมินชุ่มโชกถ้วนทั่ว กลางรัตติกาล
ดำมืดได้ยินเพียงเสียงน้ำฝนตกกระทบผืนดิน เนินทั้งสองฝั่งมีน้ำโคลน
ไหลโกรกลงมาแล้ว ลมคลั่งแผดเสียงคำราม อาชาศึกกู้ออง นอกจากนี้
ในหุบเขาถูเหมินก็ไร้เสียงอื่นใด

เมื่อพายุอ่อนกำลังลง พ้ามืดครึ้มก็ประหนึ่งได้รับการชำระล้างจาก
หยาดฝน ในที่สุดก็เผยสีข้าวอ่อนจางออกมา ทิวทัศน์ทั้งสี่ด้านเริ่มมองเห็น
ได้อย่างสลัวเลือน ทหารทั้งหมดแห่งทัพวายุเมฆายืนหยัดอยู่อย่างสงบนิ่ง
กุมศัสตราวุธในมือแน่น สายตาพร้อมกันจ้องไปทางพลอาษาที่อยู่ด้านหน้า
สุด ผู้ที่อยู่บนอาษาชาวสวมเกราะเงิน ร่างสูงเพรียวตรงตระหง่านนั้นคือ
นายเหนือหัวของพวกเขา คือนายผู้ปล่อยให้ลมพัดพายุสาดด้วยกับ
กับพวกเขา!

"บัดนี้เป็นยามใดแล้ว" เฟิงชื่อวินถามสวียวนที่อยู่ข้างกาย

"ทูลฝ่าบาท ตอนนี้เข้าสู่ยามเหม่าได้หนึ่งเค่อพะยะคะ" สวียวน
ปาดหยดน้ำบนใบหน้าพร้อมกับตอบคำ

"หिनไฟเกิดดีแล้วหรือยัง" เฟิงชื่อวินหันกลับไปมองเขา ดวงตาคู่นั้น
ประหนึ่งถูกสายฝนชำระล้าง สุกใสลึกล้ำเป็นพิเศษ

"กระหม่อมหาได้ล้มบัญชาของพระองค์ไม่" สวียวนลูบหिनไฟซึ่ง
เก็บรักษาไว้เป็นอย่างดีได้ชุดเกราะ

เฟิงชื่อวินเฟ่งสมาธิ เอียงหูคอยสดับฟังเสียงซึ่งส่งมากับสายลม
ผ่านไปชั่วครู่ดวงตาใสดูจดารากก็ทอประกาย จากนั้นนางก็ออกคำสั่งว่า
"ศรเพลิงของข้ายังออกเมื่อใด อีกหมื่นดอกให้หลุดจากคันศรโดยพร้อมเพรียง!"

"พะยะคะ!"

ลวงไปอีกครึ่งเค่อ เสียงกุกกักก็ดังมาแต่ไกล ท้องฟ้าสีน้ำเงินเข้ม
ไขแสงอรุณออกมาจางๆ เวลานี้ผืนฟ้าและแผ่นดินครึ้มสลัว

กองทัพวายุเมฆาหนึ่งหมื่นนายเร้นกายท่ามกลางความอึมครึมนี้
จับจ้องไปยังเบื้องหน้าด้วยแวตากลุ่กโชติช่วง

เริ่มเห็นแสงไฟอยู่ลิบๆ เสียงกีบเท้ากระชั้นเข้ามาทุกขณะ ผ่านไป

อีกอึดใจก็เห็นเมฆดำทั้งแถบม้วนตลบแผ่นดินมาจากเบื้องหน้า ความเร็วอย่างยิ่งยวดและลักษณะอีกheim เช่นนั้น มิมีอันใดไม่ประกาศว่านี่คือทัพอาซาเหล็กแกร่งกล้า... นั่นคือกองทัพชิงฟ้าแห่งจีโจว!

"มาอย่างห้าวหาญเท่าใดก็ยิ่งดีเท่านั้น!" เสียงเพิงชื่อวินแผ่วเบาราวกับรำพึงรำพัน ดวงตาจับจ้องเบื้องหน้า เมื่อเสียงแผดร้องของอาซาศึกเบิกขึ้นเป็นคราแรก นางก็ยื่นมือออกอย่างเยือกเย็น "ศรเพลิง!"

สรีรตอนที่ตระเตรียมไว้เรียบร้อยนานแล้วยื่นศรเพลิงที่ลูกโซนให้นางทันใด

รับศร น้ำสาย ยิงออก!

ท่วงท่าหมดจด ไหลลื่นเป็นจังหวะเดียว! สายฟ้าแปลบสายนั้นลากผ่านท้องฟ้ามืดคลุ้ม ยิงตรงไปข้างหน้า แล้วเสียงอาซาโหยหวนคู่กับเสียงร้องตื่นตระหนกของทหารผู้ร่วงจากหลังม้าก็ดังขึ้นจากทิศเบื้องหน้า แทบจะในเวลาเดียวกัน...

แสงอรุณอ่อนจางประหนึ่งถูกจุดให้สว่างขึ้นด้วยลำแสงสายนั้น ห่างออกไปสืบกว่าจั้ง ดินที่กองทัพวายุเมฆมาจุดจนเป็นหลุมลึกหลังจากถูกพายุฝน สาดซัดจนชุ่มโชกก็แปรสภาพเป็นแอ่งโคลนชั้นคลัก ลวงให้ทหารกองทัพชิงฟ้าร่วงตกลงไปจนเต็มแอ่ง!

แสงไฟดับลงในทันที ท่ามกลางความมืดสลัว ลูกเกาทัศน์เหล็กแห่งกองทัพวายุเมฆาก็สาดเข้าใส่กองทัพชิงฟ้าที่อยู่ตรงข้ามอย่างทั้งแรงร้อนทั้งดุตันไม่ผิดจากพายุฝนเมื่อครู่! ช่วงขณะนั้นก็ได้ยินเพียงเสียงร้องโหยหวนไปทั้งแถบ ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ร่วงลงสู่แอ่งโคลนหรือผู้ที่ฟุ้งทะยานอย่างรวดเร็วมาจากด้านหลัง... เพียงพริบตาที่ถูกท่าศรนี้ยิ่งร่วงไปกว่าครึ่ง!

เสียงโอดโอยอันน่าอนาถยังไม่ทันหยุดลง ศรเพลิงก็พาเอาลำแสง

เจ็ดจำฝูงไปอีกทาง ครั้นแล้วลูกเกาทัณฑ์ตั้งห้าพายุก็ยิงติดตามไป บังเกิดเสียงโหยหวนไปทั้งแถบอีกคำรบ

ศรเพลิงยิงออกไปหยุดหย่อนห้าลูกเกาทัณฑ์เห็นตามไปไม่ขาดสาย ในความอึมครึม กองทัพชิงฟ้าที่ยังตั้งสติไม่ทัน กะทันหันจนมิอาจแยกแยะทิศทางได้ก็ล้มลงเป็นแถบๆ ส่วนผู้ที่พลาดร่วงลงสู่แอ่งโคลนนั้นก็ไม่เหลือรอดแม้แต่ผู้เดียว!

ห้าลูกเกาทัณฑ์ผ่นลง แสงอรุณทัยเผยขึ้นในที่สุด

หุบเขาสูงเหมินค่อยๆ ปรากฏขึ้นต่อสายตาของทหารทั้งสองทัพอย่างชัดเจน เห็นในแอ่งโคลนยาวลิบจึ่งนั้นมีอาชาศิกและทหารพลาดร่วงลงไปจนเต็ม ที่ลอยอยู่ด้านบนคือหมวกเกราะและศีศตราวุธทั้งหลาย โลหิตแดงฉานผสมผสานกับโคลนเหลือง เกิดเป็นสีข้ำเลือดซ้ำหนองไปทั้งผืน สายฝนยังคงโปรยปรายลงมาอย่างไม่เร่งร้อน ซะให้สีโลหิตนั้นจางลง

ระยะห่างยี่สิบกว่าจั้งนี้เป็นตัวกั้นกลาง ฟากหนึ่งคือกองทัพวายุเมฆาเกราะเงิน ฟากหนึ่งคือกองทัพชิงฟ้าเกราะม่วง สิ่งที่เหมาะสมกันคือชุดเกราะของพวกเขาล้วนแต่ถูกน้ำฝนล้างจนเงาเป็นประกาย ต่างกันตรงที่กองทัพเกราะเงินเย็นสงบเยือกเย็น ดาบและกระบี่ในมือถูกดึงออกจากฝัก จิตสังหารคุกรุ่น รวบรวมรอบัญชาเพียงคำเดียวพวกเขาก็พร้อมจะสังหาร บัจจามิตรให้หมดสิ้นไม่เหลือแม้แต่เกราะ! ส่วนกองทัพเกราะม่วงสีหน้าตื่นตะลึง มองพื้นโคลนตรงหน้าอย่างไม่กล้าจะเชื่อ ฟืน้องของพวกเขาร่วงลงไปโน้นกว่าครึ่ง พวกเขาล้วนไม่เชื่อว่ากองทัพชิงฟ้าซึ่งมีมีศึกใดไม่กำชัยจะถึงกับย่อยยับอัปราคาอย่างน่าสมเพชเช่นในยามนี้!

ด้านหน้ากองทัพชิงฟ้าเย็นหยัดไว้ด้วยขุนศึกผู้หนึ่ง เห็นได้วากับ

ทุกสิ่งทุกอย่างตรงหน้านี้เขาเองก็คาดไม่ถึงเช่นกัน เขาไม่นึกว่ากองทัพพวายุเมฆาจะรุดมาถึงเร็วปานนี้ และไม่นึกว่ากองทัพพวายุเมฆาจะวางกับดักในหุบเขาสูงเหมิน ยิ่งไม่นึกว่าจะมีพายุฝนดุจสวรรค์เป็นใจให้ศัตรูหน้านี้! เขากวาดตามองหนึ่งรอบ จากนั้นสายตาก็ทอดไปทางกองทัพพวายุเมฆาที่อยู่เบื้องหน้าอย่างดูดั้น กระบี่ล้ำค่าในมือเงื้อมสูงแล้วโบกไปข้างหน้าอย่างฉับไว!

"สังหาร!"

ทันใดนั้นกองทัพซิงฟ้าที่เหลือทั้งหมดก็บุกเข้ามา แอ่งโคลนถูกพื้นองของพวกเขาดมจนเต็มแล้ว พวกเขาโจนอาซาผ่านไป ชูดาบและทวนในมือขึ้นสูง มิได้เอื้อนเอ่ยคำใด ทว่ากลับมีบารมีน่าเกรงขามดุจจะตะลุยขึ้นฟ้า! ประกาศถึงความเดือดดาลและชิงชังด้วยการกระทำ ทหารทุกคนต่างถลึงตากว้าง จ้องแถบสีเงินเบื้องหน้าเขม็ง มีเพียงทำให้แถบสีเงินนั้นถูกย้อมด้วยสีแห่งโลหิตแดงฉานเท่านั้น โทสะและความแค้นของพวกเขาจึงจะเบาบางลงได้!

เวลานั้นด้านหน้าสุดของกองทัพพวายุเมฆาก็แหวกออกเป็นสองฝั่ง เฟิงซือวินบังคับอาซาขึ้นหน้ามาเพียงลำพัง ดวงตาจับจ้องอย่างเย็นชาไปที่กองทัพซิงฟ้าซึ่งบุกตรงเข้ามา มองนิ่งอยู่ที่ขุนศึกผู้ทะยานอยู่ด้านหน้าสุดบนใบหน้าของขุนศึกผู้นั้นสวมหน้ากากทองแดงอย่างที่คิดไว้ไม่ผิด

"ศึกครานี้สวรรค์ยืนอยู่ข้างข้า เฟิงซือวิน!" นางเอ่ยอย่างแผ่วเบา จากนั้นก็นิ้วสายเกาทัณฑ์อย่างแข็งแรง เล็งไปยังขุนศึกแห่งจีโจวที่กำลังทะยานเข้ามาผู้นั้น "ชีวิติวชวงกระนั้นรี เปาเฉิง คอยดูข้าล้างแค้นให้เจ้า!"

สวป! ลูกศรยิงออกดุจสนับาดเย็นเยียบ กรีดแสงอรุโณทัยให้แยกออก แหวกฝ่าสายลมยามเช้า พุ่งตรงเข้าหาขุนศึกแห่งจีโจว ขุนพลผู้นั้นเหลือบเห็น

สายฟ้าเย็นเฉียบยิ่งมากยิ่งขึ้นหือออซาโผนเข้าไป ระเบิดล้ำค่าในมือเงื้องสูงจากนั้นพันลงกลางอากาศ แบ่งลูกเกาทันตซึ่งพุ่งเข้าแสดกหน้าเป็นสองสาย! ทว่า...นี่คือศรซึ่งแฝงกำลังวรยุทธ์ทั้งหมดของเฟิงซือวินเอาไว้! ในโลกนี้ผู้ที่สามารถสะบันงาภาพแห่งครันให้ขาดลงก็มีน้อยจนนับนิ้วได้!

ตัวศรถูกพันขาด ปีกศรร่วงหล่น ทว่าหัวศรกลับยังคงเหินพุ่งด้วยพลานุภาพเต็มเปี่ยม!

ขณะที่หางศรยังสั้นไหวอยู่กลางอากาศ หัวศรก็ทะลุผ่านหน้ากากทองแดง พุ่งเข้ากลางหว่างคิ้วคนผู้นั้นพอดี!

"กองทัพซิงฟ้าห้าหมื่นของจีโจว จงฝังร่างลง ณ ที่นี้เสียเถิด!" เฟิงซือวินลดเกาทันต สับมือลงอย่างคล่องแคล่ว

พริบตานี้กองทัพวาญเมฆาทั้งหมดก็บุกเข้าพาดพัน พุ่งเข้าโรมรันกับกองทัพซิงฟ้าที่โถมเข้ามา!

ส่วนขุนพลจีโจวที่ต้องลูกเกาทันตก็ร่าจิงงนงสองครา แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่ร่วงจากหลังม้า ต่อมาเขาก็เงยหน้าขึ้นซ้ำๆ แล้วมองมาสายตาเยี่ยงนั้นลึกล้ำและไกลห่าง ทะลุผ่านพื้นโคลนทั้งแถบ ทะลุผ่านประกายดาบและเงากระบี่ทั้งหมด ทะลุผ่านการประหัตประหารชุ่มโชกโลหิต จากนั้นก็ตกลงบนร่างเฟิงซือวินอย่างนุ่มนวลดุจขนนกโดยไร้สัมเสียด

ชั่วขณะนั้นการฆ่าฟันและเสียงกู่ร้องรอบด้านก็ปลาสนาการสิ้น ในสมอมีบางสิ่งกำลังทลายครืน พินาศยับไม่เหลือชิ้นดี อสนีบาตลั่นเปรี้ยงปร้างข้างหูราวกับบางสิ่งที่น่ากลัวกำลังจะเกิดขึ้น ความประหวั่นพรันพริ้งอันใหญ่หลวงเข้าเกี่ยววัดหัวใจเฟิงซือวินในฉับพลัน!

ไม่! นั่นมัน...ไม่...ไม่ใช่เด็ดขาด...

หน้ากากทองแดงนำเกลียดนั้นแยกออกเป็นสองส่วนแล้วหลุดร่วงลง

ซ้ำๆ สุดท้ายก็เผยให้เห็นดวงหน้าซึ่งอยู่หลังหน้ากาก องอาจคมคาย
สงบนิ่งไม่เสียวใจ ถึงขนาดเจ็อรอยยิ้มอิมเมสเสียด้วยซ้ำ ดวงหน้านั้นปรากฏ
ขึ้นกลางแสงอรุณเช่นนี้เอง ดวงตาของเขาจับจ้องเบื้องหน้าอย่างอบอุน
อ่อนโยนจับจ้องเฟิงซือวินผู้มีแววตาตื่นตระหนกสุดขีด รอยโลหิตเป็นสายไหล
ลงจากหว่างคิ้ว ผ่านดวงตา ผ่านสันจมูก ผ่านไบหน้า ผ่านริมฝีปาก...

"ไม่..." เกาทัณฑ์เมื่อเฟิงซือวินร่วงลงสู่แอ่งโคลน ดวงตานางเบิกกว้าง
มองค้ำไปข้างหน้า ดวงหน้าขาวซีด ริมฝีปากสันระริกไม่หยุด สองมือแข็งเกร็ง
"ไม่!!!"

24

การทวงจิตใจไธวันันน์ แมกรรมตำจิงวอน

ใน 'ประวัติศาสตร์ตง-ตระกูลอ่อง-ซือวันแห่งชิงโจว' คุณผู้ต้นขุนนาง
 บ้านที่กประวัติศาสตร์ผู้ได้สมัญญาว่า 'พุกันกระบี่' ไม่สงวนคำที่ชื่นชมนางว่า
 'งามสง่าดั่งเฟิง เจ็ดโคมปราดเบรื่องไร้เปรียบปาน เดินกลศึกดุดุเทพยดา'
 ชั่วชีวิตนางผ่านศึกน้อยใหญ่หลายร้อยครั้ง แทบจะไม่เคยพ่ายแพ้ ได้รับ
 การขนานนามร่วมกับหวงเฉาและเฟิงหลันซีในยุคเดียวกันเป็น 'สามอ่อง
 แห่งกลียุค' แต่ไม่ว่าในตอนนั้นจะเป็นการรบที่สะท้านฟ้าสะเทือนดินเพียงใด
 เมื่อมาถึงปลายพุกันของขุนนางบ้านที่กประวัติศาสตร์ผู้ถ่อมหมึกดุดุของคำ
 ก็แจ่มแจ้งได้ด้วยถ้อยคำเพียงไม่กี่ประโยค

ทว่ารัชศกจิ่งเหยียนปีที่สี่สิบหก เดือนห้า วันที่สี่สิบห้า ณ หุบเขา
 ลู่เหมิน เฟิงซือวันอาศัยกำลังพลหนึ่งหมื่นบุกเข้ามลาญกองทัพชิงฟ้ากำลัง
 พลห้าหมื่น การศึกซึ่งใช้คนน้อยเอาชนะคนมาก ช้ำยังกำชัยได้อย่างเบ็ดเสร็จ
 นี้ ในบันทึกประวัติศาสตร์นอกจากจะจารึกไว้โดยสังเขปแล้ว ยังเหลือ

วาจาอีกประโยคดังนี้ 'ซึ่งอ่องยิงศรสังหารนายทัพตัดสินชัยชนะ ภายหลัง สติเลอะเลือนครุ้ใหญ่จนเกือบต้องศร!'

ประโยคนี้ทิ้งปริศนาอันลึกกลับให้แก่อนุชนรุ่นหลัง ในการศึกษาครานั้น มีสิ่งใดกันแน่ที่ทำให้เฟิงซือวิน 'สติเลอะเลือน'

ผู้ความคิดละเอียดอ่อนคาดเดาว่านั่นเป็นเพราะหลังจากแรงยาตราทัพ ตลอดจนคืบยังต้องเผชิญพายุฝนจนเปียกชุ่มไปทั้งร่าง ซึ่งอ่องเป็นอิสตรี ซ้ำสุขภาพยังอ่อนแอมาแต่ไหนแต่ไร ย่อมต้องเป็นผลจากอาการป่วยใช้ กำริบ ส่วนผู้เพื่อฝันก็คาดเดาว่าขุนพลหน้ากากทองแดงผู้ถูกซึ่งอ่องสังหาร ในศรเดียวมีสีเฒ่าหาพันผูกกับนาง ดังนั้นจิตใจจึงรวดร้าวย่างแรงร้าย ยังมี บรรดาคำคาดเดานอกกลุ่มนอกรอยเช่น ในศึกครานั้นซึ่งอ่องสังหารผู้คนมาก เกินไป ยั่วยุให้สวรรคตพิโรธ ด้วยเหตุนี้จึงถูกฟ้าผ่าจนสติเลอะเลือน...

ไม่ว่าคำคาดเดาเหล่านั้นจะมีมากน้อยเพียงไร แต่ก็มีมีผู้ใดสามารถ ยืนยันได้ว่าสิ่งที่ตนคาดเดานั้นเป็นความจริง กระทั่งทหารแห่งทัพวายุเมฆา ซึ่งติดตามข้างกายซึ่งอ่องในศึกครั้งนั้นก็ลั่นแต่ไม่รู้ได้ว่าเหตุไฉนนายของ พวกเขาจึงมีอาการดังกล่าว รู้เพียงหลังจากศึกนั้นแล้ว นายของพวกเขา ก็มีได้ยิ้มอีกเลยเป็นเวลานาน

เดือนห้า วันที่สี่สิบหก ยามไฉ่ว เฟิงซือวินเดินทางถึงเยียนเฉิง

เดือนห้า วันที่สี่สิบเจ็ด ยามเฉิน เฟิงซือวินเข้าตีเยียนเฉิง

ยามเชิน เยียนเฉิงแตก เฟิงซือวินเข้าเมือง

ณ ซานเมืองเยียนเฉิงมีวัดขนาดเล็กแห่งหนึ่งนามว่าวัดเต๋อกงวง (แสงคุณธรรม) หมู่ภิกษุหลบหนีไปแล้วเมื่อกองทัพซึ่งฟ้าตีเยียนเฉิงแตก ลานวัดกว้างยามนี้จึงร้างว่างเวง

เฟิงซือวินผลักประตูวัดซึ่งมิได้ลั่นดาลออกไป
เพียงมองปราดเดียวก็เห็นโลงศพเรียงง่ายโลงหนึ่งวางอยู่กลางอุโบสถ
นางก้าวเข้าไปในอุโบสถ มองโลงศพเรียงๆ นั้น ดวงตาแสปร้อนขึ้น
เป็นระลอก

นางเอื้อมมือลูบโลงศพไม้อันเย็นชืด ในห้วงภวังค์ก็นึกถึงคราวพบกัน
ครั้งแรกเมื่อยังเล็ก ตอนเป็นเด็กนางกำลังเดินเล่นอยู่กลางตรอกเล็ก ใน
เมืองหลวงแห่งซิงโจว จากนั้นเด็กชายผิวกายดำคล้ำผู้หนึ่งก็ไล่ตามมา หน้าดำ
เมี่ยมบวมปูด ทว่าดวงตาสีน้ำตาลกลับมีเพลิงโทะสะของการไม่ยอมแพ้
คุโชนอยู่ เขาร้องเอะอะว่า 'เจ้าอย่าหนีนะ ยังสู้ไม่จบเลย! เอาอีกครั้ง รอบนี้
ข้าต้องชนะเจ้าได้แน่! คราวนี้พวกเราประลองกำลังกัน ถ้าเจ้ายังชนะข้า
ได้อีก ข้าก็จะเชื่อฟังเจ้าไปทั้งชีวิต...'

"เปาเจิง..." เบื้องหน้าสายตาเฟิงซือวินพราวเลือน น้ำเสียงแหลกลสลาย
ทันใดนั้นเสียงอันแผ่วเบา ก็ดังขึ้นจากหน้าประตู หรือวิญญาณของ
เปาเจิงจะรับรู้ว่ามีนางมาจึงปรารถนาขอพบ? เฟิงซือวินหันหน้าไปโดยพลัน
ท่ามกลางแสงอรุโณทัยอ่อนจางมองเห็นหลวงจีนน้อยอายุราวสิบห้าสิบหก
รูปหนึ่งกอดแท่งพินแห่งๆ ไว้ในอก ยืนอยู่หน้าอุโบสถ

"สี่...สี่กา..." หลวงจีนน้อยมองผู้ที่ยืนอยู่หน้าโลงศพด้วยอาการงงัน
แม้เป็นสตรีแต่ทั้งร่างกลับสวมเกราะเงิน หรือจะเป็นแม่ทัพผู้หนึ่ง? บนหน้า
ยังมีคราบน้ำตา ต้องเฟิงซือวินให้เป็นแน่ ร้องให้ให้แก่แม่ทัพเปา? เช่นนั้น
นางก็น่าจะเป็นคนดี

"ท่านเป็นหลวงจีนของวัดนี้หรือ" เพียงอึดใจเดียวเฟิงซือวินก็กลับมา
เยือกเย็นดังเดิม

"ใช่แล้ว อาตมาเหรินฮุย" หลวงจีนน้อยวางพินแห่งในอ้อมแขนลง

จากนั้นก็ประนมมือคารวะให้แก่นาง

"ท่านเป็นผู้เก็บศพแม่ทัพเปาหรือ" เฟิงซือวินก็มอมองโลงศพไม้
ดวงตาหม่นหมอง

"ใช่แล้ว อาตมาไปหาแม่ทัพแห่งจิตใจ คิดจะนำร่างแม่ทัพเปามาบรรจุ
โลง แม่ทัพจิตใจก็ยอมตาม" เหรินฮู่ก็มอมองโลงไม้อีกคน "อาตมาไร้สามารถ
หาได้เพียงโลงไม้โลงนี้เท่านั้น เป็นการหลู่เกียรติแม่ทัพเปาเสียแล้ว"

"ตอนเมืองแตกท่านไม่ได้หนีหรือ อายุยังน้อยนัก แต่ถึงกับกล้าไป
ขอร่างแม่ทัพเปาคืน" เฟิงซือวินพิจารณาหลวงจีนน้อย เขาสวมจีวรสีเทาเก่า
คร่ำคร่า ไบหน้าธรรมดาสามีญมีแววสัถย์ชื่อ หามีอันใดโดดเด่นเป็นพิเศษ
ไม่มีเพียงดวงตาทั้งสองที่บริสุทธิ์อ่อนโยน แววตาเช่นนั้นชวนให้นางหวน
กระหวังถึงอวิอุ้ยหยวน "ท่านไม่กลัวตายหรือ"

"ท่านเจ้าอาวาสกำชับให้อาตมาอยู่ดูแลวัด อาตมาก็ยอมต้องรั้งอยู่"
เหรินฮู่ถูกสายตาเฟิงซือวินจ้องจนขวยเขินอยู่พอสมควร จึงก้มหน้า
ลูบศีรษะล้านเลี่ยนของตน จากนั้นก็เงยขึ้นมองนางอีกครา กล่าวเสียงเบา
ยิ่งว่า "ชาวจิตใจก็เป็นมนุษย์เช่นกัน อาตมามีได้ทำสิ่งชั่วร้าย พวกเขา
ไม่ฆ่าฟันหลวงจีนน้อยหรอก อีกอย่างพวกเขาก็กล่าวว่าแม่ทัพเปาเป็น
วีรบุรุษ ดังนั้นจึงมอบร่างของแม่ทัพเปาให้อาตมานำไปฝัง"

เฟิงซือวินพินิจพิจารณาหวังจิ้นน้อยอย่างถี่ถ้วน สุดท้ายก็พยักหน้า
เล็กน้อย "เหรินฮู่* นามอันประเสริฐ"

เหรินฮู่ได้ยินเฟิงซือวินชมก็อดฉีกยิ้มมิได้ ความหวาดเกรงลดทอนลง
เล็กน้อย

ทันใดนั้นนอกวัดก็มีเสียงฝีเท้าอาชานันรีบเร่งดังขึ้น ต่อมาก็เห็น

* 'เหริน' (仁) แปลว่า การุณย์ 'ฮู่' (海) แปลว่า ชื่นน้ำทาง

สวียวนก้าวผ่านประตูวัดเข้ามาอย่างรวดเร็ว ด้านหลังติดตามมาด้วยทหารวายุเมฆานักร้อยนาย เมื่อได้เห็นว่าเป็นงูพิษร้ายก็รีบวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว

"ฝ่าบาท พระองค์ไม่ได้หับพระเนตรลงบรรทมเลยเป็นเวลาสองวันสองคืนแล้ว เหตุใดถึงไม่ทรงพักผ่อนดีๆ แต่กลับเสด็จออกมาอยู่ที่นี้ตามลำพังเล่า หากในเมืองยังมีทัพชิงฟ้าหลงเหลืออยู่ จะมีอันตรายมากอยู่หรือพะยะค่ะ!" สวียวนร่ายยาวรวดเร็วด้วยน้ำเสียงเร่งร้อนอย่างพบได้ยาก มองอ่องสตรีผู้อ่อนวัยด้วยสายตาดูใจ

"ก็ได้ ข้ารู้แล้ว จะกลับเดี๋ยวนี้แหละ" เฝิงซือวินโบกมือ ชัดมิให้เขาเทศนาต่อ

"พะ...ฝ่าบาท?" หลวงจิ้นน้อยเหรินฮู่อยู่ที่อยู่ด้านข้างตึ้นตระหนกหรือสตรีเบื้องหน้าผู้นี้ก็คืออ่องสตรีแห่งชิงโจว?

เฝิงซือวินหันไปมองเหรินฮู่ กล่าวด้วยสีหน้าอ่อนโยนนุ่มนวลว่า "ท่านอาจารย์น้อยเหรินฮู่ ข้าขอขอบคุณท่าน"

"ขอบคุณอาตมา?" เหรินฮู่ยังคงตะลึงตะไล

"ขอบคุณที่ท่านอาจารย์น้อยช่วยเก็บร่างแม่ทัพเป่าไว้" เฝิงซือวินกวาดตาผ่านโถงไม้กลางอุโบสถอย่างอาดูร

เมื่อสวียวนเห็นโถงไม้สีดำ ความโศกเศร้าก็ฉายขึ้นบนใบหน้าริมฝีปากแหม่นสนิท หลบตาลงมองพื้นราวกับหากมองไม่เห็นโถงไม้สีดำนั้นก็จะสามารถปฏิเสธได้ว่าพี่น้องของเขาเอนร่างอยู่ข้างใน

"นี่...ท่านอ่องทรงไม่ต้องขอบคุณอาตมาหรอก" นิ้วทั้งสิบของเหรินฮู่ประสานกันเป็นก้อนเดียว ยิ่งเกียวกียิ่งแน่นขึ้นโดยมิรู้ตัว "อาตมาเพียงแค่ทำตามใจคิดเท่านั้น"

"อาจารย์น้อยมีจิตการุณย์ไว้เกรงกลัว ภายหน้าต้องสำเร็จมรรคผลเป็นแน่" เฟิงซือวินเผยอมมุปากขึ้น คิดจะยิ้มอย่างอบอุ่นเป็นมิตรให้เขา ทว่าสุดท้ายก็ล้มไม่เป็นท่า เพราะสิ่งที่ผุดขึ้นในดวงตาอย่างกะทันหันคือ ความโศกสลดอันลึกล้ำ

เวลานั้นเหรินฮุยหลวงจีนผู้ยังอ่อนวัยรู้สึกเพียงว่ารอยยิ้มของท่านต้องหนักอึ้งยิ่งนัก ประหนึ่งมีน้ำหนักพันชั่งกดทับอยู่บนหัวไหล่บอบบางของนาง ทว่าอ๋องผู้เป็นสตรีกลับยังพยายามเผยอมมุปากยิ้ม ยามนั้นเขาปรารถนาเหลือเกินให้ตนเป็นอย่างท่านอาจารย์ที่สามารถชี้แนะหนทางให้เหล่าสาวกชนผู้มาไหว้พระที่วัดได้ ยากจะกล่าวพุทธวจนะสามสี่ประโยคกับนาง ให้นางยิ้มได้อย่างผ่อนคลาย ทว่าตอนนั้นหัวสมองของเขาว่างเปล่า สุดท้ายก็เพียงเอ่ยเบาๆ ว่า "ท่านอ๋องก็มีพระทัยการุณย์ไว้เกรงกลัวเช่นกัน ภายหน้าต้องได้รับผลดีงามเป็นแน่"

กล่าวจบเขาก็ยิ้มจนเห็นฟันด้วยอาการขวยเขินอยู่บ้าง มิรู้ว่าเป็นเพราะวาทะของเขาหรือรอยยิ้มของเขา อ๋องสตรีจึงคลี่ยิ้มในที่สุด แม้รอยยิ้มจะบางเบานัก ทว่าจริงแท้อย่างยิ่ง

หลายปีให้หลัง เมื่อกลายเป็นเหรินฮุยได้ชื่อ ปรมาจารย์แห่งยุค ผู้แตกฉานในธรรม ได้รับความนับถือศรัทธาจากนิกรชนนับหมื่น คราใดเมื่อเขาหวนนึกถึงครั้งนั้นที่ได้พบกับชิงอ๋องเฟิงซือวิน เขาก็ยังคงกล่าวว่า 'ชิงอ๋องเฟิงซือวินมีจิตการุณย์ไว้เกรงกลัว น้ำใจจริงแท้'

แค่ว่าเขาในเวลานั้น เมื่อเอ่ยวาจานี้ก็เจ้าแหว่พลดปลงอย่างนักบวชพุทธ แม้เป็นคำชื่นชม แต่ผู้ฟังกลับรู้สึกได้ถึงความโศกสลดด้วยจิตใจจากคำนั้น

ส่วนเฟิงซือวินในเวลานี้ สายตาทอดไปทางโล่งไม้ จากนั้นก็บัญชาว่า

"สรวีวรรณ ส่งเปาแดงกลับเมื่อหลงเกิด"

"พะยะค่ะ"

"ท่านอ๋อง โปรดรอก่อน!" เหวินฮู่ย่นึกบางสิ่งได้กะทันหัน จึงรีบวิ่งไป
หลังอุโบสถ ครู่ต่อมาในมือก็กำลูกเกาทัณฑ์สีดำยาวดอกหนึ่งกลับมา

เมื่อเห็นลูกเกาทัณฑ์นั้น นัยน์ตาเฟิงซือวินก็เย็นเยียบลงในพริบตา
จากนั้นก็สูดหายใจลึกหนึ่งเฮือก "นี่คือ?"

"นี่คือสิ่งที่ดึงออกจากร่างแม่ทัพเปา" เหวินฮู่ย่นครยาวนั้นให้
เฟิงซือวิน

นางรับลูกศรมา

บนหัวศรย่อมไว้ด้วยคราบโลหิตสีเข้ม นิ้วนางลูบคราบโลหิตแห่ง
กักรังนั้นอย่างเบาเมื่อพร้อมกับการคิดว่าศรดอกนี้เองที่เอาชีวิตเปาแดง ศรเล็ก
นี้ประณีตกว่าศรโลหะทั่วไป ตัวศรสีเงิน ปีกศรสีเงิน มิจำเป็นต้องถามต่อ
นี้ต้องเป็นศรของขุนพลปีกน้ำค้างชีวิตจริงของอย่างแน่แท้ นึกถึงตรงนี้นาง
ก็พลันตระหนก ผู้ตีเมืองเป็นชีวิตจริงจริง ผู้สามารถเอาชีวิตเปาแดงใน
ศรเดียวก็ต้องเป็นนาง แต่ผู้ที่ปรากฏตัวที่หุบเขาลู่หมินกลับเป็น...เช่นนั้น
นางไปเสียที่ใดเล่า หรือว่า...

เฟิงซือวินอุกใจได้สติขึ้นมา "สรวีวรรณ!"

"กระหม่อมอยู่ที่นี่พะยะค่ะ!"

"ถ่ายทอดคำสั่งลงไป ทิ้งกำลังวายุเมฆาเจ็ดพันนายรั้งอยู่ในเยียนเฉิง
ที่เหลือติดตามข้ากลับหุบเขาลู่หมินทันที นอกจากนี้ให้ถ่ายทอดคำสั่งของข้า
เรียกแม่ทัพเซี่ยให้แต่งทหารรักษาเมืองหนึ่งหมื่นนายมาเฝ้ารักษาเยียนเฉิง
โดยด่วน!"

"พะยะค่ะ!"

ณ หุบเขาอู่หุย

"กงจื่อ" เสียงเรียกของฉีซู่ตั้งขึ้นนอกกระโจมเพิงหลังนี้

"เข้ามา" เพิงหลังขึ้นนอนเอนร่างอยู่บนตั่งนุ่มในกระโจม กำลังมองกระดานหมากที่วางบนโต๊ะตัวเล็ก รวบรวมสมาธิใคร่ครวญทางหมากตามลำพัง

"กงจื่อ วันนี้ฝั่งตรงข้ามจู่ ก็มีธงของกองทัพชิงฟ้าแห่งจีโจวพะยะคะ" สีหน้าฉีซู่เครียดเอาการ

"อ้อ?" ในที่สุดเพิงหลังนี้ที่เพ่งสมาธิอยู่ที่หมากก็เงยหน้าขึ้นมองเขา "หากกล่าวเช่นนั้น กองทัพชิงฟ้าก็มาถึงหุบเขาอู่หุยเป็นที่เรียบร้อยแล้วแล้วกระมัง"

ฉีซู่พยักหน้า ใจนึกกังวล "ฝ่าบาทเสด็จไปขว้างทัพชิงฟ้าด้วยพระองค์เอง ทว่าเวลานี้กองทัพชิงฟ้ากลับปรากฏขึ้นยังหุบเขาอู่หุย หรือฝ่าบาท..."

เพิงหลังชี้กลับมาได้นำพาแม่แต่น้อย เขาหยุดกายขึ้นจากตั่งแล้วกล่าวว่า "สตรีผู้นั้น...ในเมื่อฝ่าบาทของพวกเจ้าไปขัดขวางด้วยตัวเอง กองทัพชิงฟ้าก็ไม่มีทางผ่านด่านนางไปได้ บัดนี้กองทัพชิงฟ้ามาปรากฏที่หุบเขาอู่หุย เช่นนั้น..." เขาลดสายตาลงมองกระดานหมาก พริบตานั้นประกายคมกริบก็วูบผ่านดวงตา "นี่ต้องเป็นกองทัพชิงฟ้าอีกทัพแน่นอน!"

"กองทัพชิงฟ้าอีกทัพ?" ฉีซู่ตะลึง "ความหมายของกงจื่อก็คือหลังจากตีเยียนเฉิงแล้ว พวกเขาก็แยกเดินทางเป็นสองสาย ทางหนึ่งตามไ่ล่ล่าแม่ทัพหลี่ ทางหนึ่งตรงมาหุบเขาอู่หุยเพื่อเป็นกำลังหนุน?"

เพิงหลังชี้พยักหน้า "แม่ทัพฉี ถ้ายทอดคำสั่งลงไป ค็นั้นนอกจากทหารลาดตระเวนแล้ว ให้ที่เหลือทั้งหมดรีบพักผ่อน"

ฉีซู่ตะลึงซ้ำเป็นคำรบที่สอง กล่าวว่า "กงจื่อ ในเมื่อบัดนี้กองทัพชิงฟ้ามาถึงแล้ว พวกเราจึงควรระแวดระวังสุดกำลังจึงจะถูก"

"หากฝ่าบาทของเจ้าอยู่ที่นี้ เจ้าจะมากระแวงเช่นนี้หรือไม่" สายตา
เพิงหลันซีจับอยู่บนร่างฉีซู นัยน์ตาดำขลับลึกไม่เห็นกัน

เพียงสายตาเรียบเฉยนี้ก็กระทำให้ฉีซูสะท้อนเยือกในใจ ลนลาน
ก้มหน้าลง "น้อมรับบัญชาทางจื่อ!"

"ออกไปเถิด" เพิงหลันซียังคงยิ้มบางอย่างปลอดภัยไปร่งงามสง่า ไม่พบ
อาการขุ่นเคืองในสีหน้าสักนิด

"พะยะคะ!" ฉีซูถอยออกไป

"แม่ทัพฉี"

ฉีซูเพิงเดินถึงประตูกระโจม เสียงเรียกของเพิงหลันซีก็ดังขึ้นจากทาง
ด้านหลัง เขาริบทันหันกลับทันที "กงจื่อยังมีสิ่งใดจะรับสั่งหรือพะยะคะ"

"ให้คนส่งสารถึงฝ่าบาทของเจ้า" น้ำเสียงเพิงหลันซีราบเรียบ ดวงตา
สีหมึกกวาดผ่านกระดานหมากก่อนจะเลยไปตกอยู่บนร่างฉีซูอีกครั้ง "แม้จะ
รู้ว่าถึงช้าไม่สั่ง เจ้าก็จะเร่งส่งม้าเร็วไปแจ้งข่าวให้ฝ่าบาทของเจ้าอยู่ดี แต่ข้า
บอกสักหน่อยจะดีกว่าว่าให้ผู้ส่งสารมุ่งหน้าตรงไปเหยียนเจิง"

ฉีซูตระหนก จากนั้นเข้าใจในฉบับพลันแม้ท่านอ๋องจะบอกว่าไปขัดขวาง
กองทัพริงฟ้า แต่หลังจากนั้นต้องมุ่งหน้าไปเอาเหยียนเจิงคืนเป็นแน่ นึกไม่ถึง
ว่าหลันซีกงจื่อจะทรงรู้อุปนิสัยฝ่าบาทต้องแท้ถึงเพียงนี้ เขาค้อมศีรษะลง
อย่างนบนอบ "พะยะคะ!"

"ไปได้แล้ว" เพิงหลันซีโบกมือ

รอจนฉีซูผละไปแล้ว เขาถึงเดินกลับมาตรงหน้าตั้ง ก้มมองกระดาน
หมาก จากนั้นรอยยิ้มบนอกสนใจก็ผุดขึ้นบางๆ "กองทัพริงฟ้ามาถึงแล้ว
ดังคาด! ครานี้... หุบเขาคู่หุ่ยต้องครีครึ้นถึงสิบส่วนเป็นแน่!"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3c2MSpg>